

DİRENİYİYORUZ!

* Seydişehir'de jandarma ve polis gazlı ve joplı saldırısına işçi bariyerine çarptı. Fabrikanın içinde kalan işçiler kendilerini içeri kilitlerken, heyetin fabrikaya gireceğini öğrenen işçiler ve aileleri ise, polisle çatıştı. Halk kepenk kapattı, insanlar çocuklarını okula göndermedi. Seydişehir halkı kadını, erkeği, çoluğu çocuğu ile direnişe kilitlendi. SEKA'nın kıvılcımını Seydişehir'e taşıyan işçilere destek için birçok ilde çeşitli eylemler yapıldı.

* 1 Haziran tarihinde yürürlüğe giren TCK ve CİY ile hapisanelerdeki tecrit katmerleştirilirken dışarıda da temel demokratik hak ve özgürlüklerimiz, elimizden alınmak isteniyor. İşçilerin özelleştirme karşıtı eylemlilikleri saldırıya uğruyor, kamu emekçilerinin sendikaları kapatılmak isteniyor, üniversitelerinin paralı hale gelmesini kınayan öğrenciler engelleniyor, 1 Mayıs'a katılanlar slogan attıkları gerekçesi ile gözaltına alınıyor, Türkiye Kürdistanı'nda süren operasyonların yanında, ortaya çıkan toplu mezarlara her gün bir yenisi daha ekleniyor.

Örgütlenme özgürlüğümüz elimizden alınmak isteniyor.

* Devlet emekçilere, ezilenlere olan düşmanlığını göstermekten çekinmiyor. Tüm bu saldırıları göğüslemenin ve engellenmenin tek yolu örgütlü olmaktan geçmektedir. Bu saldırılar hepimizdir. Bu saldırılar greve çıkan deri işçilerine, fabrikalarının özelleştirilmesi gündemde olan TEKEL işçilerine, Ereğli ve Telekom işçilerindedir.

Deri işçileri 1 Haziran'da greve başladı

2005-2007 tarihleri arasında kapsayan toplu sözleşme döneminde Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi ile işveren sendikası arasında yapılan görüşmelerde sosyal haklar konusunda anlaşma sağlanmış, ücret artışı konusunda ise anlaşma sağlanamamıştı. İşveren sendikası, yapılan görüşmelerde ilk başta yüzde 5 zam önermiş sendikanın bunu kesinlikle kabul etmeyeceğini belirtmesi üzerine yapılan zam yüzde 8.69'a çekilmiş, sendika bu zammı da kabul etmeyerek ücretlere yüzde 25, bayram ve yılbaşı izni, erzak ve çocuk yardımı, yıpranma payı gibi sosyal haklara ise yüzde 35-50 arası zam istemişti.

Sanayi bölgesinde yaklaşık 1600 işçi çalışmaktadır. Çalışanlardan 1200'ü sendikalıdır. Sendika 42 fabrikada örgütlüdür. 150 kişinin mahkemesi devam etmektedir. Bundan önceki toplu sözleşmelerde de benzer durumlar yaşanmaktaydı. İşveren sendikası ve jandarma sendika ve işçiler üzerinde yoğun baskılar oluşturmaya çalışmaktadır. Sosyal haklarını kısıtlamak istemekte, zam oranını düşük tutmak için çaba harcamaktaydı. Tuzla'daki toplu sözleşmeler genelde greve bir yada iki gün kala işverenlerin geri adım atması sendikanın taleplerini karşılaması sonucu çözümlenmekteydi. Bu toplu sözleşme sürecinde de benzer saldırılar yaşanırken, bunlardan en ilginç ise Tuzla Kaymakamlığının emri ile Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde sendikanın basın açıklaması yapmasına izin verilmemesiydi. Ancak sendika ve işçilerin kararlı tutumları sonucu bu keyfi uygulamaya son verilmiş ve yaklaşık 700 işçinin katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yapılmıştı. İşçilerin bir araya gelmesini engelle-

mek, sendika üzerinde güvensizlik oluşturmak, işçileri yıldırma için jandarma ve işveren sendikası her türlü baskıyı uygulamaya çalışıyor. Bu saldırılara karşı sendika ve işçiler daha fazla kenetleniyor, saldırılara karşı birlikte hareket ediyorlar.

Toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine arabulucu raporundan sonra Deri-İş Tuzla Şubesi grev kararı alarak 30 işyerine asılmıştı. 1 Haziran itibarıyla de 24 işyerinde 800 işçi greve çıkacak. Grev ile ilgili kamuoyundan destek isteyen yöneticiler yaptıkları konuşmalarda "Türk-İş'in çizgisi belli. Ocak'ta başlayan toplu sözleşme sürecinden günümüze kadar hiçbir açıklama yapmadılar. Baskılara şubemiz ve deri işçileri karşı koyuyor. Ancak ne Türk-İş'i ne de diğer iş

kollarındaki sendikaları yanımızda göremiyoruz. Direnişimizde sınıf dostlarımızı yanımızda görmek istiyoruz. Birlik olmak için çaba sarf etmeliyiz. Emekçiler üzerindeki saldırılar artıyor. Bu saldırılara karşı ancak birlikte hareket edersek, birbirimize destek vererek karşı koyabiliriz, sermayedarlara geri adım attırabiliriz" diyerek tüm sınıf dostlarına dayanışma ve destek çağrısı yaptılar. (Kartal)

İşçi-köylü'den

**DİRENE DİRENE
KAZANACAĞIZ!**

Sayfa 30

Bursa'da 1 Mayıs sonrası devlet terörü!

Bursa'da 1 Mayıs sonrası devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü artarak sürüyor. Gerekçe olarak "1 Mayıs işçi bayramında yasadışı örgüt sloganları" atmak gösterilirken çeşitli tarihlerde onlarca insan gözaltına alındı.

12 Mayıs günü 11 DEHAP üyesi gözaltına alındı. Bir kişi tutuklandı. 22 Mayıs'ta gece sabaha karşı yapılan ev baskınlarında Bursa Temel Haklar Derneği'nin

14 üyesi gözaltına alındı. On kişi tutuklandı. Ardından 26 Mayıs günü yine sabaha karşı yapılan ev baskınlarında 14 ESP'li gözaltına alınarak 14'ü de tutuklandı.

* Yaşanan bu gözaltı ve tutuklama terörüne karşı 26 Mayıs günü Heykel Meydanı'nda Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve ESP'nin düzenlediği ortak basın açıklamasına Partizan, BDSP ve SDP de katıldı. Yapılan basın açıklamasında eylemlerin artarak sürdürüleceği belirtildi. Basın açıklaması 'Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz', 'Faşizme karşı omuz omuza' sloganlarıyla sona erdi.

* Bursa'da yaşanan saldırılar 29 Mayıs günü İstanbul'da da protesto edildi. HÖC, EKB, TKP, EMEP, EHP, Partizan, ESP ve

SDP'iler, Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. "Bursa'da tutuklananlar serbest bırakılsın" yazılı pankart ile "Yeni TCK iptal edilsin", "Bursa'da polis-yargı terörüne son" dövizlerini açan kitle sık sık,

"Tutuklananlar serbest bırakılsın" sloganını attı. Kitle adına açıklama yapan HÖC üyesi Özgür Aydın, Bursa polisi ve yargının ortaklaşa hareket ettiğini ifade etti ve gözaltına alınan 25 kişinin tutuklanarak Bursa H Tipi Hapishanesi'ne gönderildiğini belirtti. Yeni TCK ile hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanmasının amaçlandığına dikkat çeken Aydın, "Bizler AKP hükümetinin ve egemenlerin bu tehditlerine ve topyekün saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz. Bursa'da yaşanan hukuksuzluğa derhal son verilmeli ve tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır" dedi. (Bursa)

Kandıra F Tipi'nde şüpheli ölüm

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde askerlik yaparken intihar ettiği söylenen Ersin Baş adlı askerin babası Abdurrahman Baş oğlunun ölümüne dair şüphelerini dile getirerek İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması yaptı.

23 Mayıs 2005 tarihinde açıklama yapan Abdurrahman Baş, oğlunun ölüm şeklinde şüpheli olan ve açıklanmak istenmeyen noktaların olduğunu belirterek öldürülmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi. 20 Aralık 2004 tarihinden itibaren Kandıra F Tipi'nde usta birliğinde olan Ersin Baş, Mayıs ayında kullandığı iznini ailesinin yanında geçirerek, ailesine bir daha Kandıra'ya dönmek istemediğini, askerliğini mutlaka başka yerde yapmak istediğini söylemiş ancak babası oğlunu ikna ederek 15 Mayıs 2005 tarihinde askerlik yaptığı birliğe teslim etmişti. Teslim sonrası oğlunun "Baba beni burada bırakma" diye bağırdığını söyleyen Abdurrahman Baş, ertesi gün oğluluyla görüşmek için defalarca telefon ettiğini ancak görüşemediğini, son aradığında ise oğlunun ölüm haberinin verildiğini belirtti.

Ersin Baş'ın ölüm saati ile ilgili babasına verilen bilgilerin ve otopside yazan saatin de Ersin'in birliğe teslim edildiği saatlerin hepsinin çeliştiğini söyleyen Eren Keskin de askeri savcının görevlendirildiği bilirkişiler sadece otopsi düzenlemekle yetinmişler ve klasik otopsiye gerek olmadığını belirtmişlerdir. Oysa, müvekkilim askeri savcılığa bir dilekçe vererek ayrıntılı otopsi istediğini belirtmiştir. Ortada şüpheli bir durum olmasına rağmen ayrıntılı otopsi yapılmadan cenaze müvekkilime teslim edilmiştir. Olayın ardından çekilen resimlerde de "ölümden kaynaklı olmayan bazı ekimozları tespit ettik" diyerek son günlerde askerlik yaparken intihar etme vakalarının arttığına, pek çok ölümün ise kuşkulu olduğuna dikkat çekti.

Oğlunun hiçbir psikolojik sorunu olmadığını dile getiren baba Abdurrahman Baş ise "Oğlum bize hiç bir şey anlatmadı sadece burada askerlik yapmak istemediğini söyledi. Cenazesini istedim vermediler. Ben de yasal işlem başlatacağımı söyledim askeri yetkililere. Sonra bana bir açıklama yapılarak savcılığın izin verdiğini ve cenazemi götürebileceğimi söylediler. Gece hemen götür göm dediler. Bir şeyi örtbas etmek istiyor gibiydiler. Oğlum hapishanede bir şeye tanıklık mı etti, o nedenle mi öldürüldü bilmiyorum ama intihar etmediğine eminim" dedi. (İstanbul)

HALK KONSERİ

Direnişlerle, şehitler verme pahasına kurulan emekçi semtler ABD emperyalizminin sadık uşağı Türk hakim sınıflarının son temsilcisi AKP hükümeti tarafından yıkılmak istenmesine karşı, Birlik mücadele zafer sloganını yükseltmek ve yıkımları durdurmak ve 1971 yılında işçi sınıfının yükseltilmiş olduğu 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ruhuyla emperyalistlerin ve uşaklarının tüm saldırılarını geri püskürtmek üzere mücadeleyi yükseltmek için Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği Halk Konseri'nde buluşalım.

Sanatçılar
Ali Asker
Kızılırmak
Metin Kahraman
Arzu
Grup Şiar
Gulasor Halk
Oyunları Ekibi
Sinevizyon
Gösterimi
Konuşmacılar

Tarih:
19 Haziran 2005 Pazar

Saat:
17:00-23:00

Yer:
Bağcılar Olimpik
Kapalı Spor Salonu

**TOHUM KÜLTÜR
MERKEZİ**
İrtibat Tel: 0212 643 22 33
Kartal: 0216 306 16 02

**Filipinler, Irak, Filistin,
Almanya, Meksika, ABD
ve Türkiye'den
katılımcılarla
gerçekleştireceğimiz
"Emperyalizmin teslim
alma araçlarından
hapishaneler"
konulu sempozyuma çağrı!**

**Tarih: 5 Haziran 2005
Pazar
Saat: 10:00-19:00
Yer: Tarık Zafer Tunaya
Kültür Merkezi
Tünel/Taksim**

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yaşadığımız tabloyu açıklığımızla değil AÇLIĞA KARŞI BAŞKALDIRIMIZLA ÇİZELİM!

24 Mayıs'ta açıklanan DİE "2004 yılı Hanehalkı Bütçe Anketi Sonuçları" raporu ülkemizin yoksulluk tablosunu bir kez daha gündeme getirdi. Raporda açıklanan istatistikî verilerle 2005 yılı tablosunu kısmi anlamda çizen rapor, "sosyal patlama" riski ile birlikte köşe yazarlarından araştırmacılara herkesin gündemi oldu. Zira bu ürkütücü rakamlarla birlikte düşünüldüğünde "sosyal patlamanın" kaçınılmazlığı ortadaydı.

Televizyon haberlerinin büyük bir kısmını dolduran televole haberlerini bir kenara bırakırsak, kapkaç, cinayet, hırsızlık haberlerinin artışına dikkat çekenler temel gerçeği görmezden gelerek yaptıkları açıklamalarda, ülkemiz nüfusunun büyük bir kesiminin yoksulluk sınırının altında yaşadığı gerçeğini her seferinde ya unuttular, ya da unutmak zorunda kaldılar. Yapılan çeşitli araştırmaların art arda gelişi ise bir tesadüfler zinciri olmasa gerek. DİE'nin raporunun yayınlandığı günlerde OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) tarafından açıklanan "Ekonomik Görünüm Raporu"nda da dikkat çekilen temel mesele yine artış gösteren açlık, yoksulluk ve buna bağlı olarak yaşanabilecekler üzerinde duruluyordu.

DİE tarafından hazırlanan raporun açılımları ve ortaya koyduğu verilere geçmeden önce, IMF ile imzalanan son Stand-by anlaşması ve anlaşmaya paralel olarak devlet tarafından yerine getirilmesi hedeflenen birkaç noktaya değinelim.

Hatırlanacağı gibi 26 Nisan tarihinde hükümet tarafından hazırlanan niyet mektubu IMF heyetine sunulmuş ve heyetin mektubu incelemesi beklenerek, onaylandığı takdirde Stand-by anlaşması imzalanacağı kararlaştırılmıştı. 11 Mayıs'ta IMF icra direktörleri ile yapılan toplantıda niyet mektubunun olumlu karşılandığı açıklandı ve Türkiye ekonomisinin önümüzdeki üç yıllık gidişatını belirleyecek olan anlaşma imzalandı. 2008 yılına kadar sürecek olan bu anlaşma ile Türkiye IMF'den 10 milyar dolara yakın yeni bir ek kaynak da almış olacak.

26 Nisan tarihinde hazırlanan mektubun özünü özelleştirme ve bunun yanı sıra sosyal hakların kısıtlanması, halktan toplanan vergilerin artırılması gibi temel önermeleri kapsamaktaydı. Mektubun içeriğinin anlaşılması açısından örnek vermek gerekirse, niyet mektubunun 15. maddesinde geçen "öngörülen tasarruflar... ana emeklilik parametrelerinin değiştirilmesi, prim tabanının genişletilmesi ve kanuni emeklilik yaşının uzayan yaşam süresine göre ayarlanması ile sağlanacaktır" belirlenmesinin yanı sıra; "tasarruf" amacıyla şu yöntemlerin izlenmesini belirliyor: "Sosyal güvenlik harcamaları, ilaç ve diğer tıbbi malzeme giderlerinde son yıllarda görülen hızlı artışın önünün kesilmesi suretiyle kontrol altına alınacaktır" belirlenmeleri açık olarak sosyal hakların tümünün budanacağı mesajını vermektedir. Sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerinin özelleştirilmesi planını kapsayan bu açıklamaların tümü SEKA örneğinde de olduğu gibi yaşama geçirilecektir. 2008 yılına kadar yerine getirilmesi gereken bu programın "sosyal patlama" kabusu ile birlikte nasıl yerine getirileceğini göreceğiz.

Bir önceki Stand-by anlaşmasının devamı

niteliğinde olan bu anlaşma, IMF ve DB tarafından Türkiye'nin önüne konulan hedeflerin büyük oranda yerine getirilememesinden kaynaklı olarak devam niteliği taşımaktadır.

Kamu emekçilerinin çalışma saatleri uzatılacak!

Bu gelişmelerin ve asgari ücret miktarının yüksek olduğu belirlenmelerinin yanı sıra, kamu emekçilerinin çalışma saatlerinin uzatılması da önümüzdeki dönem yaşama geçirilmesi planlanan saldırı maddeleri arasında durmaktadır.

AKP Mersin Milletvekili Saffet Benli'nin, Devlet Memurları Yasası'nın "çalışma saatleri"ni düzenleyen 99. maddesinin 1. 2. ve 4. fıkralarının değiştirilmesi için 10 Mart 2003'te sunduğu yasa teklifi, 9 Mayıs 2005 tarihinde AKP Grup Yönetimi tarafından TBMM Başkanlığı'na sunuldu. Sunulan teklifte kamu emekçilerinin Cumartesi günleri de çalışması ve böylece 40 saat olan çalışma saatinin 48 saate çıkarılması öneriliyor.

Bu öneri yurtdışındaki resmi kuruluşlarda çalışan emekçileri de kapsıyor. Benli, teklifinin gerekçesini ise; "Türkiye ekonomik zorluklarla karşı karşıya olduğu bir dönem yaşamaktadır. Herkese fedakarlık düşmektedir. Tatil günlerimiz diğer ülkelere göre çok fazladır. Tatil günlerinin bol olduğu ülkemizde her iş günü kaybı ülke ekonomisinden çok şey götürmektedir. Bayram ve tatillerin çok olması yanında Cumartesi günlerinin mesai günü olarak kabulü bir denge oluşturacak, çalışılmayan günler telafi edilecektir. Bu nedenle Cumartesi günlerinin de çalışma saatine katılması uygun olacaktır. Teklifimiz bu nedenle verilmiştir" açıklamasında bulunuyor.

Kamu emekçilerinin tepki gösterdiği bu durum yaşanan ekonomik krizin aşılması hedefi ile tartışılrsa da emeğin daha fazla sömürüsünü hedeflemektedir. Verilen asgari ücretin açlık sınırı olarak belirlendiği ülkemizde 48 saat çalıştırılacak olan kamu emekçilerinden devlete daha fazla yardımcı olmaları beklenerek, ücretlerinin artışı gibi bir talepte bulunmalarını da özellikle isteniyor.

DİE'nin açıklamaları ve yoksulluk tablomuz

24 Mayıs'ta kamuoyuna sunduğu raporla ülkemizdeki yoksulluk ve açlık tablosunu ortaya koyduğu iddia edilen DİE'nin raporunun ülkemizdeki mevcut tabloyu bütünlüklü olarak ne kadar yansıttığı kuşkusuz tartışılır. Ancak hali hazırda hazırlanan rapor ve raporun ortaya koydukları bile önümüzdeki dönemin tablosunu ve mevcut gidişatını anlamak açısından da oldukça çarpıcı veriler ortaya koymaktadır.

Bir bütün olarak 2003 yılının verilerinin

ortaya konulduğu rapor, 2005 yılının ilk aylarında yaşanan işsizlik oranını da sunmaktadır. Türkiye ekonomisinde yaşanan "büyümeye" rağmen yoksulların sayısı ve oranı artmaktadır. AKP hükümetinin ilk yılı olan 2003'te Türkiye'deki yoksulluk oranı yüzde 26.96'dan yüzde 28.12'ye, yoksul fert sayısı ise 18 milyon 441 binden, 19 milyon 458 bine kadar yükseldi. Yoksulluk oranı kırsal kesimde yaşayanlar arasında yüzde 37.13, kentlerde ise yüzde 22.3 olarak gerçekleşti. Türkiye genelinde 894 bin kişinin ise açlık çektiği belirlendi. Kentlerde açlık çeken nüfusun oranı azalırken kırsal kesimde yüzde 2.15'e kadar yükseldi.

DİE'nin Türkiye'nin yoksulluk haritasını çıkardığı araştırmasında yoksulluk 6 sınıfa ayrıldı, her birine giren vatandaş sayısı hesaplandı ve şu sonuçlara varıldı: Gıda yoksulluğu olarak ifadelendirilen açlık yüzdesi 2003 yılında yüzde 1.35 ile 926 bin kişi. Gıda ve gıda dışı yoksulluk: yüzde 28.12 ile 18 milyon 441 bin kişi. Günde 1 doların altında gelirle yaşayanlar: yüzde 0.01 yani 136 bin kişi. 2.15 doların altında gelirle yaşayanlar: yüzde 2.39 yani 2 milyon 82 bin kişi. 4.3 doların altında gelirle yaşayanlar: yüzde 23.75, 20 milyon 721 bin kişi. Göreli yoksulluk: yüzde 15.51 yani 10 milyon 80 bin kişi.

Peki bu kavramlar ne anlama geliyor? Kısaca açıklayalım.

"Gıda yoksulluğu", bireyin ya da ailenin gelirinin beslenme ihtiyacını karşılamaya yetmemesini ifade ediyor. Yani karınlarını bile doyuramayanlar. "Gıda ve gıda dışı yoksulluk", gelirin beslenmenin yanı sıra giyim, sağlık, eğitim gibi diğer temel ihtiyaçlarını karşılamaması demek oluyor. Açarsak; belki karınını doyurabiliyor ama çoluk-çocuğunu giydiremiyor, ilaç alamıyor, sabit giderleri (elektrik, su, ulaşım gibi) ödeyemiyor.

Yoksulluğu bir de "görelî" tanımlaması ile sınıflandıran DİE asıl olarak Dünya Bankası tarafından yapılan bu gruplandırma sistemine göre bir ayrışım yapmıştır. Yoksulları kendi içinde bu tanımla gruplandıran DİE yoksulluğun derece ve boyutuna da farklılık getirmiş oluyor.

Yine çarpıcı olan başka veriler de Türkiye'nin yaptığı araştırma ve açıklamalarla ortaya konulmuş durumda. Raporda 2005 yılında genel memur maaşındaki yüzde 11.1'lik artışında, ortalama memur maaşının yoksulluk sınırının üstüne çıkmasına yetmediği vurgulanıyor.

Türk-İş'in araştırmasına göre, 2004 yılı sonunda, 'açlık sınırı' olarak nitelendirilen dört kişilik bir ailenin aylık zorunlu gıda harcama tutarı 513 milyon 931 bin liraya, 'yoksulluk sınırı' ise 1 milyar 562 milyon 101 bin liraya yükseldi.

Yüzde 78'lik kesim 500 ile 900 YTL arasında maaş alıyor.

Araştırmaya göre, Türkiye'deki devlet memurlarının yüzde 78'i, günümüzde 500 YTL ile 900 YTL arasında maaş alıyor. Kayıt işlemleri tamamlanan 920 bin 754 kamu emekçisinin 335 bin 496'sının eline ayda 500 ile 700 YTL, 379 bin 971'inin de 700 ile 900 YTL para geçiyor. Yani 715 bin 467 kamu emekçisinin maaşı açlık sınırının bile altında kalıyor.

Yoksulluk sınırının üstündeki kesim yüzde 1.48

Maaşı 500 ile 700 YTL arasında olanların oranı yüzde 36.43, 700 ile 900 YTL arasında

olanların oranı da yüzde 41.26'da kalıyor. Yoksulluk sınırının üstünde yaşayan emekçilerin oranı ise çok az.

Sosyal patlama korkusu ertelenemez bir tehdit

Elimizde bulunan bu ekonomik verilerin tümü tek bir noktayı ifade ediyor o da o telifuz bile etmekten korktukları sosyal patlama gerçeğidir. Dünya Bankası bu korkudan hareketle geçtiğimiz dönemlerde "Sosyal Riski Azaltma Projesi" adı altında Türkiye'ye 500 milyon dolarlık bir yardımda bulundu. Emperyalizmin genel ekonomik tıkanıklığı da göz önüne alınırsa özellikle de ABD ekonomisinin engellenemez krizi büyüdükçe tablonun kurtarılması hayli zor görünüyor.

Zira belli yardımlarla içinden çıkamayacakları bu tablonun yaratıcıları "çözümü" yine bir dizi saldırı yarasını hayata geçirmekte bulunmaktadır. Bu ekonomik görüngünün siyasal anlamdaki yansımalarına baktığımızda aslında durum daha net kavranır. Geçtiğimiz üç aylık zaman diliminde devletin uyguladığı baskının artışının yanı sıra saldırı paketleri olarak ifade edebileceğimiz yasalar da Meclis'ten sırayla geçmektedir. 8 Mart'ta Beyazıt Meydanı'nda estirilen devlet terörü, ardından Mardin Kızıltepe'de yargısız infazla katledilen baba-oğul Kaymazlar ile ilgili rapor hazırlayan İHD yöneticileri hakkında hapis istemiyle dava açılması, Trabzon, Sakarya, Mersin, Sivas vb. illerde ırkçı şoven dalgayla birlikte demokrat ve devrimcilerin saldırıya uğraması. Dünya kamuoyuna yansıyan Trabzon'daki linç girişiminin ardından saldırılara basit cezalarla dava açılırken, bildiri dağıttıkları için linç edilmek istenen TAYAD üyeleri 5 yıl hapis istemiyle yargılanacaklar. Milas'ta Nazım Hikmet şiirini okuyan gencin gözaltına alınması, eğitim emekçilerinin öz örgütlülüğü olan Eğitim-Sen'in ana dilde eğitim hakkını savunduğu için kapatılması... Hatırlanacağı üzere kapatma istemi bizzat Genel Kurmaylık tarafından dillendirilmişti.

Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılacak olan ve resmi tezlerle karşı görüşlerin dile getirileceği ve Ermeni Sorununu tartışmayı hedefleyen konferansın yapılmasına izin verilmemesi ve hapishaneler açısından kapsamlı saldırıları içeren TCK'nın onaylanarak 1 Haziran tarihinden itibaren yürürlüğe girmesi gibi daha çoğaltılacak bir dizi gelişme mevcut. Bunların tümü egemen sistemin içinde bulunduğu ve yukarıda verileri ile ortaya koyduğumuz tablonun bir sonucudur. Bu tablonun her gün biraz daha kötüye gideceği bugünden açıktır. Seydişehir'de fabrikalarının satışına karşı yöre halkıyla birlikte direnişe geçen işçilere saldıran devlet, önümüzdeki dönem bu saldırılarını daha da arttıracaktır.

Bu saldırılara maruz kalanlar bugün seslerini ve çığlıklarını sokaklarda haykırıyorlar. Eğitim-Sen'li emekçiler sendikalarının kapatılmasına karşı alanlarda, tutuklu ve hükümlü yarınları yeni TCK'ya karşı seslerini ülke kamuoyuna duyurma mücadelesinde, işçiler özelleştirmeye karşı, ekmeçlerini ve geleceğini kaybetmemek için direnişte. Sınıf mücadelesinin her alanı dipten gelen dalganın sinyallerini fazlasıyla veriyor. Ya bu yangını büyüteceğiz, ya da bu yangının içinde eriyeceğiz. Başka bir seçenek ve alternatifimiz olmadığı gerçeği her gün biraz daha kendini gösteriyor.

Sınıfsal Bakış

FAŞİZM BU KÖYDE SEKSEN KÜSUR YILDIR OTURUYOR!

Son aylar hatta haftalardaki gelişmeler üzerine, “faşistleşme süreci”, “MHP’leşme eğilimi”, “faşizme doğru gidiş” şeklinde “tespit” ve “yorumlar” yoğunlaşmaya başladı. Bilindiği üzere, söz konusu olay ve gelişmeler; TCK, CİK ve CMK’nda kamuoyunun talep ve beklentisinin aksine, yapılan değişikliklerin olumsuz yönde olması ve bir bütün olarak bir dizi konuda temel hak ve özgürlüklere ciddi saldırı ve kısıtlamalar getirmesi; Eğitim-Sen ile ilgili açılan davada, Yargıtay Hukuk Genel Kurulu’nun oybirliği ile “kapatma” yönünde karar bildirmesi; Ermeni meselesi ile ilgili konferansın ertelenmesi; “hekimler ve yargı mensupları için işkence ve kötü muamele sempozyumu”nun iptal edilmesi ile idare, adliye ve polislin yaygın ihlallerle dolu pratiği olarak sıralanmaktadır.

Bu konuyla ilgili sorunun ele almamız gereken iki boyutu bulunmaktadır. Birincisi; faşist Türk devletinin çeşitli kurumları-temsilcileri eliyle getirdiği düzenlemeler, aldığı kararlar ve verdiği tepkilerin yakın süreçte hissedilir biçimde sertleşmesinin nedenleri. İkincisi ise bunun farklı bir rejim değişikliğine gidişatın habercisi olup olmadığıdır. Birbiriyle bağlantılı bu iki boyutun tahlili aynı zamanda bir bütün olarak sistemin de bir analizini içermek zorundadır.

Aynı süreçte işleyen hiçbir gelişmenin, diğer başka gelişmelerden bağımsız/ilgisiz olmayacağı gerçeği; ekonomi-siyaset ilişkisinde etle-turnak misali işlediğinden, meseleyi bu bağlamda ele almak çözüme ulaşmanın en kolay ve sağlam yoludur. Bunun sağlanmasını yapmak adına süreci öncesinden ele alıp, daha geniş bir zaman aralığından durum değerlendirmesi yapıldığında, yanılma payı büsbütün azalacaktır.

Her ikisini de yaptığımızda elde ettiğimiz veriler bize, faşist-Kemalist diktatörlüğün ekonomik açıdan girdiği çıkmaz ve yıkım nedeniyle yönetsel ve hukuksal alanda tahkimat içerisinde bulunması gerektiğini gösteriyor. Bunun hazırlıklarına çok önceden başlanılması ve mesafe alınması gerekiyordu. Ancak hangi gelişmelerin gecikmeye yol açtığı biliniyor. Aynı şekilde bir diğer husus da “bayrak provokasyonu-kampanyası” döneminde, TSK’dan AKP hükümetine verilen ultimatomla birlikte, otoriterliğin/sertleşmenin dozunun belirgin biçimde arttığı gerçeğidir.

Önceki sayılarımızda, çeşitli yazılarımızda işlemiştik; devlete ait kurumların yayınladığı baskılanmış yeni verilerle de pekiyor ki, yoksulluk hızla artmaktadır (DİE’nin 24 Mayıs 2005’te açıklanan “Yoksulluk Çalışması 2003” sonuçları). İşçiler, emekçiler açısından tablo böylesi bir görüntü verirken; bankaların, holdinglerin 2004 ve 2005’in ilk çeyreğine ait yayınlanan bilançolarında karlarının yarı yarıya katlandığı görülmektedir(özellikle otomotiv, yatırım, elektronik, dayanıklı tüketim malları üretenler).

Makas her geçen gün daha da açılırken IMF ve DB ile bunu pekiştiren yeni anlaşmalar imzalanmakta; bir yandan da işsizliği, sendikasılaşmayı, sömürü ve talanı

dizginsiz bir biçimde sürdürme yolunda özelleştirme kararları uygulamaya sokulmaya çalışılmaktadır. Buna karşı mevzi direnişler yer yer genel destek ve dayanışmalar ile ses getirse de süreç işletilmeye çalışılmaktadır. SEKA’dan sonra, bir büyük muharebe/direnış cephesi de Seydişehir Eti Alüminyum ile açılmıştır. İlçe halkının da verdiği destekle ilk anda gösterilen tavır, bu aşamada dahi emekçiler cephesinde hareketlilik yaratmıştır.

“SEKA’yı özelleştiremezsiniz diyorlardı. Ne oldu? Özelleştirdik, bitirdik işte!”(08.05.05) diye efelenen T. Erdoğan, konuşmasının devamında ERDEMİR konusunda da kararlı olduklarını söylemiştir. İşlerinin hiç de kolay olmadığını aslında en iyi onlar görmüş, SEKA direnişini kırmak için, her türlü yolu denemişlerdi. Nitekim Seydişehir bir başka “taş” olarak önlerine çıkmış bulunuyor. Bu taşların, kaya olmasını önlemek, ve hatta yolu tamamen tıkamaları için bütün tedbirleri almak adına hakim sınıflar seferberlik halindedir.

Özelleştirme sürecinin henüz başında olduğumuz bilinmelidir. Toplam 39 KİT’in 15’inin ve bunların 77 işletmesinden 67 adetinin özelleştirme kapsamına alınmış olması önümüzdeki aşamalarda yaşanacakların boyutlarını göstermektedir. Bu işletmelerde yaklaşık 175 bin işçinin çalıştığı düşünülecek olursa, durum daha iyi anlaşılacaktır.

İçinden geçtiğimiz süreçteki tahkimatın okunması gereken çizgilerinden birisi budur. Hamle üstünlüğü ve baskınlık, sendikal alandaki kontrol ve denetimi yeterli kabul etmemektedir. Gerici ve reformist sendika yönetimleri, işçi ve emekçilerin mücadelesini frenleyebilmek ve bastırabilmek konusunda, saldırının boyutları ve deşifre olumsuzlukları nedeniyle eskisi kadar işlevli olamamaktadır. Bu durumda, devletin klasik mekanizmaları devreye sokulacaktır. Mücadeleyi etkileyebilecek bütün unsurlara ve faktörlere yönelik “önlem” gerekmektedir. Bu araçların ise eskiye oranla daha etkili olabilmesi için her zaman yeniden gözden geçirilmeye, günün gereklerine göre düzenlenmeye ihtiyaçları vardır. Yasalarda yapılan düzenlemelerin esas nedeni bunlardır.

Yakalama, gözaltına alma, tutuklama, yargılama, cezalandırma, hapsedme gibi tasarrufların her vesileyle, her bahaneyle “ağırlaştırılması”, faşizmin beylik “devlet politikası”dır. Bu, sınıf mücadelesinin hakim sınıflar açısından ihtiyaçlarına ve halk muhalefetinin tavrına göre şekillenmektedir. Yine devlet otoritelerinin, kurum ve yetkililerinin çeşitli konulardaki kararları, tutum ve tavırları da bu çerçevede okunmalıdır. Konferansçılara tehdit, sendika kapatma, sempozyum erteleme vb. tutumların ardında; düşüncüyü ifade ve örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanması meselenin bir boyutu iken, madalyonun diğer yanında, Ermeni soykırımı, Kürt ulusuna yönelik asimilasyon, sistematik işkence gerçekleri vardır.

Bunların Yargıtay’dan, Adalet Bakan-

lığı’ndan hatta YÖK’ten gelmesi “AB’ye uyum sürecinde demokratikleşme” beklentisine giren bazı zavallılar dışında kimse için şaşırtıcı olmamıştır. Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğünün onlarla paralel bir tavra girmesi de sürpriz değildir. Bir diğer örnekte, “savunma”nın merkezi meslek örgütü Türkiye Barolar Birliği’nin 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz’ın katledilmesi ile ilgili olay yerine gönderdiği “bağımsız/tarafsız” heyetin hazırladığı raporda, baba-oğul Kaymaz’lardan “terör örgütü üyesi” şeklinde söz etmesi de hayret uyandırmamalıdır.

Bu kurumların tepeden inme faşizmin yapıtaşları olarak örgütlendirildikleri, şekillendirildikleri ve yönetimlerinin kimi dönemlerdeki istisnai haller dışında, faşist yapılanmaya uygun biçimde oluşturuldukları bilinirse, ortada şaşırarak bir durumun olmadığı anlaşılacaktır. O halde, Adalet Komisyonu’ndaki tartışmalarda CHP milletvekili Orhan Eraslan’ın sarf ettiği, “Otoriter bir rejime doğru gidiyoruz.”(17.05.05) sözleri ile, reformizmin sözcülerinin ağzından dökülen “faşizan adımlar” (K.Tekin Sürek, Evrensel, 27.05.05) vb. söylemler, şaşkınlık ve aymazlık kırmalığı anlamında aynı kapıya çıkmaktadır.

Aynı kafadan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer, Yargıtay’ın son kararının ardından bakın neler söylüyor: “12 Mart TÖS’ü, 12 Eylül TÖB-DER’i kapatmıştır. O zaman ülkede faşizm koşulları geçerliydi. Bu karar Türkiye’de hala aynı dönemin devam ettiğini gösteriyor.” Demek ki Eğitim-Sen kapatılmasa faşizmden söz edilemeyecek! Bu açıklama, öncelikle faşist diktatörlüğün neden bu kadar pervasız hareket ettiğini ispatlıyor. Bu tespitlere sahip anlayışlarla yönetilen sendikaların “emin” ellerde olduğu anlaşılıyor. Zaten bu tip ilerici, demokrat, yurtsever ve hatta “sosyalist” geçinen sendikacılar dahi işçi sınıfının/emekçilerin mücadelesinden “sınıflar üstü”, “siyaset dışı” bir alanı anladıkları ve de böyle bir alan olamayacağı için karşı devrime su taşıyıp duruyorlar. Bu yüzden de “anadilde öğrenim” konusuyla ilgili kapatma davasının neden Genelkurmay’ın talebiyle açıldığını üyelerine bir türlü anlat(a)mıyorlar. Anadilde “öğrenim” hakkını, “Kürt sorunu”nun temel talepleriyle ilişkilendirme cesareti bir yana, “eğitim ve öğretim” hakkı ile birlikte savunma namusunu dahi barındıramıyorlar.

Faşizmin bu ülkede devlet biçimi olarak örgütlendiği gerçeği inkar edildiği, kiteler yanlış bilgilendirildiği süreçte bundan kârlı çıkacak olan da yalnızca faşizmin kendisi olacaktır. Bu sorun hemen her vesile ile karşımıza çıkmakta ve yaratılmış olan bilinç bulanıklığı sayesinde hakim sınıflar sürekli bir biçimde hamle üstünlüğünü ellerinde bulundurmanın yanı sıra, kitleleri kolaylıkla manipüle etme şansını da kullanabilmektedirler.

Birçok kesim/kurum/çevre kendisine yönelindiğinde “feryat” etmekte, diğerlerini yardım, destek ve dayanışmaya çağırmakta, bu arada devlete, hükümete, iktidar partisine “faşist” sıfatlarını yapıştırmaktan da geri durmamaktadır. Yine saldırılar, baskılar, kısıtlamalar, hak ihlalleri biraz yoğunlaştığında ise “faşizm geliyor” tespitleri günümüzdeki gibi sıkça duyulmaktadır. Bu durumun aslında faşizme ait panoramayı tamamladığı nesnel olarak ortaya çıkmaktadır. Çünkü, birilerine göre arada bir ortaya çıkan “faşizm” zaten hep orta yerde

durmakta; başka birilerine göre gelmeye kalkışan “faşizm” ise çoktan gelmiş olup bir yere gitmediğinden, esasen hep vardır.

Bir türlü görülmek istenmeyen ya da bazı çevreler açısından “iyimser yorumla” kavranamayan nokta, faşizmin sistematik bir olgu olarak emperyalizm ile ilişkisi, sosyo-ekonomik yapı ve devlet örgütlenmesi ile bağlantısıdır. Türkiye’de faşizm olgusu, emperyalizme komprador burjuvazi aracılığıyla bağımlılığın sonucu, büyük toprak ağaları ile oluşturulan bir diktatörlük rejimi olarak şekillendirilmiştir. Merkezi-feodal Osmanlı devletinin geleneksel kurumları, Türkiye Cumhuriyeti yukarıdan aşağıya inşa edilirken biçimsel müdahaleler dışında olduğu gibi muhafaza edilmiştir. “Kemalist Devrim”in, resmi tarihte yazılanların aksine Osmanlı’nın devlet örgütlenmesinin tasfiyesine değil, zaten başlamış olan restorasyonunda bir sıçramaya neden olması söz konusudur.

Günümüze kadar hüküm süren faşizm, bir devlet biçimi olarak emperyalizme bağımlılık ilişkisi ile devreye girdiği içindir ki tasfiyesi ancak sosyo-ekonomik yapıda gerçekleştirilecek değişime bağlı olarak mümkün olabilecektir. Bunun da temelli bir alt-üst oluş yani devrim sorununa karşılık geldiği açıktır. Nitekim zaten bir oyun olarak tezgahlanan parlamento seçimleri sonucu, hakim sınıf partilerince oluşturulan hükümetlerin tamamı, emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hazırlanan tek bir programı kesintisizce uygulamış, “devlette devamlılık esastır” prensibinden ayrılmamışlardır.

Faşizmin MHP’den ibaret görülmesi anlayışı büyük bir yanılgı olmaya devam etmektedir. Cemil Çiçek’in Ermeni Konferansı ile ilgili sözleri üzerine onun MHP kökenine göndermede bulunulmaktadır. Onunla aynı paralelde konuşan CHP’li Şükrü Elekdağ’ın sözleri ya da Cemil Çiçek’in AKP hükümetinin sözcüsü ve Adalet Bakanı olduğu göz ardı edilmektedir. Eğitim-Sen ile ilgili kararın Yargıtay Hukuk Genel Kurulu’ndaki 46 üyenin “oybirliği” ile alındığı da tartışılmamaktadır. Öncekine göre pek çok çevre tarafından “demokrat” diye lanse edilen yeni YÖK başkanı Erdoğan Teziç’in, engizisyon yargıçlarına rahmet okutan bir anlayışla, Boğaziçi Üniversitesi’nde düzenlenen konferansı, karşıt görüşlerin çağrılmayışları (üstelik daha önce kendileri tarafından konuyla ilgili düzenlenen onlarca konferansa aynı tutum gösterilmişken) gerekçesiyle “anti-bilimsel” nitelmesi de dikkatlerden kaçmaktadır. Ve nihayet, tıpkı SEKA’da, tıpkı hızlı tren katliamında ve benzerlerinde olduğu gibi Seydişehir’deki direniş ve çatışmanın ardından T. Erdoğan ve diğer yetkili zevat, “marjinal grupların kışkırtması”, “ideolojik yaklaşım” demeleri vermiştir.

Faşizm; hakim sınıfların sadece yönetim değil aynı zamanda kültür ve yaşam biçimidir. Davranış ve tutumları buna göre olmaktadır. Hangi elbiseyi giyer, hangi maskeyi takarlarsa taksımlar nihayetinde faşist özlere, faşist kimliklerine uygun biçimde davranmaktadırlar. Sınıfsal yapılarının ötesinde karakteristik şekillenişleri böyledir. Dolayısıyla, söylemde en şoven ve ırkçı tarzı benimseyen; örgütlenme ve görevlendirmelerde mensupları yarı-resmi silahlı cinayet şebekeleri olarak kuruluşundan beri özel misyonlar edinen MHP’yi faşizmin yegane temsilcisi ilân edip, diğerlerini beraat ettirmek büyük bir aymazlıktır.

Seydişehir işçisini polis barikatı durduramadı!

Emperyalistlerin yeminli uşağı AKP hükümeti işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını arttırarak varlığını sürdürmeye çalışmakta. Asgari ücreti bile emekçilere fazla gören AKP hükümeti başta esnek üretim, 4857 sayılı kölelik yasası, özelleştirme saldırıları olmak üzere emekçilerin evine götürdüğü iki zeytinden birini daha ellerinden almanın hesabını yapmakta. Ülkenin yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çeken hükümet 2004 yılında başlattığı özelleştirme saldırılarını 2005 yılında bitireceğini söylerken özelleştirme saldırılarının şimdiki adresi Seydişehir'de bulunan Eti Alüminyum A.Ş. oldu. Hükümet Eti Alüminyum'u peşkeş çekmeye çalışırken işçiler ise özelleştirmenin işsizlik, yoksulluk, yokluk getireceğini bildiklerinden dolayı bu saldırıyı püskürtmek için ellerinden geleni yapıyor, saldırılara karşı direniyorlar. Bu arada şunu da belirtmekte fayda var ki; Eti Alüminyum'da Çelik-İş Sendikası örgütlü ve bu sendika da Hak-İş'e bağlı. Hak-İş bugüne kadar yaptıkları açıklamalarda, aldıkları tavırdan her zaman AKP hükümetini memnun edecek bir hat izlemiştir. Sürekli hükümetin

yanında ve uzlaşmacı tavrı alması Hak-İş'e yaramamıştır. Emekçilere yapılan saldırılarda kendisine dokunulmayacağını düşünen Hak-İş'e de sıra gelmiştir sonunda.

2000 işçi kendini fabrikaya kilitledi

Konya'nın Seydişehir ilçesinde kurulu bulunan Eti Alüminyum A.Ş.'nin özelleştirilmesine karşı sakal bırakma, bildiri dağıtma, yürüyüş, işyerini terk etmeme, fabrikaya talip olan firmaların temsilcilerini işyerine sokmama vs. eylemler yapan işçiler fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılması için ne yapılması gerekiyorsa yapacaklarını belirtiyorlardı.

23 Mayıs 2005 tarihinde özelleştirme kapsamındaki alüminyum tesislerine talip olan firma yetkililerinin geleceğini öğrenen işçiler ile işçilerin aileleri direnişe geçtiler. Gece vardiyasında çalışan işçiler sabah fabrikayı terk etmezken gündüz vardiyası da iş saatinden önce tesise giriş yaptı. Yaklaşık 2000 işçi kapılara kaynak yaparak kendilerini fabrikaya kilitledi.

İşçiler direndi, polis işçilere saldırdı

Fabrikaya talip olan 33 firmadan 30'unun yetkilileri tesislere geldi. İşçilerin yakınları tesis önünde beklerken işçi yakınları ile polis arasında arbeye yaşandı. Yetkililerin fabrikaya girmesini engellemeye çalışan işçi yakınları polisin kurduğu barikatı aşarak tesislere doğru yürüyüşe geçti. Ancak tesislerin girişinde yine polis barikatı vardı. Burada yaşanan olaylarda altı kadın baygınlık geçirdi. Bazı işçi yakınları ise kendilerini zırhlı araçların önüne atarak polisleri engel olmaya çalıştılar. İşçi yakınları barikatı zorlayarak tesislerden içeri girmeye çalışırken içerideki işçiler de firma yetkililerini engellediler. Müdüriyete kadar giden firmalardan birinin yetkilisinin haddehane bölümünü gezmek istemesi üzerine polisler ile işçiler arasında arbeye yaşandı. Cop, biber gazı ve gözyaşartıcı bomba kullanılan polis saldırısı sırasında 48 işçi ve 33 polis çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralılar Seydişehir Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Diğer yandan fabrikanın anotpasta bölümündeki işçiler de yetkililerin inceleme yapmasını önlemek amacıyla toz hava vererek görüşü engellediler. Firma yetkilileri tesislerin ancak iki bölümünü gezebilirlerken tesislere ait Oymapınar Barajına gitmek üzere bölgeden ayrılınca işçiler ve yakınları direnişi bitirdi.

Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası Seydişehir Şube Başkanı **Muharrem Oğuz** tesisin ana girişinde yaptığı açıklamada "**bu fabrikayı kimseye peşkeş çekilmeyeceğiz. Dün gösterdik, bugün gösterdik, yarın da göstereceğiz**" dedi. Son dönemlerde şovenist, ırkçı, faşist saldırıları arttırmak için Türk bayrağını öne çıkaranlar, "**bayrağa saygısızlık yapanlara gerekli cevabı vereceğiz**" diyen devletin kolluk güçlerinin işçilere ve ailelerine saldırırken bayrakların havalarda uçuşması, yerlerde sürüklenmesi, polislerin bayrağın üzerine basarak halkı

coplaması ise dikkat çekiciydi. Burada yaşananlar bizlere bir kez daha gösterdi ki polis halkın güvenliğini sağlamak için yok. Polis ve asker sömürü sisteminin patronların varlığını sürdürebilmenin bir baskı aracı.

Seydişehir işçisinin, halkın özelleştirmecilere karşı verdiği kararlı mücadeleye bir çok çevreden ses geldi. İlk gün başbakan Tayyip Erdoğan yaptığı açıklamada direnen işçilerin içerisinde marjinal grupların olduğunu ve muhalefet partisinin işçileri kıskırttığını söylerken Seydişehir Eti Alüminyum'u özelleştireceklerinin de altını çizdi.

Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu Belediye Yeraltı Çarşısı üzerinde yaptığı eylemde özelleştirmeye ve Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesine karşı tepkilerini dile getirdiler. Seydişehir'deki direnişe destek verdiler, destek verilmesi çağrısı yaptılar.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın çağrısıyla Malatya TEKEL Sigara Fabrikası önünde bir araya gelen işçiler de "**Yaşamın sınıf dayanışması**", "**İşçiler burada AKP nerede**", "**Seydişehir işçisi yalnız değildir**" vb. sloganlar attılar. Tek Gıda-İş Bölge başkanı **Mecit Amaç** burada yaptığı konuşmada "yigit alüminyum işçilerini sevgiyle selamlıyoruz. Yaralanan, coplanan tüm kardeşlerimizin acısı bizim acımızdır. Bu saldırı mücadele hırslımızı ve azmimizi daha da arttırmıştır" dedi.

Adana TEKEL işçileri de Seydişehir'deki saldırıyı kınayarak özelleştirmeye karşı ortak mücadele vereceklerini duyurdular. Tek Gıda-İş Sendikası Güney Anadolu Bölge Şubesi Başkanı **Gürsel Dilikılıç**, "**TEKEL vatandır, vatan satılmaz**" diyen TEKEL işçilerinin, "**bizim satılacak fabrikamız, verilecek toprağımız yok**" diyen Seydişehir Alüminyum işçilerinin onurlu mücadelesinin yanında olduğunu belirtti.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

15-16 HAZİRAN İŞÇİ DİRENİŞİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

35. yıldönümünü kutladığımız 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi yolumuzu aydınlatırken aynı zamanda günün, anın görevlerine sarılmayı da hatırlatıyor. Bugün açısından 15-16 Haziran İşçi Direnişi'nin tecrübeleri ve direnişle ilgili komünist önder İbrahim Kaypakka-ya'nın 6 maddede somutladığı parlak tahlili bugün de aynı tazelikte yol gösterici, kafa açıcı ve öğreticidir. Devrimin objektif koşullarının dönemsel olarak inişli çıkışlı eğilim gösterse de sürekli olduğu ülkemizde kendiliğinden gelişen sınıf hareketlerini doğru çözümlenmek, önderlik için zayıf olan ilişkiyi güçlendirmek anın görevlerini yerine getirmede önemli adım olacaktır. Önümüzdeki süreçte SEKA, Seydişehir Eti Alüminyum direniş örnekleri artacağı gibi ilişkilerin çok daha yoğun olduğu tekstil,

küçük ve orta boy işletmeler, Organize Sanayi Bölgeleri'nde hareketlenmelerin yaşanacağı işaretleri gözükmektedir.

Yine sayıları 12 milyonu aşan işsizler ordusu için özel politikaların geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Emperyalist kapitalist saldırıların yoğunlaştırıldığı, teslimiyet ve tasfiyeciliğin arttığı/arttırıldığı günümüzde bu rüzgarlara karşı köklerimizimize sarılarak korunabilir, gelişebiliriz. Burada kastımız genelde 150 yıllık işçi sınıfı bilimini tarihsel olarak kavramak, içselleştirmek, pratiğe uygulamak, özel olarak da 33. yıldönümünü kutladığımız 150 yıllık teorik-pratik deneyimi, tecrübeyi Türkiye coğrafyasına uyarlayan Proletarya Partisi'nin teorik-pratik MLM hazinesinden beslenmek yolumuzu aydınlatacak fenerdir. Dün ile bugünün bilimsel olarak doğru bağını

kurma, bu muazzam birikimi bulduğumuz alanlara uyarılma, işçi sınıfının birikmiş kahredici gücünü, öfkesini örgütleyerek doğru hedeflere yönelmek yaşanan birçok noktadaki tikanıklıklara çözüm gücü olacaktır. DDSB faaliyetçilerinin günü birlik koşuşturmacalardan, dar pratikçilikten, pasif ve edilgenci duruşlardan sıyrılarak siyasallaşma, yetkinleşme, ileri gelişkinlik seviyesine hem kendilerini hem de temsil ettikleri sınıfı taşıma noktasında çabalarını arttırmaya ihtiyaç vardır. Bunun yaşadığımız coğrafyada bolca örnekleri vardır. Köksüz ve çapsız hareketler bile işçi sınıfı ile emekçi kitlelerle belli oranda bağ kurup varlığını küçük burjuva ideolojileriyle sürdürebilmektedir. Yaşanan boşluk proleter çizginin boşluğudur. Ara akımlar bu boşluğu kendi küçük burjuva ideolojileriyle doldurmaya çalışıyor. Sözü ettiğimiz çevrelere göre çok daha avantajlı yanlarımız, sağlam zemine oturan 33 yıllık mücadele pratiğiyle katınlanmış doğru siyasal hattımız vardır. Bütün mesele bu doğruları kendimizde

cisimleştirebilmekten, model oluşturabilmemizden geçiyor.

Dünyadaki siyasal durumu doğru kavrayan, ülkemizdeki gelişmelerle doğru bağını kuran, bulunduğu alan ilişkilerini doğru çözümlen ve bu çözümler üzerinden parça-bütün esası üzerinden doğru örgütlenme yapan önder ve önderlikler çekim merkezidir. Açık ki bu kimlikler ideolojik sağlamlık, siyasal gelişkinlik, örgütsel tecrübeye, pratik donanımına dayalı bilinç, inanç, cesarete sahip kadroların olmazsa olmazını zorunlu kılar.

Sonuç olarak yaşamın pratiği bir kez daha gösteriyor ki 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi çıkan, çıkarılan (yeterince kavranmamış) doğru derslere bağlı kaldığında yenilere gebe dir. Objektif koşullar gösteriyor ki, işçi sınıfı doğru zemine çekilerek doğru önderliğin sevk ve idaresiyle kendiliğinden değil, kendisi için sınıf olma bilincinde olan sınıf bilinçli proleterlerin önderliği ile daha ileri direnişlere, işgallere fazlasıyla zemin hazırlamaktadır.

“Köylünün durumu kötü, çıkış yolu arıyor”

Son yıllarda köylülerin yaptıkları eylemler bireysel olmanın dışına çıkarak kitlesellik kazandı. Ordu'da yapılan fındık mitingi, Aydın'da yapılan köylü mitingi gibi. Köylüler yaşadıkları sorunlara karşı giderek daha fazla tepki vermekte ve bunu örgütlü bir güce dönüştürmektedirler. 2000'li yıllarda kurulan Tür-Köy Sen'in ardından; ayrı oluşumlar olarak Fındık-Sen, Üzüm-Sen, Tütün-Sen ve son olarak Hububat-Sen kuruldu. Biz de yaşanan gelişmeleri kamuoyuna daha fazla duyurmak amacıyla Hububat-Sen Başkanı Abdullah Aysu'yla bir röportaj gerçekleştirdik.

-Türkiye'de özellikle 80'lerden itibaren köylülerin yaşamı çok daha zor bir hal aldı. Sömürü ve açlık daha yoğun hissedilir oldu. Sizce bu nasıl gerçekleşti?

-Abdullah Aysu: 80 sonrasını anlamamızın yolu, 80 öncesi 40'lı yıllarda yapılan Bretton Woods Konferansını görmekten geçiyor. 2. Dünya Savaşının bitimine doğru 1944'lerde yapılan bu konferansta IMF ve DB'nin kurulma kararı alındı. Bu süreçte dünya çift kutupludur. Bir tarafta Sovyetler Birliği diğer tarafta ABD. Genel olarak baktığımızda 1960'lara kadar bu kurumlar etkili olamadılar. 1960'lardan itibaren uygulanan Marshall Planı ile bu kurumlar daha etkin hale getirildi. Sosyalizm korkusundan dolayı ABD, sosyalizme yakın yerlerde sosyal devletler kurdu. Ancak kapitalizmde sosyal haklar diye bir olgu yoktur. İşçilere ve çiftçilere bir takım haklar tanıdılar. 1958'de Avrupa Birliği kuruluyor ve ortak tarım politikası uyguluyor. Avrupa devletleri tarıma ciddi bir bütçe ayırdılar. 1975'te Avrupa Birliği kendi yeterliliğini sağlıyor. Ardından Amerika'nın pazarına girmeye başlıyor. Türkiye ise bu dönemde Amerika ile ilişkileri anlaşmalarla sağlıyor. Marshall Planı ile Avrupa ülkelerinde fabrika üretimi teşvik edilirken, Türkiye için "ihtiyaçlarımızı dışarıdan alın" denilmiştir. Bu anlamıyla Türkiye bence geri bırakılmış bir ülkedir. 1979 yılında Tokyo'da gerçekleştirilen konferansta alınan kararlar, Amerika tarafından Türkiye'de 24 Ocak kararları olarak uygulatılanlardır. IMF ve DB aracılığıyla yapılıyor. Bu kararlar tarımı çökertmeye yönelik adımlardır. Bunlar; tarımda destekleri kaldırın, kredi faizlerini yükseltin, tarım satış birliklerini özelleştirin, desteklemeleri kaldırın, tarımsal KİT'leri özelleştirin şeklindedir. Şirketler yavaş yavaş tarıma hükmetmeye başlıyorlar. Geçen süre içinde esasında ka-

mu aracılığıyla tarım yapılıyordu. Dolayısıyla çok uluslu şirketler 80'den sonra kamuyu tarımdan ayırdılar. Kararları IMF denetiminde bizzat alıyorlar.

-Kısacası şu anda gelinen aşamanın ilk adımları 24 Ocak kararlarıyla atıldı. Peki öncesinde sözünü ettiğiniz kurumları özelleştiremiyor muydu?

-A. Aysu: Bundan önce herşey kamu tarafından düzenleniyordu. Kanunlar da buna göre düzenleniyordu. Örneğin; tarımsal KİT'leri özelleştiremiyordunuz. Bunun için Özal döneminde değişikliklere gidildi. Tarımsal KİT'ler anonim şirketlere dönüştürüldü. Yem Sanayi AŞ, Türkiye Zirai Donatım AŞ. 87'ye kadar yapılanlar özelleştirmenin yasal hazırlıklarıdır. IMF ve DB'nin yardımları geçmişte proje bazlı verilir. 80'lerden itibaren yeniden yapılanma adı altında bunlar için verildi.

-90'ların başlarında kısmen yükselen bir işçi mücadelesi görüyoruz. Aynı zamanda 90'lı yıllarda köylülerin eylemlerinde de bir gelişme yaşamıyor. Köylülerin örgütlenme çalışmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-A. Aysu: 80'lerden itibaren kamunun aradan çekilmesiyle beraber, destekleme yapan, fiyat belirleyen devlet aradan çekiliyor. Bunları tüccar ve sanayiciler yapmaya başlıyor. Dolayısıyla 89'lardan itibaren çiftçinin bu defa; ürününün fiyatı açıklanmıyor, ürünü alınmıyor, destekleme ortadan kalkıyor ve çiftçi tek başına kalıyor. Ancak karşısında fiyat belirleyenler örgütlü güçler. Bu dönemde ciddi bir bocalama yaşadılar ve başta inanmadılar, "devlet bizi bu kadar terk edemez" dediler. Geçmişte seçim dönemlerinde taban fiyatlar yüksek açıklanıyor, borçlar siliniyordu. Ne yazık ki bunlar olmadı. Olmadığını görünce yavaş yavaş yok olduklarını gördüler. Artık devlet sözleşmeli çiftçilikte garantör rolü bile görmüyordu. İtiraz hakkı bile yok köylünün. Tüm bunları gören çiftçiler bir araya gelip mücadele etme gereği duydular.

-Örgütlenme çalışmalarının 2000'li yıllarda sendikalara dönüşmesinin nedeni nedir? Öncesinde yaşananlar da köylüler için zaten ağır koşullar getiriyordu.

-A. Aysu: 1990'larda halen çiftçilerin devletten bir beklentisi vardı. 1999'lardan itibaren çiftçiler; fiyatların geç açıklandığını, ödemelerin geç yapıldığını daha fazla hissetmeye başladılar. Bilindiği gibi bu dönemde Kemal Derviş yasaları geçmeye başladı. TEKEL tütün almamaya başladı. Çiftçi şaşkın. Çok uluslu şirketler gelip önlerine sözleşmelerini koydu. Bu durum şeker pancarında oldu. Toprak Mahsulleri Ofisi alımları durdurdu. Biz bu süreci 1997'den beri görüyorduk. Bu süre içinde daha çok bunları anlatmayı öğledik.

-Köylüleri örgütlenme çalışmalarınızdan, neler yapıldığından söz eder misiniz?

-A. Aysu: Türkiye'de hep onların dışında kararlar alınmıştır. Biz gittik, köy kahvelerinde dolaşarak bildiriler dağıttık. Ben kendim 6 bin köy dolaşım. Onları bekleyen tehlikelerin ne olduğunu söyledik. "Biz kürsü koyarız, sadece çiftçiye konuşuruz" dedik. Tüm yetkilileri davet ediyorduk, hiçbirine de söz hakkı vermiyorduk. "Dinleyin not alın, almıyorsanız gi-

din" diyorduk. Bu konuda tavrımız son derece netti. Hiçbir örgüte, sendikaya, valiye, belediye başkanına, bakana söz vermedik. Sadece çiftçiye söz verdik, "kendi sorununu kendisi anlatacak" dedik. Hiç kimse ondan daha iyi ne yaşadığını bilemez. Ancak orası da "ağlama duvarı değil" dedik. Herkes çözüm önerisini söylemeden inmeyecek. İlk olarak "toprak ve sudan" başladık. Tekirdağ Saray'dan Edirne'ye kadar 2 günlük bir köylü yürüyüşü başlattık. Başlangıçta 4 kişi üzerimize tişörtler giyerek başladık. Uzunköprü'ye geldiğimizde sayımız 560 oldu ve 70 araçlık konvoy oluştu. Yürüyüşümüzün adı "Toprağına, suyuna, alın terine sahip çık" yürüyüşüydü. Köylerde 300-500 kişiyle sohbetler yaptık. Akabinde "Tütün Yasası" geçti. Ege'den Uşak'tan Ödemiş'e kadar 380 köy dolaşarak afiş astık, "IMF ve DB tarımdan elini çek" diye. Yürüyerek Akhisar'a geldik. Burada 500 köylünün katılımıyla bir toplantı yaptık. Kendi aralarında 11 kişilik bir heyet oluşturdular. Bu heyetle Meclis'e geldik. Tüm milletvekillerine bildiri verdik. Biz seçmenleri dinlemediler. Ancak köylü IMF'den yana olan partileri sildi. IMF'ye destek vermeyeceğini söyleyen AKP'ye oy verdi.

-Köylülerle sendika kurarken nasıl bir yöntem izliyorsunuz?

-A. Aysu: Burhaniye'de zeytin üreticileri, Rize'de çay üreticileri kurultaylarını yaptık. Biz tarz olarak bir çalışma yapılmadan çiftçilerin adına kararlar alınarak sendika kurulmasını doğru bulmuyoruz. Bizde kararı köylüler verir, çalışmasını onlar yapar, temsilcilerini seçerler ve sendika kurmaya karar verirlerse kurarlar. Biz nasıl yapılacağını anlatıyoruz. Kurultaylarda seçtiğimiz delegeler artık gücümüzü sendikalara yansıtmamız gerektiğini söylediler. Bunların üzerinden Konfederasyonlar kurulacak dediler. 2004'te Üzüm Üreticileri Sendikası (Üzüm-Sen), arkasından Tütün-Sen, Fındık-Sen ve Hububat-Sen kuruldu. Ayçiçeği ve Hayvan Yetiştirici Sendikası'yla beraber altı tane sendika kuruldu. 17 Nisan Dünya Çiftçi Mücadele Günü'nde, Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu Platformu ilan ettik. Ekim ayında Konfederasyonumuzu kuracağız. Zeytin, pamuk, şeker pancarı kuruldukça buraya üye olacaklar. Bu arada Uluslararası Çiftçilerin Yolu Örgü-

tü'ne üye olduk. Kore'ye Brüksel'e gittik. Bu örgütün dünya ölçeğinde yaptığı eylemlere katıldık. Şu anda sebze-meyve çalışmalarımız devam ediyor.

-Köylülerin sendika kurabilmesi için yasal zemin nedir?

-A. Aysu: Normal koşullarda 5, 7, 9, 11 üyeli sendika kurulabiliyor. Biz bunun yerine köylerde kurucu üyelerle sendika kurduk. Mesela Üzüm-Sen 555 kurucu üyeye, Tütün-Sen 400, Fındık-Sen 200, Hububat-Sen 907, Ayçiçeği Sendikası 903, Hayvan Yetiştiricileri Sendikası 900'ün üzerinde üyeye kuruldu. Yasal olarak herhangi bir engel olmamasına karşın önce İzmir Valisi bize dava açtı. "Sendika kuramazsınız" diyerek bizi kapattı. Sonra Ordu Valisi'nin bu yönde kararı oldu. İzmir'de mahkemeyi kazandık. Ordu'da mahkeme sürüyor. Sendikaların kurulmaması için yasal bir engel yok. İç hukukun düzenlenememesi gibi bir durum var.

-Köylülerin sendikalara yaklaşımı nasıl? Son olarak Aydın'da köylülerin bir mitingi yapıldı. Gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

-A. Aysu: Zaten kararları kendileri alıyorlar. Köy temsilcilikleri kuruyoruz. İzmir Dikili'de Haziran'da 70 köy temsilcisiyle birlikte eğitim çalışması yaptık. Geçen yıl üzümde fiyat açıklanmadı. Buradaki üyelerimiz biz yokken eylem kararı aldılar ve Alaşehir'de 2500 kişinin katılımıyla miting yaptılar ve Tarış'e fiyat açıklattılar. Son dönemde yapılan değişikliklerle birlikte köylünün durumu kötü, çiftçi buradan çıkış yolu arıyor. Halihazırdaki örgütler ihtiyaca cevap verebilecek, önderlik yapabilecek örgütler değil. Örneğin Ziraat Odaları'nın kanununda miting örgütleyemez şeklinde kısıtlamalar var. Oysaki bugünkü uluslararası saldırının karşısında politik olarak da sözünü söyleyebilecek, ona karşı durabilecek bir örgüt gerekiyor.

Bunun için biz sendikaları önemsiyoruz, öneriyoruz. Aydın'da pamukta ciddi sorunlar var. Eylem bu tepkinin bir sonucu diyebiliriz. Pamuk sürekli geriliyor. Türkiye'de üretim sektörü tekstil üzerinden yürüyor, şu anda orası için durum can yakıcı bir hal almıştır.

-Açıklamalarınızla okurlarımızı bilgilendirdiğiniz için teşekkür eder, mücadelenizde başarılar dileriz. (Ankara)

Bergama'da maden ocağı açılıyor!

Yıllardır siyanürlü altın aranmasına karşı mücadele veren Bergama köylüleri Koza Altın Şirketi'nin siyanürlü altın arama faaliyetlerine başlayabileceği yönündeki kararlar birlikte TC hükümetlerinin ne kadar köylüden yana olduğunu bir kez daha görmüş oldu.

Yıllardır yaptıkları eylemlerle adlarını duyuran ve her yaptıkları eylemde "Siyanürlü altına hayır" diyen Bergama köylülerinin karşısına yine keyfi alınan kararlar çıktı.

Bizim gazetemizde de Bergama köylülerinin vermiş olduğu mücadele yer aldı. Ancak Bergama köylülerinin yaklaşık 15 yıldır mücadelesini kısaca özetleyecek olursak;

Güney Afrika'dan uzaklaşmak durumunda kalan çok uluslu şirketler siyanürlü altın işletmeciliği için Ankara'ya geldiler. Hatta daha sessiz biçimde Alman Kurups firması 3-4 yıl önce Kütahya'ya gelmiş, biraz gümüş çıkarmış, Kütahya Mahkemelerinde itirazlar olması üzerine çekip gitmişlerdir.

Bergama, Havran, Sivrihisar'da üçüz başlayan süreç önceleri yöre köylülerinde "zengin olacağız, çocuklarımız işe girecek" şeklinde bir sevince yol açmışsa da daha sonra avukatlar, barolar, odalar, bilim insanları siyanür ve ağır metallerin ciddi risk oluşturduğunu, yörenin yer seçimi itibarıyla ta-

rım, termal, turizm, yeraltı su yolu, deprem, halkın endişe içinde oluşu açısından risk oluşturacağı kısmı ortaya çıkınca köylülerin endişesi artmış, 651 köylü avukat tutarak 1994 yılında İzmir İdare Mahkemesi'nde ÇED izin belgesinin iptali davası açmışlardır. Birçok bilim insanı riske işaret ettiği halde Ortadoğu Teknik Üniversitesi Öğretim Üyelerinin oluşturduğu bilirkişi heyeti "risk var ama Valilik İzleme Kurulu iyi denetleyecektir, firma çevreci imajının sarsılmasını istemez. Bu nedenle izni uygun buluyoruz" demişti.

Danıştay 6. Dairesi aldığı bir karar ile "yaşama hakkı ve çevre hakkını öne alarak işletmeye verilen yer seçim izninde kamu yararı görülmemiştir" diyerek yer seçimi iznini iptal etmiştir. (Yıl 1997) Ancak bu durum Bergama köylüleri tarafından direnişle karşılanmıştır. Bu direnişi hukuken kırmak için o dönemin başbakanı Mesut Yılmaz'dan ve Bakanlardan kişisel tazminat olarak 69 köylü için tazminata bile mahkum ettirilmiş ve tahsilat yapılmıştır. Hatta mahkeme kararlarına direniş ve çevre riski açısından AİHM'ne başvurulmuştur. Bu süreç devam ederken Başbakan Ecevit'in Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in baskısıyla TÜBİTAK'dan çok garip bir şe-

kilde siyanür ölçüm cihazı gelmiş, hava ölçüm cihazı gelmiş, 2 kuyu açmışlar, bir istinat duvarı yapmışlar şeklindeki dördümlü iyileştirme raporu ve "yabancı sermaye ürkütülmemelidir" raporu verilince, Başbakanlığın tavsiye türü diğer Bakanlara "izin verin" yazısı gönderilmiştir. Bunun üzerine çevre, orman, imar ve sağlık izinleri gündeme gelmiş bütün bu işlemler aleyhine yürütmeyi durdurma ve iptal kararları elde edilmiştir. Çok uluslu şirketler idareleri baskı altında tutarak her seferinde arkaya dolanma işlerini becermişlerdir. Nitekim Bakanlar Kurulu gizli bir kararname çıkararak yargı kararlarını askıya alıp madeni işletmeye açmıştır.

Bu gizli kararname aleyhine Danıştay'a dava açıp yürütmeyi durdurma kararı alınmıştır. AİHM'de kesinleşmiş şekli ile maden kapatılmıştır. Ancak madeni tekrar açmak için hükümetle

tekrar arkaya dolanma hukuk çalışmaları başlamıştır. Bu doğrultuda Eurogold firması, Newmont firması, Normandy firmasına, Frontier firmasına devirler sonucunda nihayet artık bir Türk şirketi iyi olur diye düşünerek Koza firmasına Bergama Madeni'nde arama izni verilmiştir.

Bergama köylülerinin yıllara sığan mücadelesinin bir özeti bunlar ancak Bergama köylülerinin söyleyecek sözü bitmedi. Maden aranması için görüşlerini aldığımız Bergama Çamköy sakini bir köylü "Biz yıllardır hiç usanmadık, direndik! Bizi duyan da oldu duymayan da ama duymayanlar hep hükümetin başındakilerdi. Bizim öfkemiz hükümete Tayyip'e, bizi kanser olmaya mahkum edenlere, yabancılara buraları satanlara. O yüzden bizim kavgamız hiç bitmeyecek" dedi. (İzmir)

İlimizde yayla sorunları yüzünden çıkan kavgalara bir bakış

Her sene yayla meseleleri yüzünden çıkan kavgalarda yine insanlar ölüyor. Bu tür kavgalar her sene çıkmasına rağmen devlet sorunları çözmek yerine, sadece olaylara seyirci kalıyor. Kars Merkez'e bağlı Ata köyünde mera anlaşmazlığı yüzünden çıkan kavgada 2 kişi öldü ve bunun gibi niceleri sürekli olarak yaşanmaktadır. Bu kavgaların en sonucusu da Kars ili Susuz ilçesine bağlı Büyük Çatak köyünde meydana geldi. Çıkan kavgadan dolayı 200 haneli ve 1200 nüfuslu Büyük Çataklılar, köylerinin muhtarını ve azalarının tutuklanmalarını protesto etmek için yol kesip eylem yaptılar.

Küçük Çatak köyü ile aralarında bulunan yayla sorunu nedeniyle, son bir hafta içerisinde Susuz ve Kars Merkez'de kavga eden Büyük Çatak köylüleri, geçtiğimiz yılda olduğu gibi yine yolu trafiğe kapattılar.

Susuz'a bağlı Büyük Çatak köylüleri, muhtarları Memed Mengüverdi, azalar Çetin Mengükan, Orhan Mengücek, Cihan Şah Mahim ve köy halkından olan Memed Emin Mengükan ile Doğan Mengükan kavga olayı nedeniyle tutuklanmışlardır.

Köyde kalan tek aza olan Fahret-

tin Mengübeti ve köy halkı, kendilerinin vali ve kaymakam tarafından sindirilmek istendiğini ileri sürerek "Küçük Çatak köyünün 3 tane yaylası var. Büyük Boğatepe, Sarıbaba ve Akçakale yaylaları bunlara ait olmasına rağmen, bizim elimizde kalan tek yayla olan Meydancık yaylasını da elimizden alarak Küçük Çatak köyüne vermek istiyorlar. Oysa köyümüzde 1200 nüfusun 4000 küpeli büyük baş hayvanın yanı sıra 1500 adet de koyun var. Bu yayla elimizden alındığı takdirde bizim göç etmemiz gerekir. Bu duruma karşı çıkan muhtar ve azalarımız önce Kars il merkezinde dövüldüler sonra da hapse atıldılar. Muhtar ve azalarımız serbest bırakılana kadar eylemimize devam edeceğiz" dediler.

Jandarmanın da hazır bulunduğu yol kapatma eylemi sırasında köy kadınları da, jandarma tarafından eşlerinin dışarı çıkarılmadığını, il merkezi ve ilçe merkezine gidemediklerini belirterek, "Tarlalarımızı ekemiyoruz. Çünkü eşlerimiz gübre almaya gidemiyorlar. Yetkililer, bu duruma bir son versinler" diye konuşular.

(Kars)

"Sorunların aşılması için üç şartın yerine getirilmesi gerekli"

Tüm Köy-Sen Malatya Şubesi Başkanı Mazlum Köse, köylülerin içinde bulunduğu sorunların aşılması için Doğal Afet Yasası'nda yer alan "Mal varlığının yüzde 40'ının kaybedilmesi" şartının kaldırılması ve Tarım Sigorta Yasası'nın köylülerin lehine çıkartılması gerektiğini bildirdi.

Köse yaptığı yazılı açıklamada AKP'nin tarım politikalarını eleştirerek hükümetin seçimlerden önce verdiği vaatleri tutmadığını ve köylüyü

perişan ettiğini belirtti. Türkiye'de tarımın uygulanan IMF patentli politikalarla kalkınması mümkün olamayacağını kaydetti. Köse, ayrıca hükümet yetkililerinin çiftçinin yaşadığı sorunlara alay edeceğine yaklaştığını ifade ederek, AK Parti Malatya İl Başkanı İhsan Koca'nın DGD'ye ilişkin açıklamalarına değinerek şunları aktardı:

"AKP Malatya İl Başkanı İhsan Koca yaptığı açıklama ile, her fırsatta köylüyü azarlayan Başbakan'ın çiftçi dostu

olduğunu iddia ederek, kendisi de çiftçiyle alay etmiştir. 2004 yılına ait doğrudan gelir desteğini 2 taksit halinde 2005 yılında zar zor ödemelerine rağmen, 2005 yılının DGD'sini yüzlerinin akıyla zamanında ödediklerini beyan ederek, çiftçiye destek verme olayına ne kadar yabancı olduklarını kanıtlamışlardır. AKP İl Başkanı İhsan Koca 2005 yılı DGD'lerin ödenmesi bir yana kayıtlarının henüz yapılmadığını bile bilmemektedir."

(Malatya)

✓Ağa zulmüne son

Diyarbakır Bismil'e bağlı Sinan köylülerinden sonra yine aynı ilçeye bağlı Aslanoğlu köylüleri de yıllardır işletip kullandıkları araziye ağanın el koymasını protesto ettiler. Köy Meydanı'nda toplanan yaklaşık 100 köylü; "Ağanın zulmüne hayır", "İşgalci ağaya son" pankartlarını açarak eylem yaptılar. Kadın, çocuk, genç, yaşlı köy halkının katıldığı eylemde; köye bağlı Hanpazar mezrasında yaşayan köy ağası Naafi Kahraman'ın 6 bin dönümlük araziye silah zoruyla gasp ettiği belirtildi. Köylüler ağanın kendilerini göçe zorladığını, arazinin çevresine çukurlar kazdığını ve dikenli

tellerle çevirerek girmelerine engel olmaya çalıştığını ifade ediyorlar.

Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığına dilekçelerle başvuran köylülere herhangi bir cevap verilmedi. Daha önce Sinan köylülerinin ağaya karşı toprak işgaline tanık olan Bismil, şimdi de Aslanoğlu köylülerinin mücadelesine ev sahipliği yapıyor. Ülkemizde toprak sorununun sürdüğünün önemli göstergelerinden biri olan eylemde konuşan Abdullah Tan; taleplerinin 6 bin dönümlük hazine arazisinin, ağa yerine köy içinde ev bile yapabilecek araziye sahip olmayan köylülere satılması olduğunu, bu arazilerin birkaç yıl öncesine kadar köylüler tarafından kullanıldığını da söyledi.

(Ankara)

17 Mayıs-31 Mayıs tarihlerinin Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele Haftası olması nedeni ile İHD, YAKAY-DER ve ICAD tarafından çeşitli eylemler yapıldı.

* 17 Mayıs Salı günü Galatasaray Postanesi önünde saat 12:00'de kayıpların aileleriyle beraber bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama yapan Eren Keskin, ülkede siyasi ve adli konulara dair pek çok kayıp insan olduğunu belirtti ve siyasi nedenlerle kaybedilen kişilerin ailelerinin var ettiği Cumartesi Anneleri sayesinde Türkiye'de hak arama bilincinin geliştiğini, bu hakların aranmasında geçen 200 haftada defalarca polis şiddetine maruz kaldığını altını çizdi.

JİTEM, MİT, Özel Harekat Dairesi gibi kurumlar var oldukça kayıpların bitmeyeceğinin önemle altını çizen Keskin, geçtiğimiz günlerde TİT kimliği ile defalarca suç işleyen ve JİTEM mensubu olduğu bilinen Adil Timurtaş'ın suçüstü yakalandığını, ancak hemen serbest bırakıldığını belirterek, bunun devletin işleyişini gösterdiğini söyledi.

Konuşmasının ardından sözü kayıp yakınlarına devreden Keskin'den sonra söz alan Tolga Baykal Ceylan'ın annesi oğlunun ekonomik nedenlerle darboğazda olduğunu, bu süreçte İğneada Jandarma Komutanlığı tarafından gözaltına alındıktan sonra kaybedildiğini söyledi.

Daha sonra söz alan bir gerilla yakını, kardeşinin 1 yıl önce Bitlis'te 23 arkadaşıyla beraber katledildiğini, daha sonra da toplu mezara gömüldüğünü söyledi. O günden bu yana Bitlis, Van ve en son Muş'ta hukuk mücadelelerine devam ettiklerini söyleyen aile, bu süreçte DNA testi bile yaptırdıklarını ancak sonucun Bitlis Cumhuriyet Savcılığı tarafından saklandığını belirtti.

En son söz alan Hasan Ocak'ın kardeşi Türkiye'deki yargısız infazlarda ve işkencelerde katledilen insanların sayısının 17.500 civarında olduğunu belirterek "Biz on yıl önce bu alana ilk çıktığımızda kayıplarımızı istiyorduk. Şimdi kayıpları-

Kayıpların yakınları bir kez daha haykırdı; "KAYBEDENLER KAYBEDECEK!"

mızı değil, katillerinin listesini istiyoruz ve alacağız" dedi.

Kitlenin sık sık "Kaybedenler kaybedecek", "Failleri bulunsun hesap sorulsun" sloganlarını attığı eylem 19 Mayıs Perşembe günü Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç'un mezarlarında buluşmak üzere sona erdi.

* 19 Mayıs günü İHD İstanbul Şubesi, ESP, İCAD, Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (YAKAY-DER), TUYAB ve DEHAP üyesi 200'ü aşkın kişi, Gazi Cemevi önünde bir araya geldi. Kitle 20 Şubat 1995 tarihinde gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç ile 21 Mart 1995'te katledilen Hasan Ocak'ı anmak için Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Hasan Ocak ile Rıdvan Karakoç'un resimleri, kızıl bayraklar ve "Kaybedilenlerin hesabını soracağız" yazılı pankart eşliğinde yürüyen kitle, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Katiller devlete hesap verecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Şehit namırım" şeklinde sloganlar attı. Mezarlığa ulaşan kitle, ilk olarak Rıdvan Karakoç'un mezarı başında anma düzenledi.

Saygı duruşu ile başlayan anmada kısa bir konuşma yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, Karakoç'un avukatlığını yaptığını hatırlatarak "Anısı önünde saygıyla eğiliyorum" dedi. YAKAY-DER Başkanı Pervin Buldan ise konuşmasında kayıpların hala devam ettiğine vurgu yaptı. Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç da, "Hasan Ocak ile Rıdvan Karakoç'u bulduk ama onların katillerini bulamadık. Kaybedilenlerin katilleri bulunana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diye konuştu. Karakoç'un mezarına karanfiller bırakan grup daha sonra da Hasan Ocak'ın mezarı başında toplandı. Oğlunun mezarına karanfiller bırakan Emine Ocak, göz yaşları eşliğinde yaktığı ağıtlarla duygulu anlar yaşattı. Burada da kısa bir konuşma yapan Eren Keskin, "Hasan Ocak, ölümü ile de mücadeleyi yükselten ender insanlardan biridir. Mücadele devam ediyor" dedi. Hasan Ocak'ın kardeşi ve

ICAD Sözcüsü Maside Ocak ise kayıpların akıbetlerinin ortaya çıkması için 10 yıldır mücadele ettiklerini belirtti. JİTEM mensubu Abdülkadir Aygan'ın itiraflarının ardından devletten hesap sorduklarını vurgulayan Ocak, "Biz diğer kayıpları da bulup, mezarlarına bir gül bırakmak istiyoruz" dedi.

Grup Vardiya'nın Kürtçe tür-

küleriyle devam eden anma, alkışlar ve zılgıtlarla bitirildi.

* 21 Mayıs Cumartesi günü eylemlerine devam eden kitle, saat 12:00'de yine Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. Elleri kaybedilenlerin fotoğrafları olan kayıp yakınları, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Failer bulunsun hesap sorulsun" sloganları eşliğinde eyleme başladı. Sloganların ardından 10 dakika sessiz oturma eylemi yapan kayıp yakınları, basına da bir konuşma yaptı. Herkesin dudaklarından dökülen sözcükler birbirini andırıyordu, "Ya ölüsünü ya dirisini, yakınlarımızı istiyoruz! Yalnız onları değil failerini de istiyoruz." Ailelerin konuşmalarının ardından alkışlar ile ayağa kalkan kitle, bir dönem Cumartesi Anneleri'nin yaptığı gibi ellerindeki karanfilleri Galatasaray Lisesi'nin kapısına bıraktı.

"KAYBEDENLER KAYBEDECEK"

Bursa İHD Şubesi Kayıplar Haftası vesilesi ile yaptığı eylemde kayıpların bir devlet politikası olduğunu belirtti.

17 Mayıs günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanan kitle "Kaybedenler Kaybedecek", "Ka-

yıpları unutmamak, unutturmayacağız", "Kaybedenler bulunsun hesap sorulsun" sloganlarını attı. Burada "Kayıpları unutmamak unutturmayacağız" pankartı açan ve kayıp resimlerini taşıyan kitle adına okunan metinde "devletin gözaltında kaybetme saldırısı demokratikleşme yollarını yere seren yalın bir gerçeklik olarak varlığını sürdürmeye devam ediyor" denildi. Açıklamadan sonra İHD'liler oturma eylemi gerçekleştirdi. (Bursa)

BİR MEŞALE DE SEN YAK

KARANLIKLAR AYDINLANSIN

Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası nedeniyle 19 Mayıs Perşembe günü ESP ve Partizan olarak ortak bir eylem düzenledik. Saat 19:30'da 5 Ocak Meydanı trafiğe kesilerek başlayan meşaleli yürüyüş sırasında "Kaybedenler kaybedecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Suçlular bulunsun, hesap sorulsun" sloganları atıldı. Çakmak Plaza'nın önünde basın metnini okuyan Volkan Sağaltıcı, kaybetmenin bir devlet politikası olduğunu belirterek, "Devlet terörünün en net görünümünden biri olan gözaltında kaybetme saldırısı, ezilen sınıfların ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırmak için geliştirilmiş bir kontrgerilla yöntemidir. İlerici, yurtsever, komünist ve devrimcileri hedef alan gözaltında kaybetme saldırısı Şili'den, Nepal'e, Arjantin'den, T. Kürdistanı'na, Kolombiya'dan Filipinler'e, Filistin'den Türkiye'ye ve Irak'a kadar dünyanın her yerinde yıllardır uygulandı ve uygulanmaya devam ediyor" dedi. Basın metninin okunmasının ardından eylem alkışlarla sona erdi. (Adana YDG)

Kayıpların yakınları bir kez daha haykırdı;

Bursa'da 1 Mayıs sonrası devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü artarak sürüyor. Gerekece olarak "1 Mayıs işçi bayramında yasadışı örgüt sloganları" atmak gösterilirken çeşitli tarihlerde onlarca insan gözaltına alındı.

12 Mayıs günü 11 DEHAP üyesi gözaltına alındı. Bir kişi tutuklandı. 22 Mayıs'ta gece sabaha karşı yapılan ev baskınlarında Bursa Temel Haklar Derneği'nin 14 üyesi gözaltına alındı. On kişi tutuklan-

dı. Ardından 26 Mayıs günü yine sabaha karşı yapılan ev baskınlarında 14 ESP'li gözaltına alınarak 14'ü de tutuklandı.

* Yaşanan bu gözaltı ve tutuklama terörüne karşı 26 Mayıs günü Heykel Meydanı'nda Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve ESP'nin düzenlediği ortak basın açıklamasına Partizan, BDSP ve SDP de katıldı. Yapılan basın açıklamasında eylemlerin artarak sürdürüleceği belirtildi. Basın açıklaması "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi

yıldırılmaz', 'Faşizme karşı omuz omuza' sloganlarıyla sona erdi.

* Bursa'da yaşanan saldırılar 29 Mayıs günü İstanbul'da da protesto edildi. HÖC, EKB, TKP, EMEP, EHP, Partizan, ESP ve SDP'iler, Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. "Bursa'da tutuklananlar serbest bırakılsın" yazılı pankart ile "Yeni TCK iptal edilsin", "Bursa'da polis-yargı terörüne son" dövizlerini açan kitle sık sık, "Tutuklananlar serbest bırakılsın" sloganını attı. Kitle adı-

na açıklama yapan HÖC üyesi Özgür Aydın, Bursa polisi ve yargının ortaklaşa hareket ettiğini ifade etti ve gözaltına alınan 25 kişinin tutuklanarak Bursa H Tipi Hapishanesi'ne gönderildiğini belirtti. Yeni TCK ile hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanmasının amaçlandığına dikkat çeken Aydın, "Bizler AKP hükümetinin ve egemenlerin bu tehditlerine ve topyekün saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz. Bursa'da yaşanan hukuksuzluğa derhal son verilmeli ve tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır" dedi.

(Bursa)

DHP ve ESP'den İbrahim anması

***Demokratik Haklar Platformu (DHP) 22 Mayıs Pazar** günü saat 13:30'da **Kadıköy İskele Meydanı**'nda yaptığı basın açıklamasında komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı andı ve **AB**'yi protesto devam etti.

"**AB'ye karşıyız çünkü özgür bir halk olmak ve bağımsız bir ülkede yaşamak istiyoruz**" ile 5 ustanın ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın resimlerinin olduğu iki pankart açan DHP adına basın açıklamasını okuyan temsilci "kendini çıkarları için **AB**'ye girmeye çalışan egemenler, halkı kandırmak için de **AB**'ye girince işsizlik azalacak, ekonomi düzlecek, demokrasi gelecek yalanlarını

kullanıyor. Ancak biz biliyoruz ki, **AB**'ye girince ne işsizlik azalacak ne de demokratikleşeceğiz. Tam aksine **AB**'nin bir sömürgeci durumuna gelecek ülkemizde işsizlik, sömürü daha da artacak. Emperyalizm bugüne kadar girdiği her yere baskı, zulüm ve sömürden başka hiçbir şey vermemiştir, bugünden sonra da vermeyecektir. Emperyalist **AB** de ülkemize demokrasi ve refah getirmeyecektir" dedi. Konuşmacı devamında "bu ülke topraklarında emperyalizme karşı birçok mücadele verilmiş, bedeller ödenmiştir. En yakın örneği 18 Mayıs 1973 yılında Diyarbakır zindanlarında 90 gün işkence gören, ancak ser verip sır

vermeyen **İbrahim Kaypakkaya**'dır. O bağımsızlık ve yeni demokrasi mücadelesinde 15-16 Haziran işçi direnişlerinden 6. Filo'nun Dolmabahçe'de denize dökülmesine kadar birçok eylemde yer almış ve daha sonra kavganın en sıcak mevzilerinde mücadelesini sürdürmüştür. Bugün **İbrahim Kaypakkaya**'nın anti-emperyalist duruşu bağımsızlık ve yeni demokrasi bilinciyle özgür bir halk olmak ve bağımsız bir ülkede yaşamak için dünya halklarının ve ezilen ulusların baş düşmanı olan emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz" dedi. Basın açıklaması sırasında kitle "**AB'ye karşı halk barikadı**", "**Ne AB ne ABD çözüm demokratik devrimde**", "**İbrahim yoldaş ölümsüzdür**" vb. sloganları attı. **Grup Vervaroz**'un söylediği parçaların ardından eylem sona erdi. (**Kartal**)

ESP'den Eylem

18 Mayıs günü **ESP** (Ezilenlerin Sosyalist Platformu) Taksim tramvay durağında bir basın açıklaması düzenleyerek **İbrahim**'i andı.

Saat 13:00'de bir araya gelen kitle "**İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür**" sloganlarıyla, ellerindeki "**İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür**", "**İbrahim'den Süleyman'a direniş sürüyor**" yazılı döviz ve **İbrahim**'in fotoğraflarıyla açıklamalarını başlattılar. "**İbrahim**

Kaypakkaya Ölümsüzdür. Kaypakkaya'dan bugüne direniş sürüyor/ESP" yazılı pankart açan kitle adına basın metnini okuyan **ESP** sözcüsü **Çetin Poyraz**; Türkiye'de bedel ödemedi hak kazanılamayacağını söyleyerek **Kaypakkaya**'nın kendisini davasına adanmış olduğunu söyledi.

Poyraz; O'nun ülke içindeki geri-uzlaşmacı tavırları meşru devrimci tutumları ile aştığını, resmi ideolojinin yansıması olan inkarcı ve imhacı politikaları ise hakların kardeşliği ilkesi ile aşarak **Kürt** ulusunun gerçeğini gördüğünü, bununla halen devam eden devrimci mücadelede ezilenlere ilham olduğunu söyledi.

Poyraz, 7 Mart 1999'da polis tarafından işkencede öldürülerek şehit düşen **Süleyman Yeter**'i de aynı katletme politikalarıyla kaybettiklerini söyleyerek ekledi;

"**Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede 'ser verip sır vermeme' tavrı, katledenlerin karşısına yıkılmaz bir direniş kalesi dikti. Ve biz hala o kaleyi savunuyoruz. Bugüne kadar vahşi kapitalizm onlarca insanlık değerini yıkıp harabeye çevirdi, ama insanlık onurunu savunma, hiçbir koşulda bundan vazgeçmeme erdemini yıkamadı**". Açıklama atılan sloganlarla son buldu. (**İstanbul**)

Gençlik Federasyonu saldırıları protesto etti

Son bir aydır üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar **İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi** önünde **Gençlik Federasyonu** öğrenciler tarafından protesto edildi. "**Faşist saldırılarla, soruşturmalarla hedeflenen devrimci gençlik**" pankartı açan öğrenciler yaptıkları açıklamada son bir aydır başta **İstanbul Üniversitesi** olmak üzere Türkiye'deki pek çok üniversitede faşist saldırıların yükselmesine, devrimci-demokratilerici öğrencilere ardı ardına açılan soruşturmalarla, okuldan atılmaları devrimci gençliğin susturulmaya çalışıldığına dikkat

çektik.

"**Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz**", "**Öğrenciyiz haklıyız kazanacağız**", "**Faşizmi döktüğü kanda boğacağız**" vb. sloganları atan öğrenciler adına açıklama yapan **Hasibe Çoban**, öğrencilere saldıran eli satırlı faşistlerin korunarak halk için bilim, halk için eğitim isteyen öğrencilerin ise okullarına girmesinin, eğitim hakkını kullanmasının engellendiğini hatırlattı. Devrimci-demokrat öğrencilere yönelik bıçaklı-satırlı saldırıların **MHP** Başkanı **Devlet Bahçeli**'nin "sokaklara dökülürüz"

açıklamasının ardından arttığına dikkat çeken **Çoban** "**Soruşturmalarla, okuldan atılmaları, ülkücü faşist saldırılarla amaçlanan; devrimci, demokrat gençliği susturmak, yıldırmaaktır. Düzene muhalif olan tüm sesleri susturmaktır. MHP'li ülkücü faşistlerle kendine muhalif olan sesleri susturmak isteyen emperyalizmin piyonlarıdır. Ne soruşturmalar, ne faşist saldırılar gençliği susturamaz. Susmayacağız, yılmayacağız**" dedi. Eylem, **Gündoğdu Marşı**'nın okunmasıyla sona erdi. (**İstanbul**)

Erzincan Eğitim Fakültesi'nde eylem

Erzincan Eğitim Fakültesi'nde okuyan 100'ü aşkın öğrenci **23 Mayıs 2005** tarihinde, kendilerine yönelik son dönemlerde yapılan baskıları kınamak için fakülte önünde çeşitli kurum temsilcileri ile birlikte bir protesto eylemi yaptı. Sık sık "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Düşünceye kelepçe vurulamaz**", "**F tipi üniversite istemiyoruz**", "**Faşizme karşı omuz omuz**" ve "**Polis idare işbirliğine son**" şeklinde slogan atan öğrenciler adına açıklamayı **Ağa Karakaya** okudu. Tutuklanan 8 üniversite öğrencisinin derhal serbest bırakılmasını istediklerini ifade eden **Karakaya**, "**İlimizde özellikle 1 Mayıs'tan sonra öğrenciler üzerinde yoğunlaşan baskılar sonucu 20 arkadaşımız, 10 Mayıs günü evlerinden apar topar gözaltına alınmış ve bu arkadaşlarımızdan 8'i tutuklanmıştır. Gözaltına alınan 20 arkadaşımıza okul yönetimince soruşturma açılmıştır. 1 Mayıs'taki dayanışma ortamını yok etmeye çalışan bu tutuklamalar ters tepmiş, dayanışma sürmüş ve güçlenmiştir**" dedi.

Açıklamada "**Eğitim Fakültesi'nde kurulan kameraların**

amacının güvenlik için olmadığını, gençliği baskı altında tutmak ve gözetlemek olduğunu belirten **Karakaya**, "**Eğitim Fakültesi 1. sınıf öğrencisi 2 arkadaşımız, dışardan geldikleri bilinen kişiler tarafından saldırıya uğramış ve arkadaşlarımız kötü bir şekilde yaralanmıştır. Polis kavgadan sonra saldırıya uğrayan arkadaşlarımızı suç duyurusunda bulunmamaları yönünde tehdit etmiştir. Polisin de olayın içinde olması, tutuklamalarla saldırının tesadüf olmadığını ve ortada bir provokasyonun olduğunu kanıtıyor. Fakültemizde güvenlik nedeniyle takıldığı söylenen kameraların çekimlerinin kullanılmaması da soru işareti bırakan ayrı bir noktadır. Olayı aydınlatmak için görüntülerin hala kullanılmaması, okulumuza takılan kameraların gerçek yüzünü göstermektedir. Kameraların amacının güvenlik değil de, gençliği baskı altında tutmak ve gözetlemek olduğu açıktır**" dedi.

Açıklamaya **YDG, DGH, DEHAP, Erzincan Gençlik Derneği** ve devrimci demokrat öğrenciler katıldı. (**H. Merkezi**)

Baz İstasyonuna karşı halktan tepki

İletişim sektöründeki en büyük şirket olan ve kârına kâr ekleyen **Turkcell** halkın sağlığıyla oynamaya devam ediyor. Daha önce birçok ilde tepki toplayan baz istasyonları bu kez **Adana**'nın **Yüreğir İlçesi Güneşli Mahallesi**'ne kuruldu. Bunun üzerine imza kampanyası başlatan **Güneşli** halkı kısa bir zaman içinde 2000'e yakın imza topladılar. Baz istasyonunun kurulduğu arsanın sahibinin **Güneşli**'de yaşamadığını söyleyen halk, istasyon kalkana kadar eylemlerine devam edeceklerini söylüyor. Mahalleli istasyonun kansere yol açması nedeniyle tedirginlik duyarken, yetkililerin yerleşim yerlerine baz istasyonu kurulmasına izin vermesine de tepki gösteriyor. (**Mersin**)

Muğla Üniversitesi'nde polis tahammülsüzlüğü

Muğla Üniversitesi'nde geleneksel olarak düzenlenen bahar şenliklerinin bu yıl 11. kez düzenlenişinde sahne alan **Grup Anadolu**, üniversite güvenliği tarafından sürenin olduğu bahane edilerek sahneden indirildi. Oysa ki sürenin dolmasına daha zaman vardı. Durum yaşanan baskıcı tavırların bir devamı niteliğindedir. Yaşananlar üniversite gençliği tarafından "**Türküler susmaz, halaylar sürer**" sloganıyla protesto edilmiş, kısa sürede gençlik üniversite içinde farklı bir alanda türküler ve halaylar eşliğinde şenliği sürdürmüştür. Amaç gerginlik yaratarak bilim ve eğitimden uzak kavgacı bir gençlik yaratmaktır. (**Muğla'dan bir YDG okuru**)

Tutsaklardan “Zorunlu bir açıklama”

cadele tarihleri”ne dayanarak biz tırnak içindeki solcu tutsakların akıbetlerinin ne olacağını öngörmüş durumdadır(!) DHKP-C’li arkadaşların “hapishanelerdeki 25 yıllık direniş ve mücadele tarihleri”ne ve bu “tecrübelerinden” süzülüp gelen “öngörülerine” eleştirel sorgulayıcı yaklaşımlarını beklemek eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Zira arkadaşların zihnietine bakılırsa, 25 yıldır hapishanelerde direnenler sadece kendileridir.

Zaten 80 küsur yıllık TC tarihinde sınıf savaşımının mevzilerinin tamamında olduğu gibi hapishanelerde de 25 yıldan beri direniş vardır, geri kalan 60 küsur yıllık tarih de DHKP-C’li arkadaşlar için tufandır.

Ama her şeye rağmen öncelikle Ekmek ve Adalet dergisinde çıkan yazıyla ilgili kimi noktaları, çarpıtmaları açıklığa kavuşturmak ve derginin editörlerine birkaç soru sormak istiyoruz.

Yazıda “Nazi kampları” diye nitelendiğiniz F tiplerindeki tüm siyasi tutsaklar açık görüşe çıkmaktadırlar ve devrimci partiler-örgütler olarak bizler henüz ÖO sürdürürken, o “Nazi kampları”nda 2001 sonlarında ilk olarak açık görüşe çıkan DHKP-C’li arkadaşlardı. 2001 yılı sonlarında siyasi tutsaklara da “açık görüş hakkı”nın tanınması ve açık görüşten hangi statüde olanların ve hangi uygulamalara riayet edenlerin faydalanabileceğinin açıklanması üzerine devrimci tutsaklar arasında nasıl bir tartışma yaşanmış ve bu tartışmalar sonucunda hangi parti ve örgütler arasında nasıl bir ayrışma gerçekleşmiştir? Bu gerçeğin üzerine kapatmaya çalışarak kimi “Nazi kamplarını meşrulaştırmak”, “düşmanı sevindirmek”le itham ediyorsunuz?

Bugün Ekmek ve Adalet dergisi, yazısında “direnişin dışında kalan” diye nitelendirdiği (ki kastettikleri ÖO devam etmemiş olmaktadır) hangi parti-örgütün hangi tredman uygulamasını kabul ettiğini açıklayabilir mi? O haber kaynakları

diyebilir mi ki, “şu şu partiler-örgütler şu şu tredman uygulamasını kabul ediyor” vb?! Bunun olmadığını, hiçbir tredman uygulamasının kabul edilmediğini, fiili direnişle yanıt verildiğini hem DHKP-C’li tutsaklar biliyor hem de Ekmek ve Adalet dergisi.

Hapishanelerde yürürlükteki genelgeye göre;

a) Dini-millî resmi bayramlarda ve yılbaşlarında anne, baba, eş, çocuk, kardeşleriyle yani birinci derecede akrabalarıyla,

b) Ayda bir eş, çocuk ve anne baba ile sınırlı olmak üzere siyasi tutsakların da kullanabileceği iki tür açık görüş vardır.

“a” şıkında ifade edilen açık görüşe DHKP-C’liler de (ki herkesten önce 2001 sonundan bu yana çıkmaktadır) dahil tüm siyasi tutsaklar yararlanma tutumunu benimsemişlerdir. Buna rağmen ilgili yazıda gerçeği Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ndeki bazı gruplar (şu anda dört grup) açık görüşe aktarmak o bahsettiğiniz “devrimci sorumluluk” gereği midir?

Biz devrimci parti ve örgütlerin aylık açık görüşe çıkma kararımızı “açık görüş” diye lanse ederek DHKP-C’li arkadaşlar sanki açık görüşlere çıkmıyormuş gibi göstermesini, konuyla ilgili yeterli bilgisi olmayan devrimci demokratik kamuoyu nezdinde biz devrimci tutsakları, “tredmana uymak”, “Nazi kamplarını meşrulaştırmak” iddialarıyla devrimci sorumluluğa uymayan bir teşhirciliğe soyunmanız, önüne devrimci sıfatını getireceğiniz hangi edime sığar?

Söz konusu yazının içeriğinde, gıdasını “25 yıllık hapishane direniş ve mücadele geleneği”nden alan ve bizler açısından hiç de şaşırtıcı olmayan gerçeğe aykırı başka ithamlar da vardır. DHKP-C’li arkadaşların F tipi hücrelere ve tecride karşı mücadelede ölüm orucu eyleminin geçersizleştiği belirlemesi yapan biz devrimci tutsakları “direnmemek”le, “statükoculuk”la ve “politikasızlıkla” eleştirerek(!) her fırsatta zihnietlerine uygun bir teşhirciliğe yönelmelerinin nedenleri bizim için muamma değil.

Şunu belirtmeliyiz ki, biz devrimci

tutsakların bir “eylem biçimi” fetişizmi sorunu yoktur. “Doğada kargadan başka kuş, hapishanelerde Ö.O eyleminden başka direniş” tanımayan DHKP-C’li arkadaşlardan farklı olarak, biz devrimci tutsakların, F tipi hapishanelere ve tecrite karşı mücadelede geline aşamada artık ÖO taktiğinden -nesnel ve öznel şartların ışığında-fiili direniş taktiğine geçtiğimiz unutulmamalıdır. Fiili direniş çizgimizle F tipi infaz rejimi ve tecrite karşı mücadele ettiğimiz gerçeğini DHKP-C’li arkadaşların inkar etmeleri kendilerinin bileceği bir iştir. “Direnmemek”, “politikasızlık” suçlamalarına yalan yanlış haberlere her defasında cevap verecek ya da açıklama yapacak değiliz.

Çarpıtma ve yalan yanlış haberlerle kaba teşhirciliğe yönelinmesi, iddia sahiplerinin siyasetteki tıkanmışlıklarını, çevrelerinin geri bilincine ve duygularına hitap ederek ve süreci karşılamadaki siyasal körlüklerinin üstünü örtme çabasının ürünüdür.

Biz ideallerimizden ve siyasal kimliğimizden kuşku duymadığımız gibi, F tipi infaz rejimi dayatmasına ve tecrite karşı izlediğimiz fiili direniş çizgisinin doğruluğundan da kuşku duymuyoruz. DHKP-C’li arkadaşların tercihleri olan usul(suzluk)ları ve terminolojileriyle bizleri eleştirmeleri(!) ve üzerimizden siyaset yapmaları kendi bilecekleri bir şeydir. Elbette biz de sırası geldikçe, ama kesinlikle halklarımızın ve devrimin çıkarlarını “kiskançlıkla” gözetmek kaydıyla ve gerçeklerin diliyle konuşacağız.

İthamlara vesile olan, devrimci parti ve örgütlerin açık görüşe çıkma kararı Tekirdağ F tipiyle sınırlı değil, tüm hapishaneler için merkezi platform kararıdır.

Ekmek ve Adalet dergisi editörlerinden sorularımıza ve açıklık kazandırdığımız olgulara dair gerçekten de “devrimci sorumluluk” gereği cevap bekliyoruz.

Son olarak şairin dediği gibi “Taşların da bir hafızasının olduğu unutulmamalıdır!”

Hasan Polat, Bayram Kama, Hasan Rüzgar, Erhan Altun

F Tipi Hapishane’den elimize ulaşan açıklamayı yayınlıyoruz:

Ekmek ve Adalet dergisinin 1 Mayıs 2005 tarihli 156. sayısında “Devrimci Sorumluluğa Davet: Nazi kampları meşrulaştırılmaz” başlıklı bir yazı yayınlamıştır.

Yazının muhatapları olarak bizlerin DHKP-C’li arkadaşları ve DHKP-C’li arkadaşların bizleri nasıl tanıdığı, tanıladığı devrimci-demokrat kamuoyunun malumudur. Her zaman, her şart altında kendilerini doğruların ve devrimciliğin şaşmaz otoritesi olarak gören DHKP-C’li arkadaşların kendileri dışındaki bütün devrimci parti ve örgütleri tırnak içinde sol olarak nitelendiklerini biliyoruz.

Bundan dolayı ilgili yazıda olguların çarpıtılmasına, bütün bağlarından kopartılarak ters yüz edilmesine, aylık açık görüşe çıkma kararı alan biz devrimci tutsakları, “tredmana uymak”la, “direniş kırıcılığı yapmak”la, “Nazi kampları” dedikleri “F tiplerini meşrulaştırmak”la itham etmelerine şaşırmadık. Tersî şaşırtırdı aslında.

Ekmek ve Adalet’teki yazıda ifade edildiği gibi, DHKP-C’li arkadaşlar “hapishanelerdeki 25 yıllık direniş ve mü-

ran onlarca kişinin arasından sadece 10 kişiye göstermelik olarak 5-6 ay hapis cezasını öngören dava açılmasıyla bu kişilerin ceza alacakları görüntüsünün gerçek olmadığını söyledi. Buna karşılık linç esnasında ölümle karşı karşıya kalan üyelerine ise “toplumda infial yaratacak eylemler düzenlemek” gibi komik gerekçelerle 6 yıla varan hapis cezası istemiyle dava açılmasına da değinen Güven, “Bizi assanız da öldürseniz de, tecritlere kapatsanız da doğru bildiğimizi söylemeye devam edeceğiz” dedi. Basın açıklamasının ardından TAYAD’lı aileler Galatasaray Lisesi’nden başlayarak Taksim Meydanı’na kadar “Trabzon’a bakın Türkiye’de hukuk var mı?” başlıklı bildirileri dağıttılar. (İstanbul)

“Trabzon’a bakın, Türkiye’de hukuk var mı?”

TAYAD’lı aileler, geçtiğimiz ay Trabzon’da hapishanelerdeki tecride karşı kitlelere duyarlılık çağrısı yapan bildirileri dağıtan üyelerine yönelik linç girişimi sonrası linç etmeye çalışanların ödüllendirilerek lince maruz kalan 5 üyelerinin tutuklanmasına dönük açılan davayı protesto ettiler. 23 Mayıs 2005 tarihinde Beyoğlu Adliyesi önünde yaptıkları açıklamayla “Türkiye’de hukuk yok” diyen aileler, ülkenin Susurluk hukuku ile yönetildiğine dikkat çektiler. Aileler, “Trabzon’a bakın Türkiye’de hukuk var mı?” pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. TAYAD üyesi Mehmet Güven tarafından yapılan açıklamada gerçeklerin örtbas edilerek, çarpıtılmaya çalışıldığı vurgulandı. Güven, Trabzon’da üyelerine saldı-

Linç edilmek istenenlere 4.5 yıl hapis istemi

6 Nisan 2005 tarihinde linç girişimine maruz kalan TAYAD’lılara 4.5 yıl hapis istemiyle dava açılması üzerine 20 Mayıs günü Trabzon İHD’de bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan Zeynep Erduğrul kendilerinin 4.5 yıla yargılandıklarını ancak kendilerine saldıranların, adam öldürmeye teşebbüs edenlerin ise 6 ayla yargılandıklarını söyledi. 6 Nisan’da linç edilmek istenenin hukuku ve adalet olduğunu emperyalizmin çıkarları için demokratik hak ve özgürlüklerin linç edilmek istendiğini belirtti. Adalet istediklerini ve provokatörlerin tutuklanmasını istediklerini dile getirdi. (Karadeniz Teknik Üniversitesi YDG)

Bir hukuksuzluk örneği daha...

1996 yılında açılmak istenen tabutluklara ve hak gasplarına karşı gerçekleştirilen Ölüm Orucu’nun 65. gününde şehit düşen DHKP-C dava tutsağı Altan Berdan Kerimgiller’in ölümünün 8. yıldönümünde 23 Temmuz 2004 tarihinde yoldaşları ve siperyoldaşları tarafından Tarsus’ta anılmıştı. Anmanın ardından polis sözde kamera kayıtlarına dayanarak anmaya katılanlar hakkında “yasadışı örgüt propagandası” yaptıkları gerekçesiyle dava açılmıştı. Anmayı muhabir olarak görüntülemek isteyen gazetemiz çalışanı Selçuk Birginal ve anmaya katılmayan okurumuz Ufuk Lüzumlu ile Altan Berdan Kerimgiller’in abisi Bülent Kerimgiller’e de anmayı örgütlemek ve çeşitli sloganlar attıkları gerekçesiyle dava açılması bir hukuksuzluk örneğini daha gözler önüne serdi. Üstelik mahkemeye çalışmamızın ve eyleme katılmayan okurumuzun kamera kayıtlarında slogan attığı ve attırdıkları ayrıca anmaya ilişkin basın metni okuduklarına dair asılsız gerekçelerle delil olarak sunulması, açılan davanın ne amaç taşıdığını da belli etmektedir. (Mersin)

TUAD ve TUYAB eylemlerini güçlendiriyor!

Mücadelesi de destek verdi.

*17 Mayıs'taki eyleme destek veren ve örgütleyen kurumlar 21 Mayıs Cumartesi günü seslerini Eminönü'ne taşıdı. Eminönü Yeni Cami önünde saat 13:00'de toplanan kitle "İçerde dışarıda hücreleri parçala", "Ceza infaz yasası geri çekilsin" sloganlarıyla pankartlarını açtı. Kitle yaptıkları eylemlerin medyada kasten sansüre uğradığından dolayı bu durumu protesto ederek oturma eylemi yaptı. Bu sırada hiçbir slogan atmayan kitlenin duygularını üç kişilik bando takımı dile getirdi. Oturma eylemlerinin ardından kitle adına açıklama yapan Ramazan Sadıkoğulları yeni yasanın AB uyumu gerekçesiyle "yenileşme ve demokratikleşme" söylemleri ile çıkarıldığını ve toplumun büyük kısmının etkilendiğini belirterek tüm bu "Demokratikleşiyoruz" söylemleriyle "dağın fare doğurduğunu" ve yenileşme diyerek baskı ve hak gasplarının arttırıldığını söyledi.

Yeni TCK'da savunma hakkının kısıtlandığını, basına öngörülen hapis cezalarına dokunulmadığını, hakim iznine bağlı çok sayıda uygulamanın kolluk güçlerine bırakıldığını belirten Sadıkoğulları; bundan sonra devlet ve anayasal düzene karşı işlenen "suç"lardan tutuklu birinin savunmasını yapan avukat adına aynı gerekçelerden soruşturma açılırsa avukatın tüm yetkilerinin düşeceğini ve bunun resmen savunma hakkının engellenmesi olduğunu söyledi.

Tecridin resmen egemenlere ve em-

peryalizme muhalif kesimleri susturmak için uygulandığının belirtildiği açıklamanın ardından kitle sloganlar ile dağıldı.

* Ortak yapılan eylemlerden biri de Fatih AKP binası önünde oldu. Kitle saat 13:00'de pankartlarını açarak basın açıklamasına başladı. Kitle adına açıklama yapan Ayşe Arslan iki yılı aşkındır hükümette bulunan AKP'nin sorunları daha da karmaşıklaştırarak faydacı davranışını ve çıkarlarına ters düşen şeyler için "Düşünmezseniz böyle bir şey yoktur" diyerek cevap verdiğini hatırlatarak bu sorunlardan birinin de hapisaneler olduğunu, Haziran ayında yürürlüğe girecek TCK ve CİK (Ceza İnfaz Kanunu) ile bu sorunun ana başlığı olan tecritin daha da ağırlaştığını söyledi.

* 26 Mayıs Cumartesi günü TUAD ve TUYAB'lı aileler Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması yaptı. Bakırköy Kapalı Çarşı'nın önünde saat 13:00'de toplanarak sloganlarla yürüyerek Özgürlük Meydanı'na varan kitle adına basın açıklamasını okuyan Ağca Kaplan, son süreçte TCK, CİK ve CMK'ya verilen son şeklin başta devrimci, demokrat ve sosyalist çevreler olmak üzere tüm muhalif kesimlere bir saldırı olduğunu belirterek 70 milyon insanın onayı olmadan herkesin yaşamını etkileyecek bir temel yasanın şekillendirilmesinde egemenlerin ancak toplumun büyük kesimi ile karşı karşıya kalmasıyla bunun alt edilebileceğini söyledi.

(İstanbul)

17 Mayıs Salı günü Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen aileler "Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin" TUAD-TUYAB imzalı ortak pankartı açarak saat 13:00'de eylemlerine başladılar. Kitle adına yapılan açıklamada yeni CİK'in tamamen otoriter-militarist bir yasa olduğu, amacının içerdeki devrimci, demokrat ve komünist tutsakların kimliklerinin, kişiliklerinin ve onurlarının yok edilmesi olduğu belirtilerek, bu politikanın ilk adımı olan F tiplerinin de bundan 5 yıl önce kanlı bir operasyonla 19 Aralık'ta devreye sokulduğu anlatıldı.

5 yıldır F, D, L, M tipi hapisanelerde tecrit işkencesinin devam ettirildiğinin ve İmralı'da Abdullah Öcalan'a özel tecrit uygulandığının belirtildiği açıklamada, TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış'ın bile tek kişilik hücreler için "burada tecrit var"

dediğini ve eskiden gündeme getirilen "3 kapı 3 kilit" formülünün tekrar düşünülmesi gerektiği bazındaki söylemini hatırlattı.

Kağıt üzerinde bile ağır tecrit ve hak ihlallerinin ortaya çıktığı yasanın yorumu açık maddelerinde ise hapisane yönetimleri tarafından nasıl uygulanacağını geçmiş saldırılardan tahmin edildiğinin belirtildiği açıklamada kurumlar diyecekleri tek şeyin gecikmeksizin bu yasanın geri çekilerek tarafların doğrultusunda gözden geçirilmesi ve sakıncalı tüm maddelerin ayıklanması olduğu söylendi.

Kitlenin sık sık "Devrimci irade teslim alınmaz", "İçerde dışarıda hücreleri parçala", "İmralı'da tecrite hayır", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarını attığı eylem, eyleme ODAK, Halk Kültür Merkezleri, İHD, EHP, İşçi

Faruk Kadioğlu sloganlarla ölümsüzlüğe uğurlandı!

Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi (9 Mayıs 2005, 12. ÖÖ Ekibi) direnişçisi olan DHKP-C dava tutsağı Faruk Kadioğlu tecrite karşı 119. şehit olarak yoldaşları tarafından ölümsüzlüğe uğurlandı. 1977 yılında Trabzon'un Of ilçesine bağlı Sıraağaç köyünde doğan Kadioğlu, iki kez tutsaklık yaşadı. Koşullar ne olursa olsun devrimci mücadeleden ödün vermeyen Kadioğlu, son olarak 15 Ağustos 2001'de Esenyurt'ta düzenlenen bir operasyonda devletin eline geçtiğinde de aynı kararlılıkla yoluna devam etti. F tipi hapisanelere karşı sürdürülen ÖÖ'nde yerini aldı. Sürdürdüğü direnişi 26 Mayıs 2005 tarihinde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak Meclis'ten geçirilen ve 1 Haziran tarihinde yürürlüğe girecek olan yeni TCK'yı protesto için yaptığı feda eyleminde şehit düştü.

Aynı gün İstanbul Adli Tıp Morgu'na getirilerek buradan vasiyeti üzerine memleketi Trabzon'a götürülmek üzere ailesi, yoldaşları ve devrimci dostları tarafından alınan cenazesi sloganlar ve marşlarla sonsuzluğa uğurlandı. Adli Tıp önünde uzun bir bekleyişin ardından kızıl bayrağa sarılı tabutu omuzlarında taşıyan kitle "Faruk Kadioğlu ölümsüzdür", "Yaşasın ÖÖ direnişimiz", "ÖÖ şehitleri ölümsüzdür"

sloganlarıyla arabalara doğru yol alırken kim olduğu aslında belli olan yoldan geçen birinin küfür etmesine cevap vermek istersen kısa bir gerginlik yaşandı. Olay fazla büyümeden Bağcılar'a giden kitle, sokaklarda sloganlarla yürüyüp sesli ajitasyonla

mahalle halkını anmaya ve uğurlamaya katılmaya çağırdı. Amcasının evinde yola çıkmak için bekleyen Faruk Kadioğlu için evin önünde yapılan saygı duruşuyla söylenen türküler ve marşlara mahalle halkı da destek verdi.

"Faruk Kadioğlu ölümsüzdür" pankartını açan TAYAD'lı aileler yapılan törenin ardından Kadioğlu'nun cenazesini mahallenin sokaklarında sloganlarla

dolaştırarak Kadioğlu'nun mücadele hayatını anlattı ve mücadele yaşamının anlatıldığı bir basın açıklaması yaptı. "Zaferi şehitlerimizle kazanacağız", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "ÖÖ şehitleri ölümsüzdür", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" sloganları atılarak arabaya bindirilen Kadioğlu'nun cenazesi memleketi olan Trabzon'a gönderildi. (İstanbul)

TAYAD'lı ailelere saldırı

Faruk Kadioğlu 27 Mayıs günü saat 16:00 civarında yapılan dini törenin ardından Trabzon'un Sıraağaç Köyü'nde ailesi tarafından toprağa verildi. Jandarma tarafından köye sokulmayan TAYAD'lı aileler ve devrimci dostları jandarma barikatının önünde bekletildi. Defin işleminin ardında yapılan basın açıklamasına jandarmanın arkasında bekleyen bir grup faşist tarafından saldırılmıştır. Kitle taşlanarak, küfür edilip tehditler savrulmuştur. Avukatların şikayetçi olmasına rağmen provokatörler hakkında hiçbir hukuki işlem yapılmamıştır. Yapılan basın açıklamasının ardından kitle geldikleri araçlarla geri dönmüşlerdir. (Karadeniz Teknik Üniversitesi YDG)

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

Tecrite karşı bedenini ateşe vererek şehit düşen Faruk Kadioğlu şahsında tecriti protesto etmek için bir basın açıklaması düzenlendi.

27 Mayıs Cuma günü Adana İnönü Parkı'nda saat 12:30'da yapılan açıklamaya HÖC'ün yanısıra Partizan, ESP, BDSP ve Barikat da destek verdi. Yapılan açıklamada Faruk Kadioğlu'nun katilinin F tipi tecrit saldırısı olduğu vurgulandı. Atılan sloganların ardından eylem alkışlarla sona erdi. (Adana YDG)

“Filistin Halkıyla Dayanışma İnisyatifi” kendini deklare etti!

Orada duran bir askere sorduğumuzda ‘Karşınızdaki ışık ne zaman yeşil yansarsa o zaman geçersiniz. Ne zaman yanacağını ise biz de bilmeyiz. Bazen saatler alırken bazen aylar alır’ dedi. Çevremize baktığımızda aracımızın arkasında, önünde, sağında ve solunda bekleyen ve acil hasta taşıyan ambulanslar vardı. Anlayacağınız sağlık hizmetine ulaşmak için çok fazla engel vardı. Ama bu geçiş noktaları yalnız insanların sağlığını da etkilemiyor.”

Fincancı ayrıca, Filistin topraklarındaki bu geçiş noktaları yüzünden insanların işlerine gidemediğini, bu yüzden ekonomik yaşamlarının kötüleş-

mın Filistin olduğunu, Filistin’de önce önderlerin hapsedildiğini sonra halkların katledildiğini vurgulayarak “Biliniyor ki bu baskı 1973’lerde başladı. Burada bu baskıyı tek İsrail değil diğer işbirlikçi Arap gerici de yapıyor. Emperyalistler ve siyonistler çıkarları için halkları katlediyor, katlettiriyor. Örneğin 1 haftadır Irak’taki Filistinlilerin yaşadığı Bağdat civarındaki kamp bölgesinde çok ciddi katliamlar yaşanıyor ve kimsenin sesi çıkmıyor” dedi.

Filistin’deki bu durumun gerçekte bütün emperyalistlerin isteği olduğunu belirten Sultan, “BM’den Filistin için çıkan tüm kararlar uygulanmamıştır ve unutulmamalıdır ki İsrail’i kuran da BM’dir. Bir devlet uluslararası kanun ve kurullarla kurulmuştur ve bir halk böylece zulüme tabi tutulmuştur” diyerek sözlerini sonlandırdı.

Sultan’ın konuşmasından sonra Nurten Baydemir Filistin’den gelen mesajları okudu. Mesaj gönderenlerin içinde **FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi), Batı Sahra Demokratik Oluşumu, Bahreyn İnsan Hakları Derneği, Filistin Yazarlar Birliği, Filistinli Yazarlar ve Gazeteciler Birliği, Sürgündeki Filistinlilerin Dönüş Hakkı Derneği, ADDAMİR (Vicdan) demokratik kitle örgütü, Sağlık-İş Komiteleri (Filistin), Tarım-İş Komiteleri (Filistin)** ve yakın zamanda Türkiye’yi ziyaret etmiş olan müzik grubu **Al Awda (Geri Dönüş)** vardı.

(İstanbul)

Yıllardır bir direniş sembolü olmuş, uzun yıllar boyunca İsrail siyonizminin baskısı ve katliamları altında ezilmiş Filistin halkı ile mevcut ilişkileri geliştirerek ezilen halklarla Türkiye emekçi halkının bağı kurmak amacı ile oluşturulan **Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği**’nin kurucuları ve destekleyicileri “**Filistin Halkıyla Dayanışma İnisyatifi**” adıyla **21 Mayıs Cumartesi** günü İstanbul **TMMOB Konferans Salonu**’nda yaptıkları basın açıklamasıyla kendilerini kamuoyuna deklare etti.

Saat 11:00’de başlayan toplantıda İnisyatif adına basın metnini okuyan **Nurten Baydemir** bu çağrının insanlık için geleceği arayanlara olduğunu ve bu çağrıya gönüllü sözcü olmak istediklerini belirterek başladığı açıklamada Siyonist işgalcilerin ve emperyalist haydutların bütün Ortadoğu’da ortağa koydukları barbarlığa lanet okuduğunu ve halklarımızın da Filistin’deki Siyonist soykırımı ve Irak’taki emperyalist işgale karşı tepkisini defalarca sokağa çıkararak gösterdiğini söyledi.

Tüm bunların yanında şu anda Filistin topraklarının bütün dünya halklarının gözü önünde yıkılıp yıkıldığını,

harap edildiğinin altını çizen Baydemir, Filistinlilerin çoğunluğunun tutsak, gazi veya hasta olduğunu, işsiz, aç ve yoksul yaşadıklarını vurguladı.

Baydemir devam eden açıklamada “**Tarih kanıtlamıştır ki; halkların gerçek dostları yine halklardır. Bizler, halklarımız arasında da bunu yaşatmak ve tekrar göstermek istiyoruz**” dedi.

Açıklamaya imza atan ve Filistin Halkıyla Dayanışma İnisyatifi’ne destek sunan aydınların ve kurumların adları okunduktan sonra söz alan **Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı**, sözlerine TTB (Türk Tabipler Birliği) adına Filistin’e yaptıkları bir ziyareti anlatarak başladı. Bu ziyarete oradaki tabiplerin sorunlarına çözüm oluşturmak için gidildiğini belirten Fincancı, kendilerini bu sorunların içinde bulduklarının altını çizerek başından geçen bir olayı şöyle anlattı;

“Filistin’de İsrail denetimi altında geçiş noktaları vardır. Biz yanımızda İsraili yetkililer olmasına rağmen saatlerce bu geçiş noktasında bekledik.

rek yoksullaştıklarını vurgulayarak bir ülkedeki aydınların halkların çıkarını savunması gerektiğini belirtti.

Fincancı’nın ardından konuşma yapan **Filistinli mühendis Selam Sultan** emperyalizmin başlattığı BOP’ta (Büyük Ortadoğu Projesi) en önemli adı-

DESTEKLEYENLER

Filistin Halkıyla Dayanışma İnisyatifi’ni oldukça geniş bir kesim destekledi. İmzacılar arasında Haluk Gerger, Şanar Yurdapatan, Temel Demirer, Tarık Ziya Ekinci, Abdurrahman Dilipak gibi aydınlar; Akın Birdal, Gülizar Tuncer gibi insan hakları savunucuları, Tohum Kültür Merkezi, BEKSAV gibi kültür merkezleri, Eğitim-Sen 8 No’lu Şube, Deri-İş Tuzla ve Limter-İş gibi sendikalar ve ÇGD, ÇHD’nin İstanbul şubesinin yanısıra çeşitli mesleklerden pek çok kişi yer alıyor. İnisyatif’in çalışmalarına ayrıca www.filistindayanisma.org adresinden ulaşılabilir.

“Coca Cola’yı Kolombiya’dan biliyoruz”

İşçi sınıfı üretimden gelen gücünün bilincine vardığı oranda haklarını arama yönlü çabası da artıyor. İşçi sınıfının haklarını arama noktasında göstermiş olduğu çabalar, patronların saldırılarını da beraberinde getiriyor. Son günlerde yine daha önce tanık olduğumuz işçi kıyımlarından bir tanesi de İstanbul Dudullu’da yaşanıyor. Aylık 360-380 YTL ile çalıştırılan Coca Cola Satış Dağıtım AŞ’ye bağlı Trakya Nakliyat işçileri bu saldırılara son örnek. Bütün bunlar madalyonun bir yanı iken diğer yanı açlık sınırının çok altında bir maaşla çalıştırılan ve sendikali olmak için Nakliyat-İş sendikasına üye olmak için işten çıkarılan 55 işçi bulunmaktadır.

13 Mayıs tarihinde işten çıkarılan 5

işçiye ayın 19’unda 50 işçi daha eklendi. 20 Mayıs tarihinde fabrika önünde oturma eylemi yapan işçiler, fabrikadan çıkan araçlara engel olmak isterken işçilere müdahale eden Çevik Kuvvet polisleri Nakliyat-İş Sendikası Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu’nun da aralarında bulunduğu 4 kişiyi gözaltına aldı. Bütün bu saldırılara rağmen Dudullu’da bulunan dağıtım şirketinin önünde iş elbiseleriyle bekleyen işçiler, Coca Cola Dağıtım şirketinin gazeteye şoför alımıyla ilgili yapmış olduğu ilan doğrultusunda fabrikaya başvuruda bulunmaya gelen işçileri davalarının doğruluklarına inanmalarının vermiş olduğu güvenle ikna etmeye çalışıyorlar.

Coca Cola işçileri ailelerini de yanlarına alıp 24 Mayıs Salı günü Coca

Cola Genel Merkez binası önünde toplanarak fabrikanın önüne siyah çelenk bıraktılar ve bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamaya DİSK’e bağlı sendikalar, ambar işçileri ile ESP’liler de katılarak destek verdi. “Yaşasın işçilerin birliği, işçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Coca Cola’da işçi kıyımına son” pankartlarının açıldığı eylemde basın açıklamasını Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı. Küçükosmanoğlu “Cola Amerikan emperyalizminin simgesidir. Biz Coca Cola’yı Kolombiya’dan biliyoruz. Türkiye’de de işçileri köle gibi çalıştırmak istiyorlar” dedi. Açıklama sırasında “Cola işçisi köle değildir”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi” sloganları atıldı.

(Kartal)

Yaz okulu ücretlerine karşı öğrencilerden işgal eylemi!

İstanbul Üniversite Senatosu'nun aldığı kararla yaz okullarının paralı hale getirilmesi öğrencilerin tepkisine neden oldu.

* **18 Mayıs 2005** tarihinde **İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü** önünde eylem yapan öğrenciler, aldatıldıklarını söyleyerek, kendilerine hesap verilmesini istedi. Ellerinde **"Eğitim hakkı ticarileştirilemez"**, **"Eğitim hakkı satılmaz"**, **"Paralı eğitime hayır"** vb. dövizler taşıyan öğrenciler kampüs içerisinde **"Parasız eğitim istiyoruz"**, **"Rektör elini cebimizden çek"**, **"Bu daha başlangıç gerisi gelecek"**, **"Rektör gel öğrenciye hesap ver"** sloganlarıyla yürüyerek, ana giriş kapısı önüne geldiler. Burada yaptıkları açıklamayla 6 yıldır ücretsiz olan yaz okullarının paralı hale getirilemeyeceğini, bunun için öğrencilerin 1.5 haftadır bir karşı faaliyet yürüttüğünü ve bu faaliyet sonucunda Avcılar ve Beyazıt kampüslerinde toplam 10 bin dilekçe topladıklarını söylediler.

Uygulamayı ve üniversite yönetimini protesto eden öğrenciler alkışlar, ıslıklar ve çaldıkları düdükle Rektör Yardımcısı'nın gelmesini beklerken halay çektiler. Öğrenciler rektörlük binasına alınmazken eylem esnasında sivil polislerin binaya girip idareyle görüşmesi dikkat çekti. Eylem yapan öğrenciler adına üç öğrencinin dilekçeleri teslim

etmesinin ardından dağılan öğrenciler üniversite yönetiminin kendilerini muhatap alana kadar eylemlerini sürdürdüklerini söylediler.

* **24 Mayıs Salı** günü yapılan protesto eylemi **Avcılar Kampüsü**'ndeki öğrencilerin katılımıyla gerçekleşti. Beyazıt Kampüsü'ndeki yaklaşık 300 kişinin kampüs içerisinde sloganlarla yürüyüşünün ana girişi kapısı önüne taşınmak istenmesi rektör-polis işbirliği sonucu kapalı kapılar ardında kaldı. Avcılar kampüsünden giriş kapısı önüne gelen öğrenciler **"Yaz okulu ücretleri geri çekilsin"** yazılı pankart açarak **"Tüccar rektör istemiyoruz"**, **"Sermaye dışarı öğrenciler içeri"** sloganlarını atarak içeri girmeye çalıştılar. Ancak öncesinden alınan tedbirlerle dışarıdakiler içeri, içeridekiler dışarı alınmayarak öğrencilerinin bir araya gelmesini ve daha güçlü bir karşı duruş ortaya koymalarını kapıları açmayarak engellemeye çalıştılar. Buna karşılık üniversite öğrencileri de buldukları noktada oturarak eylemlerine devam ettiler ve rektörün kendileriyle görüşmesi için beklediler. Öğrenciler bekleme esnasında marşlar ve türküler söyleyerek halay çekti, rektörü ve üniversite yönetimini protesto etti.

Uzun süren bekleyişin ardından kampüs içerisindeki grubun zorla kapıyı açmasıyla öğrenciler toplu halde Rektörlük binası önüne ilerlediler. Burada

atılan sloganlarla Rektör Mesut Parlak aşağıya çağırıldı. Kararın geri çekilmesi talebiyle toplanan dilekçeleri rektörlüğe iletmek isteyen öğrencilerin bu talebi reddedildi ve erken saatlerden itibaren yoğun yığmak yapan çevik kuvvet ablukasıyla karşı karşıya kaldılar. Bunun üzerine yere bozuk para atan öğrenciler **"Rektör gel sadakanı al"** sloganıyla tepkilerini dile getirdiler. Üç saat süren eylem **"Bu daha başlangıç gerisi gelecek"** sloganlarıyla son buldu.

*Karara tepki gösteren öğretim üye-

yardımcıları ve öğrencilerden oluşan Üniversite Konseyleri de eylem yaptı. **Beyazıt Kampüsü** önünde toplanan Üniversite Konseyleri Kurulu Başkanı **İzzetin Önder**, üniversitede 6 yıl önce bütünlük hakkı kaldırılarak, yaz okulu uygulamasına geçildiğine, üniversitenin şimdiye kadar tüm piyasacı talepler karşısında durabilmiş bir kurum olduğuna dikkat çekti. Önder uygulamanın kaldırılması için ilgili makamlara başvuracaklarını da sözlerine ekledi. (İstanbul)

Yaklaşık bir ay önce Büyükşehir Belediye'sine grev kararı asan Genel-İş Sendikası'nda örgütlü İzelman işçileri 60 günlük yasal süreci beklerken Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı **Cafer Gonca**'dan son durumla ilgili bilgi aldık.

- Bize İzelman İşçilerinin almış olduğu grev kararını ve bu zamana kadar geçen sürecinizi anlatır mısınız?

- İzelman'da çalışan yaklaşık 5 bin tane işçi arkadaşımızın toplu sözleşme görüşmeleri 28 Aralık 2004 ilk oturumu ile başlamıştır. Bu 60 günlük yasal süreç içerisinde 26 madde üzerinde uyuşmazlık oluştu. Uyuşmazlık tutanağı Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne gittikten sonra, bir

İzelman işçileri: "Eşit işe eşit ücret"

arabulucu geldi. Arabulucu süresi içerisinde de 4 madde geçti. Ve sonuç olarak 22 maddede uyuşmazlık oluştu. Yasal süre dolduğu için 11 Mayıs'ta Büyükşehir Belediyesi önünde yaklaşık 3 bini aşkın bir kitleyle grev ilanımızı astık. Grev ilanından sonra bu 60 günlük süreçte grev şekillerimizi belirlemek durumundayız: geçen hafta Salı günü İzmir halkını bilgilendirmek için 5 bin bildiri bastık. Daha sonra 5 bin tane de kart bastırdık ve tüm çalışan arkadaşlarımızın yakalarına taktık. Çarşamba günü de sakal kesmeme eylemimize başladık. Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı kuruluşlarda ve şirketlerde bu işi yapan aynı işçilerle eşit işe, eşit ücret verilmiyor. Düşünün ki aynı işi yapan İZULAŞ işçileriyle sözleşmemiz aynı yürüyor, ancak aynı ücreti alamıyoruz. İZULAŞ işçisine 900, İZELMAN işçisine 600 verirseniz o iş yerinde iş barışı yaşanmaz. İş barışını sağlamak ve o ücret adaletsizliğinin ortadan giderilmesi için "eşit işe eşit ücret" talebimiz vardı. Bu güne kadar da herhangi bir görüşmemiz olmadı. Ayın 1'inde Çarşamba günü İZELMAN Genel Müdürlüğü ile saat 10'da toplu sözleşme görüşmelerimiz başlayacak.

- Toplu Sözleşme Görüşmelerinde-

ki talepleriniz de bu doğrultuda mı olacak ya da farklı ne gibi taleplerle gideceksiniz?

- Bugüne kadar ücretle ilgili herhangi bir cevap gelmedi. Toplu sözleşmeye başlamadan önce işçi arkadaşlarımızla taslak oluşturduk. Toplu Sözleşme anketlerini yaparak işçi arkadaşlarımıza dağıttık. Ücretle ilgili maddeler noktasında işverenden herhangi bir talep gelmedi. Talep gelirse işçi arkadaşlarımıza aktaracağız.

- Bu kalan 45 günlük süre içerisinde talepleriniz kabul edilmediği takdirde ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Biz grev kararını astık. İZELMAN işçilerinin yüzde 80'i kredi kartlarına ve bankaların icralarına boğulmuş durumda. 600 milyonla bu ülkede geçinmek zor. Bunun içindir ki biz Toplu Sözleşme döneminde sadece yöneticilerle değil her toplu sözleşme görüşmelerinde otumlarda 75-80 işçi arkadaşla bulduk. Ve bundan sonra da bunu devam ettirmeyi düşünüyoruz. Toplu Sözleşme görüşmelerimiz de dahil biz işçinin yanında bir sendika anlayışını devam ettireceğiz.

Bizim grev kararını astığımız günden bu yana 15 gün geçti ve önümüzde 45 günlük bir süreç daha var. Bu Toplu

Sözleşme Görüşme oturumlarının hiçbirinden olumlu bir şeyler çıkmazsa biz 45 gün içinde bir gün greve çıkacağız. Biz işyerimizde bunun alt yapısını oluşturduk. Sendika yasalarının bize verdiği hakla da hangi iş yerimiz grev dahilindedir, hangisi değildir; belirleyerek greve gideceğiz, 'Eşit işe eşit ücret talebimizle.'

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu Toplu Sözleşmeyi en iyi şekilde 'eşit işe eşit ücret' talebimizle sonuçlandırmak istiyoruz. Ancak önümüzde Yerel Yönetimler Yasası ve halk içinde Pergel Yasası olarak tabir edilen bir yasa var. Bu yasa sosyal devlet anlayışını tamamen tasfiye eden ve uluslararası şirketlerin dolaşımını sağlayan bir yasadır. Biz kazandığımız hakları kaybetmekle yüz yüze kaldığımız bir süreci yaşıyoruz. Bu olumsuzluklara karşı da bunun alt yapısını oluşturarak özellikle bizim iş kolumuzda taşeronlaştırmanın özelleştirmenin doruğa çıktığı bir süreci yaşıyoruz. Tüm bu saldırılara karşı ciddi bir duruş sergilemek gerekiyor. Bu bağlamda da ya Emek Platformu'nun altını doldurarak ya da Sendikalar Platformu oluşturarak bu anti-demokratik uygulamalara karşı koymalıyız. (İzmir)

2004'ün son çeyreğinden bu yana, faşist ABD kuklası Arroyo rejimi yasal demokratik hareket ve işçi, köylü, gençlik ve öğrenci temsilcileri, hükümet çalışanları, akademisyenler ve rejimin taciz, baskı, çürüme ve kuklalığına karşı olan tüm halk üzerindeki şiddeti yoğunlaştırmış ve vahşi saldırılarını tırmandırmıştır. AFP ölüm mangaları Arroyo ve emperyalist efendilerinin talimatları doğrultusunda insanları çılgınca öldürmekte ve kaçırmaktadır. Vahşet, ülke tarihinin en şiddetli süreçlerinden biri olarak dizginlerinden boşanmış durumdadır. Kukla devlet insan haklarını, uluslararası insani yasaları ve CARHRIHL gibi onun resmi taahhütlerini yüzüstü ihlal etmektedir. AFP'nin iddialarının aksine, cinayet ve insan kaçırma örnekleri bu suçların yasadışı grupların faaliyetlerinden bağımsız olmadığını göstermektedir. Bu, AFP ve kukla devletin önderliğinde en üst düzeyde örgütlenen ve finans edilen merkezi bir kampanyadır. Saldırıları ulusal çapta, birbirine yakın bir şekilde koordine edilmiş açık bir amaca sahiptir. Diğer AFP birimleriyle ilişkili olduğu kadar birçoğu Filipin Ordusunun altındaki birimler tarafından gerçekleştirilmiştir.

En kötü cinayetler ve kaçırımlar AFP ulusal önderliği tarafından ulusal öncelik olarak tanımlanan bölgelerde yoğunlaşmıştır. Bu bölgelerde AFP askerlerini ve teçhizatlarını olduğu kadar askeri kampanya ve operasyonlarını da yoğunlaştırmıştır. Mindoro ve Güney Tagalog 2001-2004'ten beri öncelikli bölgelerken, Merkez Luzon 2004'ün ikinci yarısından bu yana öncelikli bölge olarak kabul edilmektedir. Gözaltı, tehdit ve taciz de cinayetlerle birlikte yoğunlaştırılmıştır. AFP piyade taburunun bildik yetkilileri ve istihbarat birimleri tarafından önderlik edilen anti-komünist iftira kampanyası başlatılmıştır. Katiller ve insanları kaçıranlar para, araç, silah ve personele ihtiyaç duymamakta; PNP ve AFP askeri müfrezelerine ve kamplarına yakın bölgelerde saldırılarını sürdürmekten çekinmemektedirler. AFP otomatik olarak bu cinayetlerle bir ilişkisi olduğunu reddediyor. Askeri yetkililerin yüzüstü yalanla-

rı halkın zekasını aşağılamakta; bazı durumlarda bu faşist suçlarının arkasında Yeni Halk Ordusu'nun olduğunu iddia etmekte, diğer zamanlarda da "anti-komünist yasadışı grupları" suçlamaktadırlar.

Cinayet ve kaçırımlar sadece bu saldırılara karşı kulaklarının sağır, gözlerinin kör olmasından kaynaklı değil aynı zamanda hükümetin Jovito Palparan gibi en kötü faşist kasapları ödüllendirmesinden kaynaklı da Arroyo'nun lütuflarından hoşlanmaktadır. Kudurmuş kuklalar ve faşistlerin kana susamışlığı fiilen bastırılmaz durumdadır. Norberto Gonzales, Angelo Reyes, Efren Abu, Romeo Dominguez ve Jovito Palparan gibileri daha fazla faşist şiddet ve baskı tehditleriyle yumuşamamaktadır. Kukla ve faşist rejim "terörizme karşı savaş" adı altında sivil özgürlükleri resmi olarak kısıtlayan "anti-terörizm" yasasının onaylanması için uğraşmaktadır.

Böylesi bir plana Anayasa Mahkemesinin ve geniş bir muhalefetin olmasına karşı halk hareketini etkili bir şekilde gözlemek ve kontrol altına almak için Ulusal ID (kimlik) sistemini uygulamakta ısrar etmektedir. "Terörist" suçlamasıyla basın açıklaması yapmayı ve yayınlamayı yasadışı hale getirmeye çalışmaktadır.

GRD ve FUDC (Filipinler Ulusal Demokratik Cephe) arasındaki barış görüşmeleri ayaklar altına alınmıştır. İlk önce rejim çeşitli anlaşmalı kabul etmeyi ve uygulamayı reddetti ve Partiyi, Yeni Halk Ordusunu ve FUDC'nin barış heyetinin baş politik danışmanını "uluslararası teröristler" olarak listeye almada ABD emperyalizmiyle açıkça kirli bir anlaşma yaptılar. Yine FUDC'den sınırsız teslimiyet isteyerek ona hakaret etmiş ve barış heyetinin genel danışmanı Avukat Romeo Capulong'un yaşamını tehdit etmişlerdir. Faşist terörün dizginlerinden boşanması ve yabancı askeri müdahalenin güçlendirilmesi her iki parti tarafından kabul edilen anlaşmaların temel ruhunun tamamen ihlalidir. Başlangıçta kukla devletin aklındaki ülkedeki silahlı çatışmayı sona erdirmek ve baş eğmez halkın sesini boğmak için askeri bir çözüme ve faşist teröre dayalı bir bakış açısıydı.

Biz Norberto Gonzales'in büyük sözlerin ve daha büyük politik suikastlarıyla ilgili tarzını asla küçümsememeliyiz. Demir yumruk kullanma şeklindeki kukla gerici devlet politikası şimdi yeniden o çirkin başını kaldırıyor. Faşist ABD-Markos diktatörlüğünün yıkılışından bu yana büyük komprador ve büyük toprak ağalarını süsleyen liberal demokratik süslemeler faşist terörizm ve baskı politi-

kaları ve gerçekliği tarafından parçalara bölünmektedir.

Resmi bir açıklama dahi olmaksızın, keyfi bir şekilde "terörist" ve devlet düşmanı olarak damgalanmalarını protesto eden ve karşı çıkanlarla onları destekleyen ve sempati duyan geniş bir kesime karşı ulusal çapta faşist askeri yasalar uygulanmaktadır. Bu, yarı-sömürge ve yarı-feodal sistemin sürekli gerileme ve çekilmesinde yeni bir başka dönüş yaratmaktadır. Gittikçe kötüleşen ekonomik kriz, hakim rejimin hızla şiddetlenen izolasyonu, halk kitlelerinin şiddetli hoşnutsuzluğu ve silahlı devrimin sürekli gelişen gücü karşısında faşist Arroyo kliği tehdidini sıradan halkı korku ile sindirmek için daha geniş bir alanda faşist terörünü uygulamak için, devrimci harekette karşı kirli savaş yürütmek ve hatta kendi gerici politik rakiplerinin sesini boğmak için Abu Sayyaf terörist tehdidini bahane olarak kullanmakta. İktidara ve bürokratik imtiyaza sıkıca sarılmak çabası içinde hakim klik faşist terör uygulamakta ve yabancı askeri müdahaleyi güçlendirmek için ABD emperyalizmi ile anlaşma yapmaktadır.

Bugün yükselişte olan kukla devletin faşist terörünü kışkırtan temel sorumlu ABD emperyalizmidir. Aslında ABD askeri müdahalesinin güçlendirilmesini meşrulaştırmak için Abu Sayyaf'ın münferit terörizminden istifade etmede Arroyo kliğinin başını ABD çekmektedir. (Birçok defa yok edilmenin sınırına getirildiği açıklanan) Abu Sayyaf neredeyse her yeni tatbikatlar ve yeni Amerikan asker gruplarının ulaşması sürecinde "anti-terörist" lafazanlıklar kullanılmaktadır.

ABD, büyükelçiliği, Pasifik Komutanlığı ve AFP aracılığıyla "anti-terörizm" histerik korosuna önderlik etmekte ve acımasız kampanyalar ve kutlamalar yürütmektedir. Güneybatı Mindanao'da başlatılan askeri müdahaleyi Luzon'a genişletmesini meşrulaştırmak için sinsice "anti terörizm" söylemine ve Quezon ve Auroro'daki kasırga ve toprak kayması mağdurlarına "insani yardım" sağlamak bahanesine başvurmuştur. Merkez ve Güney Luzon'da Sierra Madre bölgesi boyunca kukla askerlerin içine karışmak ve bu bölgelerde ve çevresinde faşist terörü şiddetlendirmenin zeminini hazırlamak için ABD askerlerinin güvenliğini bahane olarak kullanmıştır. Görünüşte "insani yardım" projeleri için ABD askeri yetkililerinin sık sık ziyaretlerinden başka faşist terörün tırmandırılması açıkça bölgede ABD askerlerinin müdahalesinin zeminini hazırlamaktadır. Bugün AFP ve ABD-Arroyo kukla rejimi tarafından dizginlerinden boşandırılan "anti-

terörizm" psikolojik-savaş ve kirli savaşta ABD'nin etkisi açıktır. İlerici ve anti-emperyalist güçlere karşı ölüm mangalarını ve istihbarat servisi merkezlerini operasyonların kukla ordusu olarak kullanan, gelişmiş saldırı ve yıkım uygulayan kanlı bir entrikadır bu. Eş zamanlı olarak savcılar utanmazca masum ve gururlu rolü oynarken yasalar ve hukuki süreçler tamamen ayaklar altına alınmaktadır. 1980'lerde Nikaragua, El Salvador, Honduras ve Guatemala'da CIA ve ABD Ulusal Karşı-Terörizm Merkezinin bugünkü şefi John Negroponte'nin kirli taktiklerinin, 1970'lerde Vietnam'daki Anka Operasyonu; 1980'lerde İtalya ve 2. Dünya Savaşından sonra Avrupa'daki Gladyo Operasyonların izlerini taşımaktadır. ABD'nin "terörizme karşı" savaşta Salvadorvari bir operasyonu yaşama geçirme çabası AFP ve ABD-Arroyo kukla rejiminin faşist terör uygulamasından önce de açığa çıkmıştır. Bu, Filipinler ve diğer ülkelerde gizli istihbarat grupları ve vurucu mangaların oluşturulmasını ve yayılmasını kapsamaktadır. Bunlar kendilerini ABD askerleri olarak tanıtmazlar ve her zaman Amerikalı da değildiler. Bu grupların temel misyonları casusluk yapmak, "terörist" hedefleri ve sempatanlarını tanımlamak ve "vuruş" gerçekleştirmektir. Pentagon bu programı ABD Kongresinin denetimi dışında gizli olarak inşa etmekte ve yaşama geçirmektedir. ABD, GRP -FUDC ve GRP-MILF (Filipinler İslami Kurtuluş Cephesi) arasındaki barış görüşmelerini bitirmeye ve karşı devrimci askeri kampanyaları yoğunlaştırmaya çalışıyor. Temel amacı ise askeri müdahaleyi yoğunlaştırmak, askeri güçleri için altyapıyı güçlendirmek ve Doğu Asya'da saldırganlık için Filipinler'i üs olarak kullanmak için temel giriş hakkını sağlamaktadır. Uluslararası ekonomik merkezin üzerinde hakimiyet, petrol ve doğalgaz kaynakları üzerinde kontrol ve Çin'in hakim güç olarak yükselmesini engellemek; işte ABD askeri gücünün Filipinler ve Doğu Asya'da güçlenmesinin esasları bunlardır. Gerilimin olmadığı yerlerde sürekli gerilim yaratmak, gerilimi tırmandırmak ve bölgede karışıklık kasırgasını kullanmak ABD'nin stratejisinin özüdür.

Askeri müdahalesini sağlamlaştırmasıyla direkt bağlantılı olarak kukla devletin faşist terörünün şiddetlenmesi büyük komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çürümüş kukla, faşist ve gerici yönetimi tarafından umutsuzca yaşama geçirilmektedir. Bunu yaşama geçirmek krizini çözmek yerine çürümüş hakim sistemin ekonomik ve politik krizini daha da şiddetlendirmektedir. **FKP-MK**

Faşist devlet terörüne karşı çık!

Son aylarda Filipinler'de tırmandırılan faşist devlet terörüyle onlarca devrimci, ilerici kişi saldırıya uğrayarak katledilmişken yüzlercesi de aynı tehdit altında mücadelelerini sürdürmektedir. Konuyla ilgili Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin ve Yeni Halk Ordusu'nun yaptığı açıklamayı yayınlıyoruz.

AGUSAN DEL SUR'DA 4 SİLAHA EL KONULDU!

15 Mayıs'ta 4 silaha ve çok sayıda askeri mühimmata Yeni Halk Ordusu'nun Julito Tiro Komutanlığına bağlı kızıl savaşçılarınca el konuldu. Çatışmada 29. IB'ye bağlı 1 asker de öldürüldü. Ulusal Demokratik Cephe Kuzey Mindanao sözcüsü Ka Cesar Renerio'nun açıklamasına göre kitlenin verdiği bilgiye uygun olarak YHO sabah 6:30'da baskın düzenledi. Baskında askerler kamyonlarla kaçmaya çalışmış silahları arkalarında bırakmıştır.

ISABELA'DA ÇATIŞMA

Çatışma Yeni Halk Ordusu Reynaldo Pinon Komutanlığına (YHO-RPK) bağlı savaşçılarla 45. IB arasında 12 Nisan'da yaşanmış ve zaferle sonuçlanmıştır. 3 asker öldürülmüş, 3'ü de yaralanmıştır. YHO'nun kaybı yoktur. YHO-RPK sözcüsü Vic Balligi'ye göre taktik saldırı 45. IB'nin 29 Mart'ta başladığı askeri operasyonlara cevap olarak yapıldı. Halkımız kendisine zulmeden 45. IB'nin cezalandırılmasından memnun olmuştur.

Yeni Halk Ordusu faşist saldırılara karşı halkı koruyacaktır

Faşist kasap General Jovito Palparan'ın emriyle 8. Piyade Bölüğü'nün 12 Mayıs'ta katlettiği ilerici liderler Edison Lapoz ve Alfredo Malinao, halkımızın devlet terörizminin saltanatında çektiği ızdırabın son temsilcileri oldular. İçinde buldukları krizin orta yerinde, ordu ve Arroyo rejimi yükselen devrimci hareket üzerine umutsuzca demir yumrukla gelirken halkın korkarak ulusal ve demokrat çıkarları için mücadeleyi bırakmasını hedeflemektedir. İnsan haklarını ve uluslararası hukuku ayaklar altında çiğneyen faşist şeytanlar için işleyemeyecekleri suç, öldüremeyecekleri insan bulunmamaktadır. Sivil hükümetin ise Palparan'ın işlediği suçları çözmek konusunda herhangi bir isteği yoktur. Geçmişte dahi görevini kötüye kullanan ordunun aleyhine gerici hükümetin soruşturma açıp ceza verdiği görülmemiştir. Şayet kırsaldaki dev-

rimci hükümet kendi temel çıkarlarına hizmet etmeseydi halkın umut bağlayacağı başka ne var ki?

Bu koşullar altında, Yeni Halk Ordusu (YHO) faşist yıkımlara ve saldırılara karşı halkı her zaman savunmaya hazırdır. Efren Martines Komutanlığı (EMK) ordunun vahşetinin kurbanları için devrimci adaleti sağlamak amacıyla bölgedeki tüm YHO birimlerine halk mahkemesinin aldığı tüm kararları sadakatle yerine getirmelerini emretmektedir. Demokratik Halk Hükümeti'ne devrimci adaleti sağlaması için artan sayıda başvuru yapılmaktadır. Demokratik Halk Hükümeti; 8. Piyade Bölüğü'nü işlediği suçlardan ötürü mahkum etmiştir. İnsan haklarını ve uluslararası hukuku ihlal etmekten sorumlu tutulanlar resmi şekilde yakalanacak, halk mahkemesinde yargılanacak ve suçlu bulunursa cezalandırılacaktır.

Bununla birlikte komutanlığımız tüm YHO birimlerine Palparan'ın askeri saldırılarını def ederek, karşı saldırılar düzenlemeyi emretmektedir. Yeni Halk Ordusu tüm gücüyle kendisini savunacak, halkı ve devrimci hareketi koruyacaktır.

Dahası, EMK, Samoreos ve Leyteos örgütlerine gittikçe kötüleşen devlet terörizmine karşı çıkarak direnmeleri çağrısında bulunmaktadır. "Ordunun işlediği suçların kurbanları için adalet talebimizi destekleyin. Yükselen yasal protesto hareketine katılın ve bu hareketin faşist rejimi ve Palparan'ı cezalandırmak için bir güce dönüşmesine katkı sunun" denilerek çağrı yapılmaktadır.

EMK, ayrıca ordudaki askerlere "İnsan Haklarına ve Uluslararası Hukuka Saygı Antlaşmasına"na uymaya ve Palparan'ın insan haklarını ihlal eden emirlerine karşı çıkmaya çağırılmaktadır. Emirler köre bir şekilde uyararak arkadaşlarınıza, komşularınıza karşı suç işlemeyin! İç savaş süresince sivillerin yaşamlarının korunmasına en üst düzeyde saygı gösterin!

Palparan, 8. Piyade Bölüğü'nün Doğu Visayas'ta 1988'de oluşturulmasından bu yana Bölüğü yöneten 11. generaldir. Kendisinden öncekiler gibi o da YHO'yu en sonunda bastıracağı yönlü küfürler ederek göreve başladı. General "Karşı-İsyan Kampanyasının" halk ordusunu ezeceği yönlü hayaller kurdu.

Fakat YHO yenilemez. Çünkü o haklı bir savaş sürdürüyor ve ezilen ve sömürülen halk yığınlarının güçlü desteğiyle büyüyor. Halk ordusu sahip olduğu üst düzey ideolojik ve politik bilinçle, yüksek moralle ve sıkı disiplinle askeri saldırılara karşı başarılı taktik saldırılar düzenleme imkanına sahiptir. Savaşlarda kazandığı zaferlerle büyüyecek ve güçlenecektir. Zamanı geldiğinde YHO genel saldırısını düzenleyerek ülke çapında iktidarı almasını bilecektir.

Diğer yandan Palparan yenilecektir çünkü haksız ve halk karşıtı bir savaş yürütmektedir. Onun "karşı-isyen kampanyası" kitlelerin çıkarlarına değil ABD emperyalizminin ve egemen sınıfların dar çıkarlarına hizmet etmektedir. Dahası gerici ordunun morali Filipinler Silahlı Kuvvetlerindeki (FSK) derin ahlaksızlık ve hizipçilikten dolayı büyük bir hızla düşmektedir. Zamanla "güçlü" FSK zayıflayacak ve devrimci

silahlı kuvvetlerce yenilecektir.

Palparan'ın kör ve pervasız "Karşı-İsyen Kampanyası" nedeniyle bugün bölgemizde bir kargaşa yaşanmaktadır. Onlar sivillere hilekarlıkla, tehditlerle ve yargısız infazlarla saldırmaktadır. Her ne kadar YHO, 1998'de YHO ile FSK arasında imzalanan "İnsan Haklarına ve Uluslararası Hukuka Saygı Antlaşmasına" uymada ciddiye Palparan'ın davranışları aksi yöndedir. Onun iç savaşta sivilleri korumayı belirten uluslararası yasaya uymaya niyeti yoktur.

Devlet terörizminin kötüleştiğini gösteren bu olaylar devletin taktığı "demokrasi" maskesini indirirken gerçek karakteri olan faşist ve militarist yönünü göstermektedir. Bunlar Arroyo hükümetinin kendisini tehdit ederek yükselen halkın direnişini engellemeyi amaçlayan umutsuz çabalarının ürünüdür. Bunlar ayrıca Arroyo hükümetinin de desteklediği Bush'un "teröre karşı savaşının" bir parçasıdır. Arroyo, Bush'un "teröre karşı savaş"ına desteğini sunmasından bu yana insan haklarına ve uluslararası hukuka yönelik askeri saldırılar artmıştır.

Karlos Manuel

Sözcü

Efren Martines Komutanlığı

Eğitim emekçileri sendikalarına sahip çıktı

Türkiye’de emeğin örgütlülüğü sürekli olarak engellenmeye ya da varolan örgütlülükler çeşitli saldırılarla yıpratılmaya, zayıflatılmaya; oluşturulmak istenen bilinç bulanıklığıyla sendikalara karşı güvensizlik yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Varolan işçi ve emekçi sendikalarının durumu göz önüne alındığında sendikal örgütlülüğün egemenler için korkulacak bir niteliği söz konusu değildir. Ancak özellikle devrimci sendikal anlayışın hakim kılınmaya çalışıldığı ya da belli yanlarıyla hala bu unsurları taşıyan sendikal örgütlülüklerin harekete geçmesi düşüncesi bu saldırıların parçaya yönelerek bütünü etkisizleştirme amacıyla dinamik kesimler öncelik kazanmaktadır. SEKA, TEKEL ve Seydişehir işçilerinin Türkiye’de hakim olan karamsarlığı kırarak şekilde eylemler yapması saldırıların keskinleşmesine neden olmaktadır.

Emek cephesinde yaşanan gelişmeler önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin gelişme göstereceğine dair işaretler verirken, bunun önüne çıkartılan ve bu gelişmeyi ileriye taşıyabilecek unsurların zayıflatılması yönlü planlardan biri de KESK’in en dinamik kesimini oluşturan Eğitim-Sen’in hedef olarak seçilmesidir. Kamu Yönetimi Temel Kanunu’nun yürürlüğe konulması istenmesiyle dönemsel olarak hareketlenen KESK içerisinde gerek yasa karşı koyuşuyla gerekse de eğitimin ve sağlığın paralı hale getirilmesine karşı oluşturdukları kamuoyuyla yasanın yürürlüğe konulamamasında önemli bir etken olmuştur. Kapatma kararının verilmesinde başta bu nedenler olmak üzere siyasal nedenlerden kaynaklı olduğu bilinmelidir. Görünüşte sadece Eğitim-Sen’e dönük olan bu siyasal kapatma gerekçesi aslında her dönem işçi sınıfının örgütlü kesimlerine yönelik sistemin bilinçli bir sal-

dırısıdır. Telekom’un, THY’nin, TÜPRAŞ, PETKİM, POAŞ, demiryolları, limanlar vb. pek çok kurumun özelleştirilmesinin gündemde olduğu ve buna dönük yasal düzenlemelerin yapılmasının hızlandığı bir süreçte Eğitim-Sen’in kapatılmasının amacı bu saldırılara karşı duruşu eylemlilikler temelinde tüketmek, gelişecek tepkilere gözdağı vermek olarak değerlendirilmelidir.

Önümüzdeki süreçte yoksul-emekçi halkımız ve onun örgütlü güçleriyle bütünlüklü bir mücadelenin kaçınılmaz olduğu da bilinmelidir. Bundan sonraki süreçle ilgili Eğitim-Sen’in mücadelesini sınıf dayanışması içerisinde sınıf sendikacılığı ilkeriyle sahiplenmek, mücadeleyi bütün demokratik alanlara yayarak nitelikli bir mücadeleye dönüştürmek gerektiği önemsenmelidir. Örgütlü oldukları tüm illerde geniş kesimlerin de katılacağı ve Ankara’ya yürüyüş yapmak için hazırlıklar yapan eğitim emekçilerinin tepkilerini güçlü bir şekilde sokaklara taşınmasında bizlerin katılımı önümüzdeki süreç açısından oldukça önemlidir.

Eğitim-Sen’in 25 Mayıs 2005 tarihli duruşmasında Yargıtay’ın sendikaların kapatılmasına yönelik verdiği kararı protesto eden eğitim emekçileri sokaklara dökülerek verilen kararı protesto etti. Kararın açıklanmasından hemen sonra Taksim Gezi Park’ta toplanan yüzlerce eğitim emekçisi “Sokakta kurduk sokakta savunacağız” sloganlarını atarak kararın geri alınmasını istedi. KESK’e bağlı sendikalar, çeşitli devrimci demokrat kitle örgütleri ve siyasal partilerin destek verdiği eylemde yapılan açıklamalarda Yargıtay’ın kararının hukuki olmadığı tamamen siyasi olduğu vurgulandı.

“Anadil haktır engellenemez”, “Eğitim-Sen kapatılmaz”, “Yılgınlık

Genelkurmay Başkanlığı’nın isteğiyle, tüzüğünde bulunan “anadilde eğitim” gerekçe gösterilerek açılan Eğitim-Sen’in kapatılması istemli dava, 25 Mayıs 2005’te Yargıtay Genel Kurulu’nun sendikayı kapatmaya karar vermesiyle sonuçlandı. Bu anti-demokratik karar karşısında eğitim emekçileri ülkenin her yerinde alanlara çıkarak sendikalarını sahiplendiler ve hep bir ağızdan haykırdılar: “Eğitim-Sen’i kapattırmayacağız!”

yok direniş var”, “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Eğitim-Sen değil İncirlik üssü kapatılsın” vb. sloganlar atarak sendikaların kapatılma kararının, Türkiye’nin aydınlık yüzü olan Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçilerinin Türkiye’yi aydınlatmasının önüne geçmek için verildiğini belirttiler. KESK MYK Üyesi Sevgi Göğçe yaptığı açıklamada hiç kimsenin örgütlü bir gücü ortadan kaldırmaya gücünün yetmeyeceğinin altını çizerek ağır bedeller ödenerek bu güne taşınan Eğitim-Sen’in aynı bedelleri ödemekten çekinmeyeceğini dile getirdi.

Eğitim-Sen 8 No’lu Şube Başkanı Haldun Özkan da yaptığı açıklamada kararın elle tutulur bir yanı olmadığına dikkat çekti. Anadilde eğitimi savunduğu için açılan ve kapatmayla sonuçlanan davanın emekçilere yönelik saldırıların arttığı bir süreçte olmasının bu saldırıların bir parçası olduğunu ifade etti. Bu kararın geri alınması için tüm yollara başvuracaklarını söyleyen Özkan, talepleri dikkate alınana kadar eylemlerinin süreceğini ekledi.

Eğitim-Sen’in yaklaşık 1 yıldır mücadele yürüttüğü sendikaların kapatılmasına yönelik davanın karar duruşmasının yapılacağı tarih olan 25 Mayıs 2005 öncesinde eğitim emekçileri bu oldukları tüm illerde sokaklara çıkarak sendikalarına sahip çıktılar. Yargıtay Hukuk Genel Kurulu’nda görülecek davayı yakından takip eden sendikaların, örgütlerin ve duyarlı kesimlerin de destek verdiği eylemler İstanbul’da Ayasofya Camii önünde toplanarak başladı.

Ayasofya Camii’nden “Eğitim-Sen kapatılmaz”, “Anadil bölmez bütünlüştür”, “Sokakta kurduk sokakta savunacağız”, “Sözleşmeli köle olmaya çağız” vb sloganlarla Sultanahmet Adliyesi’ne kadar yürüyen eğitim emekçileri “Kadrolaşmaya hayır”, “Eğitim-Sen kapatılmaz” şapkalarını dağıttılar. Eğitim-Sen 8 No’lu Şube Başkanı Haldun Özkan kapatma davasına ve eğitimcilerin sorunlarına ilişkin yaptığı açıklamada eğitim alanında siyasi kadrolaşmanın yoğunlaştığı, hukuk dışı, anti-demokratik uygulamaların her alanda yaygınlaştığı bir dönemde Eğitim-Sen’in susturulmak ve yüz binlerce eğitim emekçisinin seslerinin kısılmak istendiğine dikkat çekti. Daha ön-

ce de TÖS’ün ve TÖB-DER’in kapatıldığını ancak susturulmadığını hatırlatan Özkan benzer gelişmelerin Eğitim-Sen için de geçerli olduğunu dile getirdi. Anadilde eğitim hakkını savunduğu için sendikalarının yargılandığını ifade eden Özkan, “Bilimi ve demokrasiyi savunmak Eğitim-Sen’in hem en temel görevi hem de hakkıdır. Sendikamız anadil öğrenimini evrensel bir insan hakkı olduğu için, eğitim biliminin en temel gerekleri arasında yer aldığı için savunmaktadır. Eğitim bilimine göre anadilde öğrenim demokratik, nitelikli eğitimin en önemli ögesidir. Bu bağlamda sorun bizim açımızdan siyasal değil bilimseldir” diyerek davanın kararına göre eylemlerinin süreceğini de belirtti.

Eğitim-Sen 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Toprak da Seydişehir Alüminyum fabrikasının özelleştirilmesine karşı direnişe başlayan işçilere yapılan saldırıyı kınadı. Toprak, Seydişehir Alüminyum işçilerinin mücadelesini desteklediklerini söylerken “Seydişehir işçisi yalnız değildir” sloganı atıldı.

KESK Genel Merkez Yöneticisi Sevgi Göğçe ise Eğitim-Sen’in bu ülkenin aydınlık yüzü olduğuna, tüm dünyada evrensel hukuk değerleri geçerliiyken bizim ülkemizde bu yasaların geçerli olmadığına dikkat çekti. Göğçe son olarak hükümetin sendikalarıyla uğraşmak yerine sokakta yaşayan ve okula gidemeyen çocukları okula göndermeyi görev edinmesini söyledi.

ANKARA

* 24 Mayıs Salı günü görülen duruşmadan önce 21 Mayıs Cumartesi günü merkezi Ankara eylemi yapan eğitim emekçileri Milli Eğitim Bakanlığı’na yürüdü. Sabah erken saatlerde Tren Garı’nda toplanan sendika üyeleri, buradan yürüyüşe geçmek istedi, ancak polis barikatıyla karşı karşıya kaldı. Şehir dışından gelen ve yorgun olan eğitimciler öğlen saatlerine kadar Gar’ın önünde bekledi. Yaklaşık 3000 kişinin katıldığı eylemde kitlenin oldukça tepkili olduğu dikkat çekti. Sendika yöneticilerinin tepkileri pasifize ettiği dikkat çeken bir diğer önemli noktaydı. Ankara’dan katılan eğitim emekçileri de Güvenpark’ta toplanarak arkadaşlarına katıldı. Ankara Valiliği’nin eylemin “yasak olduğu” şeklindeki açıklamasıyla beraber polis yo-

ğün bir yığılmak yaptı. Üst geçitleri, alt geçitleri, yolları trafiğe kapatan polis, Ankara halkına da büyük zorluk çıkardı. Öğleden sonra barikatın kaldırılması ile Gar önünden yürüyüşe geçen kitle "Zafer direnen emekçinin olacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarını atarak diğer grupla beraber Meşrutiyet Caddesi'nde buluştu.

* Duruşmanın olduğu gün öğlen saatlerinde Eğitim-Sen 1 No'lu şubenin önünde toplanan eğitim emekçileri Karanfil Sokak'tan geçerek Eğitim-Sen Genel Merkezi'ne yürüdü. 25 Mayıs Çarşamba günü akşam saatlerinde Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanan kitle, Genel Merkez'e yürümek istedi. Ancak polis barikatıyla karşılaştı. Kitlenin sloganları oldukça öfkeli attığı eylemde tansiyon yüksekti. Barikatın kurulması üzerine Ziya Gökalp Caddesi'ni trafiğe kapatan sendika üyeleri, yoğun tartışmalardan sonra Güven Park'a girebildi. 27 Mayıs Cuma günü de Eğitim-Sen'de bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıda kapatma kararına karşı eylem takvimi açıklandı.

BURSA

*24 Mayıs günü Ünlü Caddesi'nde toplanan Eğitim-Sen'li emekçiler "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Kölelik yasaları geri çekilsin", "İrkçi gerici kadrolaşmaya hayır", "IMF uşağı hükümet istifa" sloganlarını haykırarak AVP Tiyatrosu'nun önüne kadar yürüdü. Burada basın açıklamasını okuyan Şube Başkanı Kemalettin Yıldız, gerici kadrolaşmaya, emperyalist kurumların direktifi sonucu kamusal alanın tasfiyesine, kölelik yasalarına ve sendikalarının kapatılmak istenmesine karşı mücadele edeceklerine vurgu yaptı.

* 25 Mayıs günü Ahmet Vefik Paşa (AVP) Tiyatrosu önünde toplanan eğitim emekçileri KESK'e bağlı diğer sendika üyeleri ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri ve üyeleriyle birlikte, kararı öfkeyle protesto etti. Buradan Orhangazi Parkı'na kadar slogan ve alkışlarla yürüyen kitle, bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Emekçiler oturma eyleminde yapılan açıklamayla kararı protesto ederek eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

İZMİR

Eğitim-Sen'in kapatılması kararıyla sonuçlanan davanın ardından Eğitim-Sen Türkiye genelinde yaptığı eylemlerine İzmir'de de devam ediyor.

Davanın sonuçlandığı gün akşam saat 17:00'de Konak eski Sümerbank önünde yaklaşık 1 saat oturma eylemi yapan eğitim emekçileri, 28 Mayıs Cumartesi günü de aynı yerde bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 14:00'te bir araya gelen eğitim emekçileri ve Eğitim-Sen'in kapatılmasını istemeyen devrimci-demokrat kitle "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Söz-

leşmeli köle olmayacağız", "Anadilde eğitim haktır, engellenemez" sloganlarıyla yürüyüşe başladı.

Belediye önüne gelindiğinde Eğitim-Sen adına açıklama yapıldı.

Açıklama kitlenin attığı "Eğitim-Sen'i değil İncirlik'i kapatın", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarıyla sonlandı.

NIĞDE

Niğde'de yapılan protesto eylemi yaklaşık 1 saat sürdü. Eylem Eğitim-Sen şube binası önünden sloganlarla başladı, daha sonra Hükümet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Meydan'a gelindiğinde Eğitim-Sen Şube Başkanı tarafından bir basın açıklaması yapıldı, daha sonra eyleme katılan kitle ile birlikte oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında kitle alkışlarla ve ıslıklarla sendikaların kapatılma kararını protesto etti. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Sokakta kurduk, sokakta yaşatacağız", "Eğitim-Sen değil, İncirlik kapatılsın" gibi sloganlar atıldı. Eyleme YDG, Partizan, Alnteri, DGH, EMEP, ÖDP, DEHAP, ESP, Tüm Bel-Sen, Çimse-İş, Emekli-Sen ve bölge halkı geniş katılım sağladı. Eylem alkışlarla ve sloganlarla son buldu, daha sonra toplu halde sendikaya çıkılarak sendikaya destek verildi. (Niğde Üniversitesi YDG)

DIYARBAKIR

Ofis'te bulunan AZC Plaza önünde toplanan bini aşkın Eğitim-Sen üyesi, Yargıtay'ın kararını alkış, zılgıt, slogan, ıslık ve oturma eylemi ile protesto etti. "Eğitim-Sen'i kapattırmayacağız" yazılı pankart ile çeşitli dövizler açan eğitim emekçileri sık sık, "Baskılar bizi yıldırılmaz" ve "Zimane me rumetame ye" sloganları attı.

Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı İhsan Babaoğlu, sendikaları hakkında açılan kapatma istemli davanın hukuksal değil siyasal olduğunu, Yargıtay kararının ise Eğitim-Sen'lilerin onuruyla oynamak anlamına geldiğini söyledi. Eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

BATMAN

Batman'da Yargıtay kararını protesto eden 500 kişi, "Anadil kendin olma, kendin olmak insan olma" yazılı pankart eşliğinde Gülistan Caddesi'ne kadar yürüdü. Burada sloganlarla bir saatlik oturma eylemi yaptı. Açıklamanın ardından sendika binasına doğru yürüyüşe geçildi.

TUNCELİ

Tunceli Belediye Yeraltı Çarşısı üzerinde bir araya gelen eğitim emekçileri, Yargıtay Genel Kurulu'nun kararını kınadı. Çeşitli sivil toplum kuru-

luşlarının da destek verdiği eylemde, 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Kapatma girişimini, "insan haklarına ve demokrasiye meydan okuma" şeklinde değerlendiren Eğitim-Sen'liler, kapatılma davasına karşı sessiz duran kesimlerin, Türkiye demokrasisinin gelecekte yaşayacağı sıkıntılarının sorumluları olacağı uyarısında bulundu.

BİNGÖL

Bingöl'de KESK Temsilciliği'nde bir araya gelen Eğitim-Sen üyeleri, "Eğitim-Sen kapatılmaz" yazılı pankart eşliğinde Dörtöl'deki Saat Kulesi'ne kadar yürüdü.

MALATYA

Eğitim-Sen Malatya Şubesi önünde toplanan Eğitim-Sen ile bazı siyasi parti ve kurum temsilcileri "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Anadil haktır engellenemez" şeklinde sloganlar eşliğinde Merkez Postanesi'ne kadar yürüdü. Eğitim-Sen Malatya Şube Başkanı Erdoğan Canpolat, "Bir yıldır yaşanan hukuk komedisi Türkiye demokrasisi açısından bir trajediye çevrilmiştir" dedi. Eğitim Sen'liler, 10 dakikalık oturma eylemi yaptı.

ELAZIĞ

Eğitim-Sen Elazığ Şube üyeleri sendika binasının önünden Büyük Postane'ye kadar yürüdü. Eğitim emekçileri yürüyüş sırasında sık sık "Eğitim-Sen kapatılmaz" sloganı attı. Yürüyüşün ardından açıklamada bulunan Eğitim-Sen Şube Sekreteri Nurettin Tepe, kimsenin Eğitim-Sen'i kapatmaya hakkı olmadığını belirtti. Açıklamanın ardından bir süre oturma eylemi yapıldı.

ADANA

Adana'da Eğitim-Sen binasının önünde toplanan eğitim emekçileri, İnönü Parkı'na kadar yürüdü. Eğitim emekçilerine DEHAP, EMEP, SDP, ÖDP, ESP, İHD, KESK Şubeler Platformu ve Sosyalist Öğrenci Derneği temsilcileri de destek verdi. Yürüyüşün ardından açıklama yapan Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa, verilen kararın hukuksal olmaktan çok siyasi bir duruma dönüştüğünü belirte-

rek, "Türkiye bu karar ile bulunduğu- muz çağdan uzak, ortaçağ karanlığında yaşamayı tercih etmiştir. Eğitim-Sen açısından iç hukuk yolları tükenmiştir. Eğitim-Sen hakkını AİHM'de arayacak ve adaletin geç de olsa yerini bulması için bütün güçlerini seferber edecektir" dedi.

URFA-ADIYAMAN-VAN

* Eğitim-Sen Şanlıurfa şubesi üyelerinden oluşan yaklaşık 150 kişi, Karakoyun İş Merkezi önünde oturma eylemi yaparak Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun kararını protesto etti. "Eğitim-Sen kapatılmaz" yazılı önlük giyinen eğitim emekçileri, ayrıca "Eğitim-Sen kapatılmaz" yazılı bir pankart açarak, 20 dakikalık oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi sırasında sık sık, "Eğitim-Sen kapatılmaz", "Anadil hakkı engellenemez", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı.

Oturma eyleminin ardından açıklamada bulunan Eğitim-Sen Şanlıurfa Şube Başkanı İbrahim Ayhan, sendika hakkında verilen kararın hukuki değil, askeri ve siyasi bir karar olduğunu belirtti.

* Eğitim-Sen Adıyaman Şubesi üyeleri de sendika binasından Havuzbaşı Alanı'na kadar yürüyüş yaptıktan sonra yarım saatlik oturma eylemi yaptı.

* Eğitim-Sen Van Şube Başkanı Özdal Uçar, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi 10. ve 11. maddesine göre, sendika, dernek ve siyasi partilerin kapatılması için "yakın tehlike" ve "şiddet" olmak üzere iki ölçüt bulunması gerektiğini söyledi. Eğitim Sen'in tüzüğünde bu iki ölçüyü çağrıştıracak herhangi bir hüküm bulunmadığını ifade eden Uçar, "Buna rağmen, hukuksal olarak herhangi bir suç unsuru ya da ögesi bulunmamasına rağmen böyle bir karar verilmesi son derece düşündürücüdür. Bugün Eğitim-Sen'i kapatmak isteyenlerin karşısında sessiz kalan tüm kesimler, Türkiye demokrasisinin gelecekte yaşayacağı tüm sıkıntıların bir numaralı sorumlusudur" diye konuştu.

MERSİN

25 Mayıs tarihinde saat 18:00'de şube binası önünde toplanan eğitim emekçileri, "Eğitim-Sen'i kapattırmayacağız" yazılı pankart açtılar. Çeşitli sloganların yazılı olduğu önlükler giyen eğitim emekçileri, Taşbina önüne kadar sloganlarla yürüdü. Burada yapılan açıklamada sendikaların kapatılmasının hukuka aykırı bir durum olduğu ve mücadele edileceği vurgulandı. Açıklamanın ardından 45 dakikalık bir oturma eylemi yapıldı. Oturma eyleminin ardından tekrar sloganlar ile şube binasına döndü. Eyleme Partizan, YDG, HÖC, Gençlik Derneği, ESP, DHP, BAGEH, çeşitli siyasi partiler ve sendikalar destek verdi.

EĞİTİM-SEN KAPATILAMAZ!

Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesi ve son gelişmeler ile ilgili Eğitim-Sen Merkez Denetleme Kurulu Başkan Yardımcısı Sadettin Kaya'nın görüşlerini aldık:

İK: Eğitim-Sen'in kapatılması ile ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?

S. Kaya: Eğitim-Sen'in kapatılması Türkiye'de var olan yasal dayanaklardan bile yoksundur. Anayasa'da 9. madde diyor ki; "Usulüne göre imzalanmış uluslararası sözleşmeler iç hukukta bağlayıcıdır. Çelişirse de uluslararası hukuk bağlayıcıdır." Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nden tutun da, ILO'ya kadar sözleşme yapmış bir ülkenin, yani Türkiye'nin en basit bir örgütlenme hakkına dahi müdahale etmesi yasal anlamda bakıldığında imkansız bir şeydir. Diğer boyutuna baktığımızda daha önce DGM'de ana dil üzerinden açılmış davalar ve çıkan kararlar vardır. Türkiye'de son süreçte anadil üzerine yapılan yasal değişiklikler, televizyonlarda yayınlanan programlar, açılan özel okullar, bunlarla beraber anadil noktasındaki gelişmeler bu kararın hukuki olmadığını gösteriyor.

İşin bir başka boyutu da şudur: Önce Çalışma Bakanlığı tarafından onaylanmış bir Eğitim-Sen tüzüğü var. "Sizin tüzüğünüz bizim yasalarımıza aykırı değil" diyor. Ama daha sonra Genelkurmay'dan biri çıkıyor, bir yazı yazıyor. Bu yazı üzerine alınan karar sendikanın kapatılması yönünde oluyor. Yazılan bu yazı üzerine alınan kapatma kararının hukuki boyutlardan yoksun olduğu da görülüyor. Askeriye'den gelen bir yazıyı Çalışma Bakanı emir gibi telakki ediyor. Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na gönderebiliyor. Bizce burada siyasi irade de sınıfta kalmıştır. Çünkü her gelen yazıyı yargıya havale etmek, onun üzerinden karar çıkmasını sağlamak bizce demokrasi adına utanç verici bir durumdur.

AB'ye girmeye çalışan bir ülkemiz. AB'ye yaranmaya çalışılıyor. Yasalar değiştiriliyor. Ama işine geldiğinde mantığını değiştirmiyor. Değişmeyen bir mantığın getirdiği sonuçlardan biridir bu yaşanan. Ama biz Eğitim-Sen olarak bu kararı çok da tanımıyoruz. Şu an da bu karar, ne hukuki anlamda, ne de vicdani anlamda uygun değil. AIHM'e gitme noktasında tüm yasal başvuruları yapacağız.

Bununla birlikte bir eylem takvimi başlatacağız. 28 Mayıs'ta bütün illerde, 4-5 Haziran'da bölge illerinde eylemler yapacağız. Arkasından Başkanlar Kurulu toplanıyor zaten. Başkanlar Kurulu'ndan çıkan kararlar doğrultusunda süreç devam edecek.

AKP'nin hayata geçirmek istediği saldırı politikalarına karşı emekçilerin direnme noktasında KESK'in rolü, KESK içinde de Eğitim-Sen'in rolü varolan pozisyonu bu karara doğru itmiştir. Eğitim-Sen için şu an kapatılma kararı alınmış gibi algılamıyoruz. Daha hukuksal boyutu devam ediyor. Aynı zamanda yetkili sendika olduğumuz da söylemeliyiz. Çünkü ileriki günlerde açıklanacak sayılar bizim elimizde. Buna göre yine yetkili sendika olarak masaya oturacağız. Eylül ayında hükümetle yetkili sendika olarak görüşmelerimizi yapacağız. Yetkili sendika olarak görüşmelere devam ederken, bu kararın getireceği sonraki aşamaları tanımayacağımızı rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu kapatma kararı üyelerimiz arasında ciddi rahatsızlıklar yaratmıştır. Daha önceki süreçte "bir şekilde kapatılmaz" düşüncesi olan üyelerimiz, o günden yani kapatma kararının açıklanmasından sonra ciddi anlamda eylemlere katılmıştır. Örneğin Diyarba-

kır'da o gün çıkan karar neticesinde 1000 kişinin üzerinde insan toplanmıştır. Ama öncesinde biz bu sayıyı toplamakta zorlanıyorduk.

Bu biraz da hükümetin ya da bu kararın verilmesini sağlayanların Eğitim-Sen'i değerlendirmede yanılığa düşüklerini gösteriyor. Evet Eğitim-Sen'i değerlendirmede yanılığa düşmüşlerdir. Eğitim-Sen bu kararı tanımayacaktır. Bu kararı verenlerle ilgili de bütün alanlarda yüzlerce kişi tüm gücünü seferber ederek demokratik ve meşru gelenekten aldığı güçle mücadelesini sürdürecektir.

Önümüzdeki sürecin, yaz sürecinin daha sıcak geçeceği ve bu kararı verenlerle emekçiler arasındaki mücadelenin kolay kolay bitmeyeceğini düşünüyorum.

- Türkiye'deki son gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 11 yıldır açılmayan toplu mezarların açılması, Kulp'ta olduğu gibi bugün Lice'de ortaya çıkan dede ve torunun mezarları vb. gelişmeler önemli. Kürt sorununda çözümünden yana olmayan hükümetlerin tercihi; çatışma ortamı, saldırı ortamı, vatan-millet-Sakarya edebiyatı ile işlerin yürümesi. Son Newroz kutlamalarında Mersin'de yaşanan Bayrak provokasyonunun ardından Trabzon, Sakarya'da yaşanan saldırılar vb. hepimizin hafızasında.

Bu çelişkilerin ortaya çıkması ve saldırıların püskürtülmesi noktasında işsizlerin, tüm mağdurların topluca hareket etmesi gerektiği düşüncesindeyim. Örneğin KESK Genel Kurulu'nda ve Eğitim-Sen'de alınmış kararlar var. Ortak çalışanların örgütlü mücadelesi, bu ortak çalışmaları yapıp, işsizleri de örgütleyecek. Eğitim-Sen alanında şu anda İstanbul gibi bir yerde 10 bin tane sözleşmeli öğretmen var. Ve bunların hiçbir hakları yok. 20 günü dolduramayanlar sevk alamıyor. Hepsini üst üste koyduğumuzda birçok kesime saldırılar var. Derneklere müdahaleler var. Bir siyasi parti temsilcisi çok rahat akşam üstü evi basılarak gözaltına alı-

nabiliyor. Bağımsız ve özgür basın yayın organlarına el konulabiliyor. Değişen bir yasa ile toplama kararı vermiyorsa, öyle bir noktaya getiriyor ki, artık devrimci ve sosyalist basın değil, kendilerine muhalif olabilecek tüm basının önünü kesmeye çalışıyorlar.

- Eğitim-Sen'in kapatılması tüm topluma yönelik baskı ve zor politikalarından bağımsız değil. Bunları geri püskürtmek için neler yapılmalı, Eğitim-Sen neler yapacak?

- Artık bütün bu yasaklar aynı siyasi amacı taşıyor. Siyasi amaçlarına karşı gelip siyasi duruşun sergilenmesi gerektiğine inanıyorum. Ciddi anlamda bir siyasi duruşsa o yapının dışında kalmak, bu politikalarından etkilenen, bu politikalarından zarar gören tüm kesimler siyasi anlamda bir mücadele hattı örnek zorundadır. Artık ayrılıklarımızdan çok, ortak hakların öne çıkarılıp hep birlikte karşı konulmalıdır. Ortak noktalarımızdan biri de şu; bu programlardan etkileniyor muyuz? Cevap evet ise, bütün kesimler bir platform adı altında bir araya gelebilir.

İnsanların Türkiye'de bir arada hareket etmesini istemiyorlar. Çünkü o birleşen güçleri aynı zamanda kendilerinin zayıflamasını getiriyor. Kilit noktası da burasıdır.

Sendikayı kapatmanın bir gerekçesi de önümüzdeki dönem için planladıkları saldırı yasalarıdır. Örneğin Kamu Personeli Yasası'nı hayata geçirmek için çalışanların karşısında, şu ana kadar buna karşı ciddi bir karşı duruş gösterenlerin içinde en büyük dinamik Eğitim-Sen'dir. Eğitim-Sen'i kapatırsa Kamu Personel Rejimi'ni daha rahat yaşama geçirecektir.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

- Sonuç olarak biz Eğitim-Sen'i kurarken kimseden izin istemedik. Kurulurken fiili ve meşru gelenekten geldik. Haklı olduğumuza inandık ve kurduk. Bugün de haklılığımızın ve meşruluğumuzun verdiği kararlılıkla mücadele etmeye devam edeceğiz.

Eğitim-Sen'i devrimci güçler savunacaktır

Erzincan Eğitim-Sen Şube Sekreteri Ercan Sak ile yaptığımız röportajı sunuyoruz:

- Eğitim-Sen'in kapatılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 25 Mayıs 2005 günü itibariyle Eğitim-Sen'in kapatılmaması kararı Yargıtay tarafından bozuldu. Kapatılması yönündeki kararlar da bir şekilde resmileştirildi.

Resmileştirildi diyoruz, çünkü bu demokratik kitle örgütünün kapatılması kararı belki de daha dava açılmadan önce verilmişti. Ya da yıllar öncesinden, daha kuruluşu ile birlikte, veya toplumun eğitimci katmanının oluşturduğu, duyarlı insanların bir araya gelişi, duyarlılığın örgütü olduğunun anlaşılması ile birlikte verilmişti. Çünkü Eğitim-Sen, tüzüğünde ifadesini bulan, çalışanların ekonomik, özlük, demokratik istemlerini, ihtiyaçlarını dile getiriyordu. Halkların kendi ana dillerinde eğitim yapmasını savunuyordu.

Bu savunulan değerler, varlığını baskı, korku, şiddet ve feodal anlayışlar üzerine inşa etmiş bir düzen, sistem ya da yapılanma için elbette ki tehdit olarak algılanıyordu. Geniş halk yığınlarının ekonomik ve demokratik taleplerinin karşılanması noktasında çaresiz kalınıyor ve ülkeyi yönetenlerin kendi otoritelerinin sarsılması söz konusu oluyordu. Bu açıdan bakıldığında bu taleplerin karşılanması yerine bazı sindirme ve yıldırma politikalarının uygu-

lanması egemenler için son derece doğal bir tarz ve gereklilik haline gelmiştir. Sindirme konusunda sınır tanımıyorlar, bu politikalarını ders kitaplarından, medyaya, sokaktaki en küçük gösterilere, yargıya müdahaleye kadar somutlaştırıyorlar.

- Yargıtay'ın Eğitim-Sen'le ilgili verdiği bu son karar nedir, ne anlam taşıyor?

- Yargıtay, Genelkurmay'ın isteği üzerine açılan kapatma isteminin reddedildiği 2. İş Mahkemesi'nin verdiği kapatmama kararını bozmuştur. Hukuki yollar tam anlamıyla bitmemiştir. Yargıtay'ın gerekçeli kararı bildirmesinin ardından uluslararası alandaki hukuki süreç devam edecektir. Aynı zamanda bu karara uygun olarak Eğitim-Sen'den gereğini yapması istenecektir. Nedir bu "gereği" kavramı? Dava nedeni olan "Eğitim-Sen herkesin kendi ana dilinde öğrenim görmesini savunur" şeklindeki tüzük maddesidir. Kuvvetli olasılıktır ki bu maddenin değiştirilmesi veya kaldırılması istenecektir. Asıl önemli olan ise Eğitim-Sen'in bu istek karşısında ne yapacağıdır, nasıl bir yöntem izleyecektir. Öncelikle olarak tüm duyarlı çevrelerin, farklı bileşenlerin bu konu üzerinde kafa yormaları gerektirir. Konuya sadece anadil çerçevesinde bakmak çok sığ bir yaklaşım olur. Yaşananlar ve sonuçları itibariyle bunun, Eğitim-Sen'e karşı Genelkurmay, Hükümet ve kontra sen-

"Geleneksel tarihimize uygun olarak savunma hattı oluşturulup, eylemlerimiz de, protestodan çok sonuç alıcı tarza evrilmelidir. Özellikle bu son süreçte DDSB'li çalışanlar da zafere giden yolun birlik ve mücadeleden geçtiğini bilince çıkarıp, kendilerine, sürece yanıt olacak şekilde çeki düzen vererek üzerine düşeni kitlelere örnek olacak şekilde yapmalıdır."

dikalar aracılığıyla yürütülen topyekûn bir saldırı olduğu gerçeğidir. Bu saldırıların bir kısmı da sendika içinde çatlaklar oluşturulması şeklinde kendini gösteriyor. En son KESK Kongresi'nden sonra yaratılan, bayrak konulu yapay kriz Eğitim-Sen içinde de az da olsa karşılığını bulmuştur.

- Önünüzdeki süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Eğitim-Sen kuruluşu, varlığı ve örgütlenmesi açısından en zor dönemleri geride bırakmıştır. Yani arkasında, azımsanmayacak ölçüde, güç, bilgi ve mücadele birikimi en önemlisi de haklılığı vardır. Eğer tüzük maddesinin değiştirilmesi ile ilgili bir istem gelirse, bu sendikannın bileşenleri buna uygun olarak düzenleme yapma yönündeki düşüncelerden kendilerini arındırmalıdır. Unutulmasın ki bu türden saldırılar hiçbir zaman bitmeyecektir. Benzer isteklerin her seferinde tartışılması bile bu sendikannın varlık nedenini ortadan kaldıracaktır.

Yaşanan bu gelişmeler üzerine Eğitim-Sen MYK'sı Genel Kurulu toplama kararı aldı. Ancak, Genel Kurulun toplanma nedeni ne MYK ne de Şube Başkanlarının büyük çoğunluğu tarafından bir türlü açıklanamadı. Öyle ki MYK "genel kurulun gündemi bu toplantıda şube başkanlarından gelecek öneriler üzerine şekillenecek" demeleri bile içinde bulunulan durumun vehametini açıklamaktadır. Yani anadille ilgili maddenin tüzükten çıkarılmasını (sendikannın selameti için!) isteyenler bu konu üzerine konuşurken, sürekli utangaç ve belirsiz bir tavır sergilediler. Anlaşılan kendi kendilerini bile ikna edememişler. En net tavrı ise çok az sayıda olan devrimci dinamikler sergilemiş ve MYK'ya "Siz artık savunamayabilirsiniz, ancak ilgili maddeyi tüzükten çıkarmaya da hakkınız yok. Ya-

rınlarda da 'grev' sözcüğü var diyerek saldıracaklar, o zamanda mı şimdiki sıyrılmaya politikası sergilenecek? Çünkü bu saldırılar bu sendikannın geleneklerine ve ilkelerinedir ve fiili-meşru mücadele tarzı küçük küçük de olsa örülmeye çalışılmalıdır" şeklindeki doğru belirlemeleri yaptılar. İleriki günlerde toplanacak genel kurulda bu değişikliğe destek verenler tarih önünde de hesap vereceklerdir. Geleneksel tarihimize uygun olarak savunma hattı oluşturulup, eylemlerimiz de, protestodan çok sonuç alıcı tarza evrilmelidir. Özellikle bu son süreçte DDSB'li çalışanlar da zafere giden yolun birlik ve mücadeleden geçtiğini bilince çıkarıp, kendilerine, sürece yanıt olacak şekilde çeki düzen vererek üzerine düşeni kitlelere örnek olacak şekilde yapmalıdır.

Dünyayı değiştirme, yeni bir düzen oluşturma hedefinde olan devrimciler ve komünistler açısından eğitimin, öğrenme ve öğretmenin sürekliliği vazgeçilmez önemdedir.

Yüzyıl yaşa yüzyıl öğren! Yüzyıl mücadele et Yüzyıl öğren!

Devrim mücadelesinde dürüstlüğü, cesaret ve yiğitliğin, davaya-devrime feda ruhuyla bağlı olmanın vazgeçilmez önemde olduğu açıktır. Ancak bu özellikleri çelikleştirerek devrimin hizmetine, daha anlamlı ve bilimsel bir tarzda sunan bir olgu daha vardır ki, bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini incelemek, kavramak, diğer komünist partilerin o eşsiz deney ve tecrübelerinden öğrenmektir.

Devrimci görevlerin yerine getirilmesi için gerekli olan niteliklerin başında Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini, yani devrim öğretisini sınıf düşmanlarına karşı bir silah olarak kullanma yetenek ve becerisini, ustalığı öğrenmek, bunu proleter dayanıklılık ve proleter dürüstlük ile birleştirmek gelir. "Daha az konuşmak, daha çok çalışmak, gerekli olanı konuşmak, konuşulduğundan fazla çalışmak, zamanı devrim lehine sürekli planlayarak boşa zaman harcamamak" kısa başlıklar halinde görülse de oldukça hayati konulara temas etmektedir. Sürekli ve azimle öğrenmesini bilmek bizler açısından azımsanmayacak bir özelliktir. İşlerimizin çokluğu ve varolan darlığımız birlikte düşünüldüğünde ortaya çıkan gerçek, hepimizin kapasitemizi daha çok zorlama ve planlı çalışma noktasındaki çabasını artırması gerektiğidir. Şu da bir gerçek ki planlı olduğunda onlarca işin altından tek bir kişinin kalkması sanıldığı kadar zor bir durum değildir. Bu noktadaki en büyük eksikliklerimiz işlerimizi önem sırasına göre ayarlayamamak, uyuşuk davranmak, yarının işlerini bugünden yapıp yarını başka işlere yoğunlaşmak için boşa çıkarmasının önemini kavramamaktır. Bunlar önemli eksikliklerdir, ancak tüm bu noktaların gelip dayandığı kilit nokta da görevler karşısındaki anlayışımız ve duruşumuzdur.

Devrim bir bilim olarak kabul ediliyorsa, salt kahramanlık ve yaldızlı lafazanlıkla işlerin başarılamayacağı kavranmalıdır. Devrimi ve Partiyi örgütlemek için gerçeklik ve devrimci sağduyu şarttır. Daha çok öğrenmek, bilgileri proleter devrimci pratikle birleştirmek önemlidir. Yiğitliği sadece düşmanla karşı karşıya gelindiği anda değil, günlük devrimci çalışmalarda, üstlenilen görev ve sorumlulukların zamanında ve tam olarak yerine geti-

rilmesinde göstermek vazgeçilmezdir. Unutulmalıdır ki, aldığımız görevler büyük küçük, önemli önemsiz demeden Parti görevidir. Ve bu görevler karşısındaki duruşumuz bu açılarından bakıldığında mücadele, örgüt karşısındaki duruşumuz ile eş değerdir. Yine unutulmalıdır ki bizim önemini göremediğimiz ve zamanında ve tam yapmadığımız bir iş oldukça önemli işlerin aksamasına neden olabilmektedir.

Yine önemli noktalardan bir tanesi de devrimci yaşamın pratiğinde bilmediği konular hakkında "bilmiyorum" diyebilecek cesareti gösterebilmek, "her şeyi biliyorum, çok biliyorum", "her şeyden anlıyorum, her yeri ve herkesi tanıyorum" havasına girmemektir. Bu anlayışlar, değişen, gelişen dünya ve toplumu kavramada eksiklik ve yanlışlıklar doğurarak, devrim mücadelesinin örgütlenmesinde ciddi zaafılara neden olmaktadır.

Sınıf bilinçli proleterler, sınıf savaşımının temel ve vazgeçilmez yol göstericisi olan devrim bilimini öğren-

Sınıf bilinçli proleterler, sınıf savaşımının temel ve vazgeçilmez yol göstericisi olan devrim bilimini öğrenmek kadar, devrimi örgütleme ve örgüt yönetme sanatına ait bütün bilgi ve tecrübeleri, kibirliliğe ve "ben biliyorum" sekteğine kapılmadan öğrenmelidir.

mek kadar, devrimi örgütleme ve örgüt yönetme sanatına ait bütün bilgi ve tecrübeleri, kibirliliğe ve "ben biliyorum" sekteğine kapılmadan öğrenmelidir. Öğrenmeyen, "her şeyi biliyorum", "her şeyden anlıyorum" tutum ve yaklaşımı gelişim ve ilerlemenin düşmanı, küçük burjuva tutumlardır.

Sınıf bilinçli proleterler, ülkedeki

ve dünyadaki politik gelişmeleri düzenli bir şekilde izleyen gözlemleyen ve değerlendiren olmak zorundadır. Sınıf bilinçli proleterler sınıf savaşımının ideolojik-politik-örgütsel sorunlarını çözmek amaçlı anlamaya, kavramaya çalışırlar. Duyduğu her şeyin doğruluğunu ve gerçek olduğunu araştırıp-inceleyip sorgulamadan kolay inanmayandır.

Devrimi ve Proletarya Partisi'ni yönetme bilgi ve ustalığı bir anda değil, sınıf savaşımının uzun süreli zengin ve çok yönlü pratiği sonucu kazanılan özelliklerdir. Doğanın ve toplumun yasalarını yani devrim bilimini, yaşadığı toplumun gerçekliği ile harmanlayıp buna uygun pratikler yaratmak ve bunu sürekli hale getirmek, geliştirmek ve en önemlisi bunların uygulanma mekanizmalarının örgütlenmesini sağlamak vazgeçilmezdir. Devrimci kişilik daha da önemlisi yöneticilik için gerekli olan politik ve kişisel olgunluk bu uzun soluklu, sabırlı ve kararlı çalışmalar sonucunda yani

sorumluluğunun bilincinde, kitlelere ve yoldaşlarına güvenen; yoldaşlarının ve zayıf, eksik ve yetersiz yanlarına yapıcı eleştirel bir tutumla yaklaşan proleterler yani devrimin ihtiyacı olan devrimci insan modeli yaratmak hedefimiz olmalıdır.

Önemli bir nokta da, yaşanan devrimci pratik ve tecrübelerden ders çıkartamamaktır. Defalarca yaşanan pratik sonucunda elde edilen tecrübelerin, çıkarılan dersin oldukça az olduğunu söylersek abartı olmaz. Tekrar tekrar yaşanan dolaylı ve dolaysız deneylerden çıkarılan dersin düzeyi halen aynı pratikten çıkarılacak derse ihtiyaç duyuluyorsa, ciddi bir düşünsel kavrama ve uygulama sorunu yaşadığı bir gerçektir.

Devrimci saflarda sıkça görülen hata ve zaafaların, daha önce defalarca sayısız şekilde yaşanmış pratikler olduğunu ve bu pratiklerden ders çıkarılmadığını, hata ve zaafaların üzerine gidilmediğini ve bunların sayısız örneklerinin görüldüğünü söylemek kesinlikle bir haksızlık olmayacaktır.

En küçük bir açığın düşman tarafından değerlendirilip ağır kayıplarla sonuçlandığı bir ortamda illegalite kurallarının ihlali, disiplinsizlik sonucu yaşanmış onlarca olumsuz pratik deneyleri görmezlikten gelen tutum ve tavırlar, küçük buruvazinin değişim ve dönüşüme karşı duruşudur ve devrim mücadelesinin diğer olmazsa olmazları kadar bu anlayışların ortaya konulup, değiştirilme, yok edilme çabası da çok önemlidir. Değişim ve dönüşüm düşmanı, gelişim ve ilerleme karşıtı bir avuç iflah olmaz bir yana bırakırsak, bir defa yapılan eleştiriyle, bir defaya özgü yapılan uyarıyla değişim ve düzelenin gerçekleşeceği düşünülüyorsa ciddi bir yanılma içinde olduğunu kabul etmek gerekmektedir. Pratik yaşamımızda, faaliyetlerimizde kaç kişinin yapılan bir eleştiri ve uyarı sonucu hemen değiştiğini, hata ve zaafalarından bir çırpıda arındığını söyleyebiliriz?

Latin Amerika'da halklar isyanda

Devrimin fırtına merkezlerinden Latin Amerika'da sözde solcu hükümetler halka yönelik özelleştirme ve sosyal hakların gaspı gibi saldırıları gündeme getirirken, halk ise bu politikalara karşı öfkelerini sokaklara vuruyor.

şancılarının da yerleştirildiği eylem sırasında ortaya çıkan madenciler dinamitlerle polisi püskürtürken Hükümet Binasına yaklaştılar. Polisle çatışan madencilere kakao işçileri de katıldı.

Bolivyalıların bu taleplerine ve protestolarına karşın ordu, tavrını halkın istifasını istediği Devlet Başkanı Carlos Mesa'dan yana koydu. Ordu tarafından yapılan açıklamada "ordunun anayasa, hukuk devletine desteğini sürdürdüğü" belirtildi. Aynı açıklamada ayrıca Mesa'yı eleştiren iki subay da kınandı.

EKVADOR'DA OLAĞANÜSTÜ HAL

Ekvador halkının gösteri ve eylemleri sonucu 20 Nisan'da Devlet Başkanı Lucio Gutierrez'in ülkeden kaçmasıyla devlet başkanı olan yardımcısı Alfredo Palacio iki şehirde olağanüstü hal ilan etti. Devlet petrol şirketi Petroecuador'un 114 kuyusunun işletilmesine engel olan gösteri-

rilerin yapıldığı Kuzey Amazon kentleri Sucumbios ve Orellana'da toplantı hürriyeti gibi haklar askıya alınırken kamu düzeninin asker ve polise teslim edildiği açıklandı. Ekvador halkı eğitim, sağlık ve diğer kamu hizmetlerine daha çok kaynak ayrılması talebiyle bir hafta boyunca yolları kapatıyor ve petrol işletme faaliyetine engel oluyordu.

PANAMA'DA HALKA SALDIRI

Panama'da ise emeklilik sisteminde öngörülen değişikliği protesto amacıyla on bin kişinin katıldığı gösteride polislin saldırısı sonucunda çatışma çıktı. Ülkede günlerce süren gösterilerin ardından başkent Panama'daki eylemde polis halka karşı gözyaşartıcı gaz ve plastik mermi kullandı. Çıkan çatışmada yaklaşık 250 kişi gözaltına alındı. Panama'da yeni emeklilik yasasıyla emekli olma yaşı erkeklerde 62'den 65'e, kadınlarda 57'den 62'ye çıkarılmak isteniyor.

BOLİVYA'DA ÖZELLEŞTİRME İSYANI

Binbir umutla hükümete taşınan "solcu" devlet başkanı Carlos Mesa, Bolivya halkının hedefinde. Hükümetin ülke kaynaklarını özelleştirmesine karşı ayağa kalkan Bolivya halkı, Devlet Başkanı Mesa'nın istifasını ve hükümetin doğal gaz kaynaklarını ulusallaştırmasını istiyor. Bir süre önce de yine kitlesel protesto gösterileriyle hükümetin yabancı şirketlere uygulanan vergileri artırmamasını sağlayan Bolivya halkı özelleştirmelere karşı da kararlı ve militan bir duruş sergiliyor.

Bolivya halkı özelleştirme karşısında-

ki duruşunun yanında 24 Mayıs günü yaptıkları ve "Karınca Planı" dedikleri eylemle de dikkat çektiler. Zira La Paz Köylü ve Çiftçileri Birliği lideri Gualberto Choque'nin sözleriyle "Bugün savaş zamanı. Sadece konuşmalardan ve gösterilerden bahsetmiyorum. Biz Hükümet Sarayını alacağız" deniliyordu. Ancak bu amaçları polislin gaz bombası ve plastik mermi yağmuru karşısında başarısız oldu.

Eylem planına göre caddelere yayılarak araçların ve yayaların geçişine izin vermeyen göstericiler Hükümet Sarayına yürüdüler. Ancak Hükümet Sarayına giden tüm yolları kesen polislin gaz bombalarıyla karşılandılar. Çatılara keskin ni-

Brezilya'da topraksızların yürüyüşü sona erdi

Latin Amerika'da en geniş topraklara sahip olan Brezilya diğer yandan toprakların ve gelirin eşitsiz dağılımı konusunda da dünyada ilk sıralarda yer alıyor. 8,5 milyon kilometrekarelik toprağa ve yaklaşık 170 milyonluk nüfusa sahip Brezilya'da nüfusun % 3,5'lük bir kısmı toprakların % 56'sına sahipken % 40'luk en yoksul kesim ise % 1'ine sahip. Ayrıca yaklaşık 25 milyon kişi özellikle Mato Grosso ve Amazon bölgesindeki Para eyaletlerindeki büyük çiftliklerde köle işçi olarak çalıştırılıyor.

Bu rakamlar dahi ülkedeki zengin-yoksul uçurumunu tek başına gözler önüne sermeye yetiyor. Daha çok kırsal kesimlerde yaşayan 4 milyon köylü ailenin bir metrekaarelik dahi ekilecek toprağı yok.

Brezilya'da 1988 anayasasında kullanılan toprakların evi olmayan yoksul ailelere dağıtılmasını içeren bir madde de mevcut. Ancak büyük toprak sahiplerinin ve uluslararası dev tarım şirketlerin nüfuzu ve hükümete gelen tüm siyasi partilerin bu güçlerin uşaklığında olmasıyla bu madde hiçbir zaman yaşama geçirilmedi.

Buna kuşkusuz yoksul halkın büyük desteğiyle 2002 yılında iktidara gelen İşçi Partisi ve onun "yoksul kesimden gelen solcu" başkanı Lula da Silva da dahil. 88 Anayasasındaki toprak reformunu hızlandıracağına söz vererek yoksulların oylarını toplayan Lula 2006'ya kadar 430 bin aileye toprak verileceğini ve 10 bin kişiye de iş imkanı sağlayacağını vaat etmişti. Oysa diğer burjuva siyasetçiler gibi Lula'nın sözlerinin yalan olduğu bugün artık iyice ortaya çıkmıştır.

Lula'nın durumu ve pozisyonu halk içinde teşhir oldukça, ona karşı öfke ve eylemler de giderek artışa geçmekte. Brezilya köylü hareketi tarihinde ve geleneğinde önemli bir yere sahip olan ancak Lula'nın seçilmesiyle

birlikte yayılan iyimser umut havasıyla geri çekilen toprak işgallerinde de artış meydana geldi.

Reformist/sivil toplumcu bir hareket olan ve Lula'nın önemli bir destekçisi olan MST (Topraksız Köylü Hareketi) dahi Lula'yı uyarma ihtiyacı duymaktadır. MST, bu reformist karakterine rağmen yönlendirdiği 3 milyonluk hareket ve sahip olduğu 100 bin kişilik eylemciyle ülkede önemli bir güce sahip. 29 Ekim 1985'te kurulan MST 20 yıllık mücadelesinde 400 binden fazla aileyi verimli topraklara yerleştirdi. Lula ise elindeki güce ve verdiği sözlerle karşın 81 bin aileye tapu verdi.

Bu durum karşısında "Biz sadece toprak reformu değil, aynı zamanda ev ve iş de istiyoruz" diyen MST'nin 2 Mayıs günü Goiania kentinden başlattığı yürüyüşe 12 binden fazla kişi katıldı. 17 günlük ve 238 kilometrelik bu yürüyüşü gerçekleştiren topraksızlar 18 Mayıs günü başkent Brazil'e ulaştılar. Ancak başkentte bu yoksul halkı 3 yıl önce büyük umutlarla destekledikleri Lula'nın şefkatli kolları beklemiyordu onları. Aksine taleplerini Lula'ya iletmek için gittikleri başkentte gösterilerini sürdüren köylüler polislin

saldırısıyla karşılandı. MST'nin Lula ile görüştüğü sıralarda yaşanan çatışmada 40'tan fazla kişi yaralandı.

MST görüşmenin ardından Lula'dan "2006'ya kadar 400 bin köylüye toprak verileceği" sözünü yerine getirmesini istediklerini, aksi halde toprak işgallerini artıracakları uyarısında bulduklarını açıkladı. Lula'nın

ise toprak reformu için ayrılan, ancak daha sonra dondurulan bütçenin yarısını yeniden etkin kılma sözü verdiği kaydedildi.

Yani böylece 238 kilometrelik yürüyüşün sonunda verilen sözler ve yapılan "uyarılarla" köylünün elinde bir "hiç" kaldı, geri dönerek toprak işgallerine girişmekten başka.

Nepal'de gösteri

1 Şubat darbesiyle yönetime el koyan Kral Gyanendra'ya öfke dinmiyor. Başkent Katmandu'da 22 Mayıs günü on binlerce Nepalli "Parlamentoyu yeniden istiyoruz", "Demokrasi istiyoruz" şeklinde sloganlar atarak gösteri yaptı. 1 Şubat sonrasının en büyük gösterisinde siyasi partiler bundan sonra da eylemlere devam edecekleri-

ni açıkladılar.

Diğer yandan Nepal Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı gerillalar da saldırılarını sürdürüyor. Başkent Katmandu'nun batısındaki Palpa'da gece yarısı bir televizyon kulesini bombalayan gerillalar resmi Nepal televizyonunun bölgedeki yayınının kesilmesini sağladılar.

İbrahim Kaypakkaya Londra'da anıldı!

Kaypakkaya'yı anmanın bulunduğumuz ülkelerdeki, ülke proletaryasıyla bağlar kurup kapitalist-emperyalist sisteme karşı anti-emperyalist mücadelenin bayrağını yükseklere çekmek demek olduğu bilinci ile hareket eden Londra Partizan okurları 1 Nisan'dan başlayarak, propaganda araçları olan afiş ve el ilanları dağıtımını yaptı. Türkiyelilerin yoğun yaşadığı bölgelerde, Kaypakkaya'yı anma gecesinin afişleri yoğun olarak yapıldı ve el ilanları yapılan aile ziyaretlerinde kitleye ulaştırıldı.

Bu yoğun faaliyetlerin ardından 8 Mayıs Pazar günü düzenlediğimiz anma etkinliğine katılan, Grup Haykırış, Grup Nehir, Serhat Tunç Arıcan ve Hüseyin Akıcı'nın dillendirdiği coşkulu türküler ve Nergizcan Halk Oyunları Ekibi'nin, sergilemiş olduğu Diyarbakır yöresi oyunu ile anma etkinliğimiz son buldu. (Londra İK okurları)

Yunanistan'da grev

18 Mayıs günü Yunanistan'ın memur konfederasyonu ADEDİ'nin aldığı karar doğrultusunda kamuda çalışan memurlar bir günlük genel greve gittiler. Memur grevinin yapılaş amacı ise maaşların yetersizliği ve sosyal güvenliğe dönük saldırılar oldu. Grevler eğitim, sağlık, sosyal sigortalar kurumu, hava yolları hizmetlerinde ve belediyelerde oldukça yüksek bir katılım ile gerçekleştirildi.

Grevlere katılım bazı kurumlarda şu oranlarda gerçekleşti; sosyal sigortalar kurumu (Atina-Pire): %70, ambulans çalışanları: %100, belediyelerde ise yüksek bir katılım sağlandı.

Gün içerisinde ayrıca bir de

gösteri düzenlendi. Gösterilerde kamu emekçileri, hükümetin ekonomi politikasını eleştirerek, hükümetin her türlü girişimine karşı gereken her şeyi yapacaklarını duyurdu. Gösteride ayrıca Felluce'den gelen doktor Salam İsmail de bir konuşma yaptı. Yaptığı konuşmada; Yunan halkının %96'lara varan desteğine teşekkür ederek, bu tepki sonucu hükümetin Irak'a asker göndermediğini ve bunun devam etmesini diledi. Gösteride diğer sendikaların da destekleri ifade edildi. "Sınıf Yürüyüşü-Taksiki Poria" da yapılan gösteride blok olarak yerini aldı.

(Yunanistan Partizan okurları)

Evrensel Bakış

ABD VE RUS EMPERYALİSTLERİ ARASINDAKİ DALAŞIN ARKA PLANINA KISA BİR BAKIŞ VE TÜRKİYE-2

Türkiye-ABD ilişkileri tezkerede yaşanan problemde bu yana ciddi sorunlarla birlikte ilerliyor. Ciddi sorun derken Türkiye'nin ABD'ye ciddi sorunlar yarattığı ya da kimi çevrelerin iddia ettiği gibi bağımsızlıkçı ulusal bir politika yürütmesi nedeniyle ABD ile sorunlar yaşadığını kastetmiyoruz. Nitekim bunun böyle olmadığı geçtiğimiz ay imzalanan İncirlik anlaşmasıyla da açıkça görülmektedir.

ABD bu süreçte Türkiye'yi ciddi bir biçimde sıkıştırmış ve bu sıkıştırmanın yarattığı baskıyı da yanına alarak hem 1,1 milyar dolarlık F-16 ihalesini almış hem de İncirlik başta olmak üzere Türkiye'deki üs ve limanların kullanımı ile ilgili anlaşmayı kabul etmiştir. Kamuoyunda İncirlik üssünün kullanımına yönelik bir sınırlılık içeriyormuş biçiminde ortaya konulan bu anlaşma ile Türkiye'deki tüm liman, üs, havaalanı ve tesisler ABD başta olmak üzere İngiltere, Kanada, İtalya, Macaristan ve Kore gibi ülkelere de kullanılabilir. İncirlik üssü özellikle Irak işgali ve sonrasında işgal güçleri açısından ciddi rol oynamıştır. ABD Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya'ya yönelik stratejik yöneliminde Türkiye'deki bu alanlara ciddi bir rol biçmiştir. ABD'nin Irak ve Afganistan'daki ihtiyaçlarını karşılamak için ihtiyaç duyduğu ana lojistik üsse en uygun yer İncirlik'tir. Bir yandan bu ülkelere gönderilecek malzemeler bir yandan da personelini değiştirmek için dev nakliye uçaklarının inebileceği, malzemelerin ve personelin barındırılabilir olduğu olanaklara sahip bir üssün tüm koşulları İncirlik'te bulunmaktadır. Özellikle C-5 gibi dev nakliye uçaklarının inip kalkabileceği havaalanı özelliklerine İncirlik sahiptir.

Bu uçaklarla İncirlik'e büyük boyutlarda malzeme gelecek ve buradan küçük uçaklarla diğer alanlara dağıtılacak, yine rotasyon dönemlerinde ABD askerleri İncirlik'te toplanıp dağıtılacaklardır. Açık ki emperyalistlerin bölge ülkeleri üzerindeki hesaplaşmalarının açıktan işgale dönüşmüş olması ve bu işgallerin gerçekleşmesinde ABD emperyalizmi açısından TC'nin ciddi bir saldırı üssü olarak kullanılması, önümüzdeki dönemde TC'nin yalnızca İncirlik gibi belli alanların saldırı merkezi olarak işlev görmesiyle sınırlanmayacak aynı zamanda ABD'nin Irak'a işgal öncesi istediği ve şu aralar bu yönlü çeşitli girişimlerde bulunduğu liman ve alanların kullanımını meselesi TC'yi bölgedeki savaşın içerisine daha fiili olarak çekecektir. TC'nin Şark Ordusu adı altında Türkiye Kürdistanı'nda bir askeri bölüm oluşturması bu anlamda dikkate değerdir. ABD'nin Irak saldırısı sonrası ortaya attığı Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) ardından TSK'nin, 5. Ordu adı altında Van merkezli olarak Şark Ordusu'nu kurma hazırlıkları, Bölge'nin önümüzdeki yıllarda çok hareketli geçeceğinin de bir işareti. Yeni ordu, 2. ve 3. Orduların yayıldığı Kürt illerinde, bu iki ordunun görev alanında oluşturularak, kendisine ne zaman bir görev düşeceğini beklemeye başlayacak. Geçtiğimiz aylarda Genelkurmay Başkanı'nın Van ziyareti de, TSK'nın bu yönlü hazırlıklarını doğrular nitelikte. Şark Ordusu'nun; Van merkezli olarak Muş, Ağrı, Hakkari, Iğdır ve Bitlis'i kapsayacağı ifade ediliyor.

Bunun yanında Türkiye ekonomisi egemen güçlerin tüm yalan, demagoji ve halkı aldatma çabalarına rağmen

ciddi bir sıkıntı içerisinde. Gerek ülke içerisinde gerekse de uluslararası alanda Türk ekonomisinde olası bir krizin ciddi sinyallerinin olduğu ifade edilmektedir. Özellikle son 20 yıldır dünya piyasalarında kriz üreten en önemli enstrümanların başında gelen sıcak para hareketi bugün Türkiye'de ciddi bir tehlikedir. Türkiye piyasalarındaki sıcak para miktarı 48 milyar doları aşmıştır. Buna karşılık Merkez Bankası'nın elinde 38.0 milyar dolar brüt, 6.4 milyar dolar net döviz rezervi varken piyasalarda 48.7 milyar dolarlık sıcak paranın olması bu somutluğun göstergesidir. Dünyanın bir çok ülkesini ekonomik anlamda bir anda çökerten sıcak para hareketleri geçmiş Kasım-Şubat krizlerinin Türkiye'de nasıl bir ekonomik yıkıma neden olduğu, işçi ve emekçilerin bir gecede nasıl % 40 fakirleştikleri, yüzbinlerce insanın işini ve işyerini kaybettiği ve tüm bunların üzerinde de emperyalizme bağımlılığın daha da perçinlendiği hafızalardadır. Sıcak para, dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de emperyalistlerin istediklerinin yapılması noktasında ciddi bir yaptırım gücü olarak işlev görmektedir. Emperyalistler bir taraftan askeri işgalle diğer taraftan da ekonomik işgalle hedeflerini gerçekleştirmektedirler.

TC, emperyalistler tarafından bölgedeki kapışmanın ortasına bir piyon olarak itilirken açıktır ki içeride de baskı ve şiddetin dozajı artacaktır. Dış gelişmelerin zorlaması ile birleşen içteki çözülme ve çözülmesi de mümkün olmayan sorunlar sınıf çatışmasını derinleştirmek durumundadır.

Bölgemiz emperyalistler arası dalaşın merkez üssü konumunda oluşu bizlerin görev ve sorumluluklarını artırmaktadır. Yıllardır devam eden iktisadi işgaller geline aşama itibarıyla iktisadi-askeri işgaller biçimine bürünmüştür. ABD emperyalizmi önderliğinde bölge ülkelere karşı başlatılan askeri işgal süreci, bir taraftan tüm

emperyalist güçlerin çeşitli yol ve yöntemlerle bu alanda etkinlik kurma, birbirinin etkinliğini daraltma, yok etme mücadelesini keskinleştirirken aynı zamanda faşist diktatörlüğe de çeşitli görevler yüklemektedir. Özellikle ABD emperyalizminin diktatörlüğün egemen güçleri üzerindeki etkinliği, diktatörlüğü bölgedeki dalaşta ABD'nin yanında yer almaya zorlamakta bu durum ise beraberinde diktatörlüğe hakim olan egemen sınıflar içerisinde de saflaşma ve kapışmaları beraberinde getirmektedir. Her zaman olduğu gibi işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt ulusu üzerindeki somut karşılığı ise artan faşist şiddettir. Kürt ulusal hareketi önderliğinin tüm teslimiyetçi gerilemesine rağmen, diktatörlüğün emperyalist güçlerin dayatmasıyla güvence altına aldığı kimi noktalarda dahi ayak diremesi, kitle eylemliliklerine yönelik artan saldırganlığı, gerilla güçlerine karşı yoğunlaştırılan operasyonlar, yeniden sıklaşan yargısız infazlar, 8 Mart etkinliğinde olduğu gibi tüm dünyanın gözleri önünde dahi demokratik bir etkinliğe hunharca saldırılması vb. diktatörlüğün içinde bulunduğu durumla direkt ilgilidir.

Tüm bunlara karşılıksa işçi, emekçi ve Kürt ulusal güçlerinde de bir canlılık söz konusudur. Son dönemde gerçekleşen SEKA işçi eylemi aldığı destek, oluşan sınıf dayanışması açısından önemli olmuştur. Seydişehir'de ellerinde Türk bayraklarıyla fabrikalarını savunan işçilere ve ailelerine yönelik saldırı düzene tepkinin büyümesini getirmektedir. Egemen sınıfların ülke içinde işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına ve ülkemizin giderek daha fazla oranda emperyalistlerin saldırı üssü haline getirilmesine verilecek en anlamlı yanıt işçi ve emekçilerin bu saldırganlığa karşı duruşunu her vesileyle örgütleyerek gelişecek ciddi bir silahlı savaş ve kitle hareketlerinin bölge halklarına yönelik emperyalist saldırganlığa en anlamlı yanıt olacaktır.

Altı Gün Savaşları: Filistin halkının trajedisinin katmerleşmesi

1967 savaşı, İsrail'e yönelik Arap politika ve mantalitesini şekillendiren tarihi olayların başında gelir. Arapların En-Nekba (büyük felaket) dedikleri ve Arapları İsrail'in varlığı ve mülteci problemiyle karşı karşıya bırakan 1948 savaşı bile bu anlamda gölgede kalır. O güne kadar İsrail'i haritadan silmeye kilitlemiş olan Arap ülkeleri 67 savaşıyla birlikte birdenbire savunma pozisyonunda bulurlar kendilerini. İşin doğrusu 1948 Savaşı'nda Arap ülkelerinin hiçbirinin toprak kaybetmemiş olduğudur. Olan Filistinlilere olmuş, tarihi vatanlarının yarısını İsraililere kapıran Filistinliler, diğer yarısında da Ürdün ve Mısır rejimlerinin egemenliğine girmişlerdir. Buna karşılık 67 savaşında Ürdün Batı Şeria'yı, Mısır Gazze Şeridi'ni, Suriye de Golan Tepeleri'ni kaptırır İsrail'e. Arap dünyasının İsrail'e yönelik tavırlarını şekillendiren bu üç ülkenin bundan sonra kaybettikleri toprakları geri alma derdine düşmeleri takip eden çeyrek asrın temel Arap politikasını belirleyecektir: 242 No'lu BM Kararı çerçevesinde İsrail'e verilecek barış karşılığında topraklarını geri almak...

Ezici 67 yenilgisi Mısır'ın Nasır'ın pan-Arabist söylemini terk etmesine ve o güne kadar yakın durduğu Sovyet rejimine karşılık Amerikan etkisine girmesine de yol açar. Ülkesinin tarıma elverişli topraklarının büyük çoğunluğunu ve su kaynaklarının hemen tamamını kaybeden Ürdün de dış ekonomik yardım olmaksızın ayakta kalamayacağını derhal keşfedecek ve bu yardımı Amerikan başkentinde aramaya başlayacaktır. Bir taraftan Amerikan etkisi, bir taraftan da İsraililerin cephede yenilemeyeceğine dair oluşan inanç Ürdün ve Mısır liderlerinin "İsrail'le bir daha savaşmaya niyetleri olmadığını" söylemeye başlamalarına yol açar. "İsrail ordusunun yenilmezliği" miti 1973 Savaşı'yla yıkılana kadar da bu aşğılık hissi varlığını devam ettirecektir.

Savaşın Doğu Kudüs'le birlikte Mes-cid-i Aksa'nın da egemenliğini İsraililere kaydırması Arap dünyasında radikal ve rejim karşıtı dini örgütlenmelere söylem kazandırmıştır.

Savaşın beraberinde getirdiği iki göç Ortadoğu'nun zaten bozulmuş demografik dengesini yeniden sarsar. Bir taraftan Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri'nden kaçan Filistinli, Dürzî ve Çerkezler civar Arap ülkelerine yönelik ikinci iltica dalgasını başlatırken, Arap ülkelerinde yaşayan Yahudiler de İsrail'e sığınmaya başlarlar. Bu ikinci göç bir taraftan İsrail'i daha Doğulu yapacak, diğer taraftan Arap rejimler altında ezilmiş olan bu yeni göçmenler sayesinde ülke nüfusu daha radikal, uzlaşmaz bir çizgiye kayacaktır.

Filistinlilere bakan yönüyle 67 savaşı, Doğu Kudüs ve Golan Tepeleri'nde yaşayan yeni bir grup Filistinliyi İsrail vatan-daşı haline getirmiştir. Bu insanlar 1948'de İsrail'in elinde kalan topraklarda yaşayan Arapların tersine Filistinlilik bilincini şekillendirmiş Araplardır.

Savaşın sonucunda Filistinliler önce-

likle Filistinliler yirmi yıldır kendilerini kurtaracaklarını bekledikleri Arap orduları geldiğinde durumun hiç de iyiye gitmediğini gördüler. Bundan sonra Arafat'ın "Filistinliler kendi vatanlarını kurtaracaklarsa bunu yine kendileri yapmak durumunda-dır" tezi güç kazanacaktı.

Bugün, İsrail ile Arap ülkeleri arasında 6 gün süren ve Ortadoğu sorununa önemli etkileri olan bir savaşın 38. yıldönümü. 5 Haziran 1967 tarihinde İsrail'in Mısır'a saldırısıyla başlayan ve sadece 6 gün devam eden savaşın Filistin davasına ve Arap ülkelerine etkisi oldukça kadar büyük olmuştur. Geçmişe doğru bugünden bakıldığında Altı Gün Savaşı'nın, Araplar kadar İsrail'in iç siyasi yapısında da çok derin izler bıraktığını söyleyebiliriz.

Altı gün gibi kısa bir zaman diliminde, Ürdün Nehri'nden Akdeniz'e kadar uzanan "Vaat edilmiş topraklar"ı, özellikle de Kudüs'ün tamamını ele geçirmiş olmak, Musevilerin toplumsal hafızasında önemli bir zihinsel dönüşüm meydana getirmiştir. Mısır bu dönemde BM'den 1949'dan beri kendi sınırları içinde bulunan BM barış gücünün kaldırılmasını istedi ve bu isteği kabul edildi. Mısır da BM barış gücünden boşalan yerlere kendi askeri birliklerini yerleştirdi. Bunun üzerine Suriye de İsrail sınırına askeri yığılmak yaptıktan sonra İsrail ani bir saldırı ile Mısır, Suriye, Irak ve Ürdün hava kuvvetlerini daha havalanmadan tahrip etti. İsrail uçakları önce Akdeniz üzerinden Mısır'ın batı tarafındaki hava alanlarını bombalayarak üç saate yakın bir süre içinde 300 kadar Mısır askeri uçağını yerde imha ettiler. Mısır hava kuvvetlerini yerde imha eden İsrail daha sonra karadan Gazze'ye ve Sinâ yarımadasına girerek buraları da kısa süre içinde işgal etti. Gazze şeridini, Porte Fuat dışında Sina'yı, Batı Şeria'yı, Kudüs'ün tamamını ve Golan tepelerini işgal eden İsrail BM'nin 10 Ağustos 1967'deki ateşkes çağrısına uymak zorunda kaldı ancak buna rağmen işgal ettiği yerlerden çekilmedi. Bunun üzerine Arap devletleri Hartum'da toplanarak İsrail'i tanımama kararı aldı. Ayrıca Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) de bu dönemde kuruldu. BM, 22 Kasım 1967'de barışa dönülmesi için 242 sayılı kararı aldı. Bu karara göre, İsrail işgal ettiği topraklardan çekilecek, buna karşılık da Arap Devletleri İsrail'i tanıyacaktı ve Filistin mültecileri sorunu malul bir şekilde çözümlenecekti. Ancak İsrail, işgal ettiği topraklardan çekilmesini isteyen BM Güvenlik Konseyi kararını (22 Kasım 1967), söz konusu toprakların güvenliği açısından önemli olduğunu ileri sürerek tanımayacağını açıkladı. Sonraki birkaç yıl içinde, durumda bir değişiklik olmadı. Bu "Altı Gün Savaşı"ndan sonra hiçbir barış anlaşması yapılmadı; aksine, Filistinliler sorununa, İsrail işgali altındaki topraklar sorunu eklendi.

Bu arada, Batı Şeria ile birlikte Doğu Kudüs de Yahudi devleti tarafından işgal edilmişti. Kutsal şehir, 1948 savaşından beri Doğu ve Batı olmak üzere ikiye bölünmüş durumdaydı. Batı Kudüs, şehrin

"modern" kısmıydı ve İsrail'in elindeydi. Antik dini mabedleri içeren Doğu Kudüs, yani bir anlamda "gerçek Kudüs" ise, Arap tarafında kalmıştı. İsrail, 1967 Savaşı ile kentin bu Doğu kısmını da ele geçirmiş, Yahudi ulusunun sembolü haline gelmiş olan Ağlama Duvarı, 19 yüzyıl sonra yeniden Yahudilerin egemenliği altına girmişti.

Soyvet silahları ile ordusunu tahkim eden Nasır, Nisan 1968'de kaybettiği toprakları Mısır'a kazandırmak için, Mart 1969'da Altı Gün Savaşı'nı bitiren ateşkesi tanımadığını açıkladı ve aylar sürecektir olan düşük yoğunluklu bir "yıpratma savaşı"na başladı. İsrail hedeflerine aylar boyunca düzenlenen küçük çaplı saldırılar, ancak Mısır'ın Kanal boyundaki şehirlerinin İsrail uçakları ve ağır topçuları tarafından bombalanması ile sona erdi. Mısır, İsrail'le yeniden ateşkes imzalamak zorunda kaldı.

Altı Gün Savaşları'ndan sonra Arap Milliyetçi Hareketi içinde yer alan Geriye Dönüş Yiğitleri ile Suriye'de kurulmuş olan Filistin Kurtuluş Cephesi'nin birleşerek Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. 6 Ekim 1967'de ilk silahlı eylemini gerçekleştiren FHKC kuruluşunu 21 Aralık'ta yayımladığı bir bildiri ile Filistin halkına duyurdu. FHKC, El-Fetih'ten farklı olarak Ulusal Kurtuluş mücadelesini sınıfsal temele oturtmayı, bağımsızlık mücadelesinin toplumsal dönüşümü sağlayacak bir sosyal devrimi de içermesini savunmakta ve Filistin'in kurtuluşu sorununu Ortadoğu devriminin bir parçası olarak görmekteydi. Bu bakış açısıyla siyonizme karşı mücadelenin emperyalizme ve gerici Arap rejimlerine karşı mücadeleden ayrı olmadığını savunmaktadır.

Bugün pek çok kişi 1967'deki Altı Gün Savaşları'nda İsrail'in savaşı ABD desteğiyle kazandığını kabul etmektedir. En zor anlarında İsrail'e el altından askeri destek sunan ABD emperyalizmi aynı durumu 1973'teki Yom Kippur Savaşı'nda da tekrarlayarak İsrail'e büyük destek sunmuştur. Ortaya çıkan bu tabloda bir yandan ABD emperyalizminin desteği, diğer yandan Siyonist İsrail devletinin her geçen gün daha da azgınlaşan saldırıları, bununla birlikte işbirlikçi ve gerici Arap rejimlerinin varlığı ezilen Filistin halkının direnişinde tüm dünya ezilen halklarının da desteğinin olmasını şart kılmaktadır.

Bu sorumluluk ülkemiz ezilen halklarıyla birlikte, diğer ezilen halkların üstünde de ağır bir yük olarak durmaktadır.

GÜN'DE DÜN..

3 Haziran

1963. Devrimci şair **Nazım Hikmet Ran**, Moskova'da sürgünde yaşamını yitirdi.

5 Haziran

1883. Bilimsel sosyalizmin kurucusu, "Das Kapital'in" yazarı, Alman filozof ve devrimci **Karl Marks** yaşamını yitirdi.

6 Haziran

2000. Şili eski diktatörü **Augusto Pinochet**'in dokunulmazlığı kaldırıldı. **Augusto Pinochet**'in 17 yıl süren iktidarı süresince binlerce devrimci, demokrat öldürülmüş ya da kaybolmuştu.

8 Haziran

1991. 600 bin kamu işçisinin toplu sözleşmelerinde uyuşma sağlanamadı. İşçilerin protesto eylemleri arttı. Gölçük'te binlerce işçi Yalova-İzmit karayolunu trafiğe kapattı.

1992. **Özgür Gündem** gazetesi muhabiri **Hafız Akdemir Diyarbakır**'da vurularak öldürüldü.

9 Haziran

1923. Bulgaristan'da faşist askeri darbe.

10 Haziran

1942. Naziler **Çekoslavakya**'da **Lidice** kasabasını yerle bir ederek **Reinhard Heydrich**'in öldürülmesine misilleme olarak 1.300 kişiyi katletti.

11 Haziran

1940. Norveç iki ay süren direnişin ardından Nazi ordularına teslim oldu.

12 Haziran

1980. Polis **İzmir İnciraltı öğrenci yurduna** baskın yaptı. Polisin ateş açması sonucu 5 öğrenci öldü.

13 Haziran

1965. **Sivas**'ta 200 köylü bir ağının arazisini işgal etti.

1984. **Abdullah Meral** ölüm orucunda şehit düştü.

16 Haziran

1958. **1956 Macar ayaklanması**nın lideri **İmre Nagy** gizli bir yargılama sonucu idam edildi.

1976. **Güney Afrika**'da siyahların yaşadığı **Soweto** kasabasında **Afrikaans** dilinde eğitimi protesto eden öğrencilere ateş açan Güney Afrika polisi 600 öğrenciyi öldürdü.

Kısa Filmler Tohum Kültür Merkezi'nde Halkla Buluştu!

Tohum Kültür Merkezi Kısa Film Festivali sona erdi. Kısa filmler TKM'de 3 gün süreyle halkla buluştu. Holdinglerin, bankaların halkın sorunlarını irdeleyen, yaşamı odağına almış tüm sanat dallarını dışladığı gibi, sosyal gerçekliğe parmak basan kısa filmlere de yaşam tanımadığı günümüzde TKM, 1980 öncesi genç sinemacıların tamamen yüreğini koyarak yaptıkları kısa film festivali anlayışının devam ettirilmesinin gereği olarak bu festivali yaşama geçirdi.

Festivalin ilk günü, Ethem Özgüven'in okumanın önemini, depremi, sokakta yaşayan çocukların dramını, uyuşturucunun ve sigaranın insana ve topluma verdiği zararları, insan kıyımına neden olan haksız savaşlar anlattığı "sosyal reklamlar"dan seçkiler yayınlandı.

Aylin Deveci'nin, kardeşliğin ve aşkın iki evrensel temanın karşılaştırıldığı, birbirine değer veren, birbirini öteleyen, aşan ve karışan, bu olguların insanda yarattığı duygulanımı anlatan "Ütücü" filmi de beğeni ile izlendi.

Başaran Şimşek'in alkol bağımlılığının insanın fiziksel ve duygusal dünyasında yarattığı hastalıklı durumu anlatan "Şaraptan Nağmeler", sevdiğini kaybeden insanın yaşama bakışında oluşan farklılığı anlatan Fatih Konan'ın "Tutku"su, çımacıların vapuru her kıyıya bağlayışlarında, karşı kıydan yalnızca insanları değil, o insanların öykülerini ve umutlarını da taşıdıklarını anlatan Gökçe Pehlivanoglu'nun "Çıma" filmi, zamanın göreceliği üzerine yapılmış, geçmişin karıştığı kurgusal bir film olan Süleyman Duran'ın "Zaman Oyunları" ilk gün gösterilen filmler arasında yer aldı.

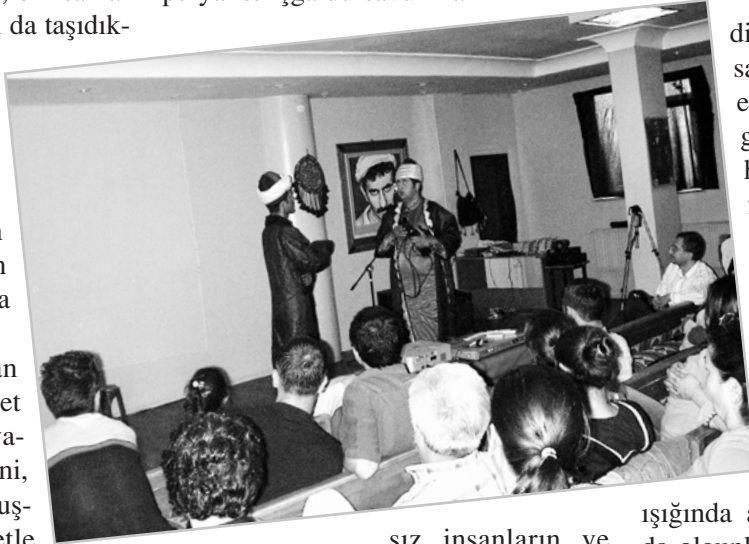
Gösterime başlamadan TKM çalışanlarından Ahmet Bakır neden kısa film festivali yapmaya karar verdiklerini, amaçlarını anlatan bir konuşma yaptı. Bakır, özetle TKM'nin alternatif sanat anlayışını, işlevini anlattıktan sonra "Bu bir yarışma değildir. Biz emeği birbirine vurdurarak, kırdırarak, birbirine ezdirerek başarılı olunmasına karşıyız. Bunu egemen çevreler içinde bir dizi hilelerin ve oyunların döndüğü jüri sistemiyle pekala yapmaktadırlar" dedi. Bakır'ın ardından "Ütücü" filminin yönetmeni Aylin Deveci ve "Tutku" filminin yönetmeni Fatih Konan kısaca düşüncelerini ifade etti. Deveci, konuşmasında kısa film çekmenin, uzun metrajlı film çekmekten farklı olmadığına değindi. Konan da "film çekmekteki amacımız gücümüzü, yapabilirliğimizi kanıtlamak, düşüncelerimizi başkaları-

na taşımaktır" dedi.

Festivalin ikinci günü açılışında; TKM çalışanlarından Çiğdem Diren Kırkoç yaptığı açılış konuşmasında "bu semtte yaşayan halkımız yoksulluklarına, zorla göç ettirilmiş olmalarına rağmen, birbirleriyle görüşen, dertleşen, toplumsal değerlere duyarlı devrimci, demokrat ve yurtsever özellikler taşırlar. Sizleri buraya birlikte yaratmak, birlikte paylaşmak, birlikte değerlendirmek amacıyla çağırdık. Kısa film festivalindeki amacımızda bu anlayış hakimdi" dedi ve sahneye Kartuli Khmebi (Gürcü Sesleri) filminin yönetmenleri Deniz Kahya ve Özge Çiğdem Denizci'yi davet etti. Kahya ve Denizci özetle "biz profesyonel filmciler değiliz, bir yerlere gittik ve elimizde kamera vardı. TKM'nin 10 yıllık çabasını biliyoruz, yabancı değiliz. Biz de farklı bir şey yapmadık. Bir İngiliz atasözü 'gördüklerinden sorumlusun' der. Biz de sorumluluğumuzu yerine getirmeye çalıştık" dediler. Konuşmaların bitiminde kısa filmlerin gösterimine geçildi. Sırayla aşağıdaki filmler gösterildi;

* 1968-1971 yılları arasındaki bir avuç yürekli insanın Yeşilçam'ın hakiyetine başkaldıran alternatif devrimci genç sinema serüveninin anlatan, yönetmenliğini Ö. Yılmaz'ın yaptığı 'Genç Sinema'

* Ethem Özgüven'in Irak'taki emperyalist işgalde savunma-

sız insanların ve özellikle çocukların kırımını anlatan klibinde Bulutsuzluk Özlemi'nin oynadığı 'Felluce',

* Günümüz aşklarının ve bireysel bağımsızlığın ne anlamda algılandığını anlatan 'Bağımsızlığımı ve Seni Seviyorum' filmi,

* İsmail Acar'ın günümüz ev hayatında yaşanan eşya kalabalığını hicveden, bu kalabalıkta kaybolan eşyalarını bulmak için kendilerini polise ihbar ederek eşyalarının bulunmasını sağlayan film 'Akıllı Arama',

* Siyahi futbolcu Gaben'e İstanbul'da yaşatılan hayal kırıklıklarıyla Gülden Çakır'ın 'Düz Koşu'su,

* 12 Eylül AFC döneminde üniver-

siteden atılan öğrencinin geçmişiyelgünümüz değerlerinin kıyaslandığı, Barış Şahin'in 'Geriye Kalan' filmi,

* Hayatın müzikle eşdeğer olduğu Gürcü halk müziğinin serüvenini anlatan Deniz Kahya ve Özge Çiğdem Denizci'nin yönettikleri Kartuli Khmebi (Gürcü Sesleri) filmi,

* Siyasi nedenlerle gözaltına alınan bir gencin gözaltındaki ve sonrasındaki yitirdiklerini anlatan M. Duman'ın 'Adressiz Sorgular'ı,

* Gerçeküstü bir tarzda insanın beklentisini kurgulayan Ahmet Erdal'ın 'Dile' filmi,

* A. Erdal'ın ıssız bir yerde bir gece, arabası bozulan adamın uğrayabileceği aksilikleri düşlediği filmi 'Bidon',

* "İstedğim dünya bu değil-di" diyerek kendini bir kıyı kasabasında yalnızlığa mahkum eden adamın yaşadığı esraren-giz olayların anlatıldığı Ceyhun Karabağ'un 'St. Cloud' filmi.

MEKSİKA'DAN KONUK VAR

Film festivali 29 Mayıs Pazar günü gerek katılımın diğer günlerden fazlalığı gerekse organizasyonun diğer günlerden çıkan dersler ışığında aksaklıklardan arınarak daha da olgunlaştığı üçüncü gün yine açılış konuşmasıyla başladı. TKM çalışanlarından Ahmet Bakır'ın öğretmenin de, öğrencinin de halk olduğu bu etkinliğin diğer festivallerle ayırımına dikkat çektiği konuşmasının ardındankatılımcılar arasında bulunan 'Post Epidemii' filminin yönetmeni Güliz Gültekin'i ve Nebahat Arslan'ı sahneye davet etti. Gültekin, konuşmasında özelleştirmelerin son hızla devam ettiği günümüzde bunun tüm insanlığa saldırı olduğunu, olası sonuçlarının ne olacağını göstermesi açısından bu filmi çektiğini ve TKM'nin böylesi bir festivali düzenlemiş olmasından mutlu olduğunu, emeği geçen herkese teşekkür ettiğini söyleyerek sahneyi Arslan'a bıraktı. Arslan, Irak'ın emperyalistlerce işgal edilmesine sessiz kalmamayacağını herkesin bir şeyler yapması gerektiğine işaret etti.

lan, Irak'ın emperyalistlerce işgal edilmesine sessiz kalmamayacağını herkesin bir şeyler yapması gerektiğine işaret etti.

Festival Arslan'ın "Anne ya ben?" filmiyle başladı. Küçük bir çocuğun, emperyalist işgallerden, haksız savaşlardan ve yaşlılarının öldürülmesinden duyduğu kaygıları ve bu kaygıları alanlardaki emperyalizm karşıtı sloganlarla gidermeye çalıştığını anlatan filminden sonra, sırayı Arinsu Arslan'ın "Kırıntı" filmi aldı. Dünyanın değişik yerlerinden aç çocukların görüntülerinin yansıdığı, televizyonu izleyen yoksul bir Kürt çocuğun TV'nin içine ekmek kırıntılarını atarak gösterdiği duyarlılığı anlatan filmiyle devam etti.

Başaran Şimşek'in yönettiği "Azrail" filminin ardından, özgürlük savaşında müziğin, halk oyunlarının, tiyatroyunun da birer silah gibi kullanılabileceğini egemenlerin de bundan hiç hoşlanmadığını, savaşın kadar, sanatçıları da nasıl tehlikeli gördüklerini anlatan Cesur Ceng'in "Kemanın Sesi" filmiyle devam etti. Annesinin ölümüyle büyük bir yıkıma uğrayan yoksul bir Kürt çocuğunun yaşamını anlatan Narine Ceng'in "Anne uykudan kalk" filmi gösterildi.

Hastanelerin özelleştirilmesiyle gelecekte yaşanacakların anlatıldığı "Post Epidemii" filminden sonra, gösterime Dicle-Fırat Kültür Sanat Merkezi (Sinema Birimi) kültürel yozlaşmayı Dengbej bir baba ile rapçi çocuğu ile kuşak çatışması teması ile işleyen "Surların iki yakası" ve kapısız bir barakada yaşayan bir seyyar satıcının kapı yerine astığı perdeden gece insanların silüetleri aracılığıyla öykülerini izlemesini anlatan "Perde" ile kısa film gösterimi sona erdi.

Formların değerlendirilmesi için verilen arada Medek Dilek'in 26 Eylül 1999 yılında Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde devrimci tutsaklara yönelik katliamı, katliamda yaşamını yitiren 10 devrimci tutsağı ve o dönemin tanıklarının anlattığı "Notasyon" isimli belgeseli gösterildi.

Belgeselden sonra Meksika'dan Tutuklu Yakınları ve Aileleri Birliği adına ILPS'nin düzenlediği sempozyuma katılmak üzere ülkemize gelen Erica Del Carmen Fuchs sahneye çağrıldı. "Hapishanelerin dünyanın bir çok yerinde kanayan bir yara olduğunu" vurgulayan konuk Meksika'da yaşanan hapishane gerçeğini ve dışarıdaki örgütlenmeleri ifade eden konuşmasının devamında TKM'ye ve festivale emeği geçenlere teşekkür etti.

TKM BARBARA HALK SAHNESİ OYUNCULARI SAHNEDE...

Sunucunun 3 günlük festivali özetlediği sırada herkes için bir sürpriz yaşandı. Barbara Halk Sahnesi oyuncularını bir anda sahneye çıkararak sinemayı alaya alan bir oyun sahnelediler.

HALK JÜRİSİNİN KISA FİLM DEĞERLENDİRME SONUÇLARI

Toplanan filmlerin değerlendirilmesi ile çıkan sonuçlar açıklandı. Halkın değerlendirmedeki isabeti özel jüriye neden gerek duyulmadığını ve halkın güvenmenin haklılığının vurgulandığı sonuç konuşmasında konulara göre en çok oy alan filmler şöyle sıralandı.

En İyi Senaryo Ödülü: Post Epi-demi

İnsan Hakları Ödülü: Adressiz Sorgular

Halkların Kardeşliği Ödülü: Kartuli Khmebi (Gürcü Sesleri)

Irak Halkıyla Dayanışma Ödülü: Anne ya ben?

Çevre ve İnsan Ödülü: Sosyal Reklamlar

Çocuk Hakları Ödülü: Anne uy-

kudan kalk

Sevgi ve Dostluk Ödülü: Tutku
Gençlik ve Gelecek Ödülü: Genç Sinema

Kültürel Yozlaşmaya Karşı Mücadele Ödülü: Surların İki Yakası

Emek Ödülü: Ütücü

Yılmaz Güney Özel Ödülü: Kırın-tı

Değerlendirmeler sunulduktan sonra festivalde filmleri gösterilen yönetmenlerden G. Gültekin, A. Deveci, F. Konan ve N. Arslan sahneye çağrılarak plaketerleri ve yanısıra Yılmaz Güney albümü ve resminin yer aldığı tişörtle, Tohum Kültür Merkezi'nin bir çalışması olan "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" adlı belgesel film hediye edildi. Ayrıca kendilerine Umut Yayımcılık tarafından gönderilen "Tohum" kitabı verildi.

Son olarak sunucunun "kısa film alanında yaptığımız ilk festival olmasına rağmen gerek kısa film yapımcılarının ilgisi ve gerekse halkımızın tercihlerindeki isabeti attığımız adımın ne denli doğru olduğunu bize göstermiştir. Bundan sonra daha uzun vadeli hazırlıklara girişip, bu ilk festivalden edindiğimiz dersler ışığında daha yetkin, daha etkili bir kısa film festivaline hazırlanacağız. Bu festival TKM'nin sanatsal perspektifini göstermektedir. Bu festivalle birlikte devrimci genç sinemanın misyonunu devam ettireceklerini belirterek, artık TKM Festivali'nin başına 'Geleneksel' yazılacağı gelecek yılın festivalinde buluşmak üzere" diyerek tüm konuklara teşekkür konuşmasıyla son buldu.

(Tohum Kültür Merkezi)

Kaplumbağalar da uçar

Daha önce "Sarhoş Atlar Zamanı" adlı filmiyle tanıdığımız İranlı Kürt yönetmen Bahman Ghobadi'nin orijinal adı "Kujî ji dikarin bifirîn" olan "Kaplumbağalar da Uçar" adlı filmi 6 Mayıs'ta Türkiye'de gösterime girdi. Gösterime girdiği andan itibaren çok sayıda ödül toplayan Ghobadi'nin "Kaplumbağalar da Uçar"ı Saddam diktatörlüğü altında yıllarca baskı ve katliamlara maruz kalan Kürt halkının ABD saldırısının başlamasına iki gün kala bir Kürt köyündeki yaşamını anlatıyor. Anlatım sadece bununla sınırlı değil, dönüp geçmişe doğru Halepçe katliamını da hatırlatıyor Ghobadi bize. Bir halkın birbirine nasıl yabancılaştığını da beyaz perdeye yansıtan Ghobadi seçtiği karakterlerde de filmi canlı tutmuş.

Köydeki mülteci kampında saldırı arifesi olasılığına rağmen yaşam tüm rutinliğiyle devam ediyor. Bir taraftan mayın toplayarak para kazanmaya çalışan çocuklar, diğer taraftan televizyonlardan saldırıya ilişkin haber almak isteyen köyün yaşlıları. Filmin ana karakteri Stallie adlı 15 yaşındaki bir anten tamircisi. Filmin diğer önemli karakterleri Hengav ve Agrin gibi kimsesiz olan Stallie bir taraftan anten tamirciliği yaparken, diğer taraftan köydeki çocuklara mayın toplatıp hurdacıya satıyor. Hengav ve Agrin ise Saddam diktatörlüğünün yerle bir ettiği, yüzlerce insanın katledildiği Halepçe'den gelmişlerdir bu köye, üstelik Agrin birçok kadına olduğu gibi Saddam askerlerinin kendisine de tecavüz etmesi sonucu hamile kalarak doğurduğu çocuğu Riga ile birlikte. İki kardeş Halepçe katliamında anne ve babalarını kaybetmiş-

ler ve bu köye yerleşmişlerdir. Kolları mayından kopmuş olan Hengav'ın da en önemli işi ağzıyla mayın toplayıp satmak. Ayrıca Hengav köyde kahin olarak anılıyor. Yaşadığı onca acıya rağmen Hengav'ın yaşam azmini yansıtmış filme Ghobadi. Filmin önemli özelliklerinden biri de aynı köyde yaşamalarına rağmen köylülerle Kürt mülteciler arasındaki yabancılaşma, insanın insana yabancılaşması olarak yansıyor. Saddam diktatörlüğünün baskısına maruz kalmış, askerler tarafından tecavüze uğramış bir Kürt kızının da yaşadığı psikolojiyi oldukça yalın anlatan Ghobadi, aynı zamanda kolları, bacakları kopmuş olmasına rağmen mayın toplamaya devam eden çocukların görüntüleriyle haksız savaşın gerçekliğini de ortaya koyuyor.

Kürt köyünde yaşam devam ederken diğer taraftan saldırı planları da hayata geçiriliyor ABD tarafından. Yıllardır Saddam diktatörlüğünden kurtulmak isteyen bu halkı ABD'nin saldırısıyla yeni acılar bekliyor. Filmin son karesinde ABD askerlerinin postalları altında ezilen çorak toprakların görüntüleri bunun en somut ifadesidir.

Kürt halkının yaşadığı acıyı, psikolojiyi mekan ve coğrafi özellikleri de yansıtarak beyaz perdeye uyarlayan Ghobadi'nin "Kaplumbağalar da Uçar" filmini mutlaka izleyin.

Kaplumbağalar da Uçar
Orijinal adı: Kujî Ji Dikarin Bifirîn
Yönetmen: Bahman Ghobadi
Oyuncular: Şoran Ebrahîm, Avaz Latif, Hireh Feysal Rahman
Yapım: Kuzey Irak-İran (2004)

Bir İK okuru

Diyarbakır Kültür ve Sanat Festivali başladı!

5. Diyarbakır Kültür ve Sanat Festivali 28 Mayıs 2005 tarihinde "Sesler ve Renkler Barışa" şiarıyla start aldı. 4 Haziran'a kadar sürecek olan festival programını genel olarak konser, tiyatro, halk oyunları vb. oluşturdu.

Geçen yıllara nazaran festival havasının ve coşkunluğunun pek hissedilmediği etkinlik Diyarbakır halkının sorunlarına inmekten uzaktı.

Bizler de festival kapsamında bir kez daha Partizan çalışanları olarak Diyarbakır'da yerimizi aldık. Bölgeden de arkadaşların katılımıyla çalışmalarımıza başladık. Yayınevlerinin stand açmaları yer sorunu gerekçe yapılarak festival kapsamına alınmasında yaptığımız başvurular sonucunda; stant açmamıza belediye onay verdi. Bunun üzerine 28 Mayıs günü sabah saatlerinde Sanat Sokağı'nda kitap-gazete standımızı açtık. Elimizde Belediye izni olmasına karşın saat 12:00'de standımıza gelen güvenlik şube ekipleri 5846 sayılı yasayı gerekçe göstererek yaptığımızın yasadışı olduğunu iddia etti ve kitaplarımıza el koyarak çalışanımız Derya Gökmen keyfi bir şekilde gözaltına alındı. Akşam saatlerinde çalışanımız serbest bırakılırken, kitaplarımız Kültür Müdürlüğü'ne gönderildi. Bu tahammülsüz yaklaşımının ardından Sanat Sokağı'nda gazete ve dergi standımızı açarak faaliyetimize devam ettik.

Festival boyunca önümüze koyduğumuz semt dağıtımları ve sesli ajitasyon için pilot bölgeler belirledikten sonra ilk dağıtımımıza çıktık. Çalışma yaptığımız semtte oturan halk, bölgede faşizmin baskı politikaları sonucu evleri yıkılan, köyleri yakılan, açlık ve yoksulluğa maruz bırakılan Lice'den, Silvan'dan, Kulp'tan vb. ilçelerden göçe zorlananlar. Birçok arkadaşımızın kitle faaliyetinde bu tür bir çalışmaya ilk olarak katılması belli eksiklikler barındırır da daha önce yaşanmış deneyimler ışığında bölgede yoğun yaşanan çelişkileri ve sorunları esas olarak, ulusal baskı, asimilasyon, katliam, köy yakmalar, 80 yıllık devletin faşist zulmü üzerine haykırdık. Bunu ülkenin genel sorunlarına bağlayarak kitleyi Partizan önderliğinde mücadele etmeye çağırdık.

Semtteki dağıtımımızı bitirdikten sonra, okurlarımızla birlikte konser alanına geçtik. Orada yaptığımız dağıtım faaliyetinden sonra Partizan ve YDG flamalarımızla konsere katıldık.

Konserde slogan ve flamalarımızla kendimizi ifade etmemiz üzerine DEHAP Gençlik Kolları tarafından müdahale edildi. Kendimizi ifade etmemiz engellenmeye çalışıldı.

“Devlet patatesi de buğdayı da vurdu!” “Milletin efendisi” öldü, köle oldu

Her dönem devletin hedefinde bulunan işçiler, köylüler ve tüm emekçiler AB'ye giriş çabaları sürecinde sürekli olarak baskı altında. Özellikle son süreçte AB'nin patron-ağa devletinin önüne koyduğu tarımın tasfiyesi çalışmaları, devlet tarafından hızlandırılmış durumda.

AB'nin ve devletin bu politikalarıyla Türkiye'de tarım bitirilmeye çalışılıyor. Bu saldırılar patates ve buğday üreticilerini de ciddi anlamda vuruyor. Patates ve buğdayın yetiştirildiği İç Anadolu Bölgesi'nde bulunan Niğde'ye köylülerin sorunlarını öğrenmeye, seslerini duyurmaya gittik. Niğde'nin Edikli kasabasında patates ve buğday üreticisi olan yoksul köylülerle röportaj yaptık.

Edikli, Bor'dan sonra Niğde'nin en büyük nüfusa sahip olan kasabası. Edikli'nin şu anki nüfusu yaklaşık olarak 10.000 civarında. Bu kasabada köylüler patates ve buğday üretimiyle uğraşıyorlar. Aslında şeker pancarı için daha uygun topraklara sahip olan Niğde'de, köylüler şeker pancarı üretmiyorlar. Çünkü devletin koyduğu kotalar yüzünden köylü şeker pancarını artık satamıyor.

Şu anda ilçede en çok patates üretiliyor. Buğday ise ikinci sırada. Az sayıda köylü şeker pancarı üretirken, hayvancılık ise yok denecek kadar az. Belediye'nin bünyesinde çalışan köylüler ise maaşlarını alamıyor. Yine az sayıda köylü ise çeşitli işlerde çalışarak yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor.

Bu yıl Mayıs ayında bile kar yağması ise patates üreticisini daha da zor durumda bırakmış. Yoğun yağın kar, toprağı ıslattığı için köylüler ancak 10 gün sonra patates ekmeye başlayabilmişler. Patatesi toplayan köylüler; patatesin elerinde kaldığını dolayısıyla çürüdüğünü, sineklenme yaptığı için de atmaktan zorunda kaldıklarını anlatıyorlar. Bu yüzden birçok köylü para kazanamamış, cebindekini de tüketiyormuş.

Edikli'de köylüler yılın 3 ayı çalışıyorlar. Başka iş koşulları olmadığı için 9 ay boyunca boşta kalıyorlar. Bu yüzden vakitlerini evde ya da kahvede geçirmek zorundalar. Devletin uyguladığı politikalarından dolayı bir kazançları olmayan köylüler, kahvede içecek çay parası dahi bulamıyorlar. Köyün gençleri de iş koşulları olmadığı için aynı durumda. Edikli'de iş koşulları olmadığı için köylüler göç etmeye başlamışlar ve nüfus gittikçe azalıyor.

İlçede yaşam koşulları da oldukça zor. Örneğin sağlık olanakları yok denecek kadar az durumda. Kasabada sadece bir sağlık ocağı var. Ancak burada en ufak bir yaraya dahi dikiş atılmıyor. Doğum yapacak olan kadınlar 45 km. mesafedeki Niğde'ye götürülmek zorunda. Yine eğitim koşulları da çok sorunlu. Bir lise ve üç ilköğretim okulunun bulunduğu Edikli'de, sık sık öğretmenler değiştiriliyor. Bu da eğitimin

aksamasına neden oluyor.

İşte bu kadar sorunun olduğu Edikli'de köylüler oy verdikleri AKP'ye oldukça tepkililer. AKP'nin de diğer partilerden bir farkı olmadığını gören köylüler, artık sandığa gitmeyeceklerini söylüyorlar.

Edikli'de yaklaşık 50 köylüyle sohbet ettik. Sorunlarını dinledik. Kasabaya gazetecilerin geldiğini duyan birçok köylü de yanımıza gelip sorunlarını anlattı.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

İzzet Canpolat: Çiftçiyim. Patates üretiyorum. Elektrik paraları çok yüklü. Devlete borçlandık. Buğday da öyle. Benim yaşım 57. Ben 35 yıldır bu işle uğraşıyorum. Ama artık üretmiyoruz.

-Neden üretmediğinizi anlatabilir misiniz?

-Patates üretiyoruz. Ama 80 bin liraya satabiliyoruz. Elektrik kilowatı saatte 150 bin. 15'le çarpınca misli misline katlanıyor. Buğday öyle, patates öyle. Gübrenin pahalı olmasından mal varlığımızı satsak devlete borcumuzu ödeyemiyoruz. Köyün % 95'i benim gibi. Ancak %5 kendi yağında kavrulur. Bu köyde zengin bulamazsınız. Giderler haddinden fazla. Patatesin maliyeti 150 bin. Biz ise 80 bin liraya satabiliyoruz. Yarı yarıya zarar ediyoruz. Çoluğumuzun çocuğumuzun yiyeceğini karşılayamıyoruz. Eve para falan götürüyoruz. Antalya'ya tatile gidemiyoruz birileri gibi. Tohum elde kalıyor.

-Devletin AB'ye girmek gibi bir çabası var. Ancak AB ise tarımın tasfiyesini istiyor. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

-Biz AB falan istemiyoruz. Tamam bizim pek aklımız yetmiyor da... “Girdiğinizde iyi olacak” diyorlar. Ama çiftçiyi öldürüyor AB. Örneğin şimdi bize “pancar ekin” deseler biz kendimizi kurtarıyoruz. Ama pancarı ekmek bize yasak. Oysa bu topraklar pancar için uygundur. Bu köyün yaklaşık 10 bin nüfusu var. İki kişi pancar ekliyor. Onlar da kotanın sınırları içinde ekabiliyorlar. Kotayı parayla satın alıyorlar. Kısacası köylünün durumu iyi değil. Yani AB'nin bize kazancı yok. Hiç olmaz.

-Peki son süreçte Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın köylülere yaptığı hakaretlerle ilgili ne diyeceksiniz?

-Şimdi “buğdayı getirin depoya koyun, size kredi verelim, kart verelim, harcama yapın”, “faiziyle” dediler. Bizim paramız yok ki. Bizden açık senet alıp gidiyorlar. Zor durumdayız. Ben Tayyip Erdoğan'ın sözlerini kabul etmiyorum. Zaten bizim sesimizi çıkartmıyorlar. Zaten kırsal kesim nereye oy verirse orası kalkınır. Bir zaman Özal

dedi ki; “benim köylüyle işim yok” alışı etti. Biz gücümüzü biliyoruz. Bu AB bize müsaade etmiyor. Bizim bu hükümetten de memnunluğumuz yok. “Ziraat Bankası'ndan kredi veriyoruz” diyorlar. Ama oradaki memur kredi falan vermiyor. Bize buğdaydan bir kâr yok, yani herşey bu.

ineğim var. Samanını inek mi yesin, buğdayını ben mi?

“BİZ HAKKIMIZI ALAMIYORUZ”

-Sizin anlatacağınız şeyler var mı?

-Hüseyin Avcı: Ben buğday, arpa üretiyorum. Burada milletin ürettiği elinde kalıyor. Biz zor durumdayız. Patates çok ucuz. 1 kilo patates 1 yumurta parası değil. Millet burada aç.

-Amca bu kanserli patates olayını anlatabilir misiniz?

-Böyle bir şey yok. Devletin memuru geldi. Tarla tarla kontrol ettiler. Öyle bir şey bulamadılar. Burada yok kanser olayı falan. Çiftçi hakkını alamıyor. Bir çay alıp çoluğumuzun, çocuğumuzun içine gidemiyoruz. Bu da haksızlık oluyor yani.

-Geçim sıkıntılarınızı biraz anlatabilir misiniz?

-Gün bulup, gün yiyoruz kardeşim. Bazı zaman aç yatıyoruz. Olan bu yani. Çok zor durumdayız.

“BURANIN ÇOĞU İŞSİZ”

-Siz kendinizi tanıtır mısınız?

-Mehmet Doğan: Ben birşey üretmiyorum. Bu kasabada yaşıyorum. Belediye'de çalışıyordum. Siyasi nedenlerle çıkardı başkan işten. Dava açtım. Davayı da kazandım. Temyizi bekliyorum. İşsizim yani. Buranın çoğu işsiz. İşsizliğe bir önlem alsınlar, arkadaşların dediği gibi açız.

-Siz sorunlarınızı anlatır mısınız?

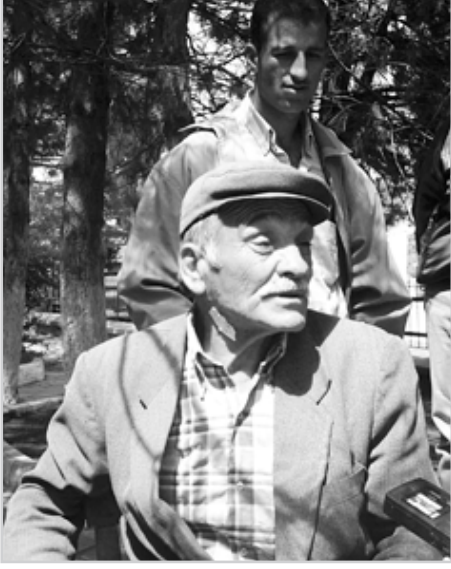
-Ürettiğimizi satamıyoruz ki. Nasıl yapalım? Hepsi elimizde kalıyor. Bulabilirsek hamallık yapıyoruz. İşsiz olduğumuzdan çok sıkıntı yaşıyoruz. Fabrika yok. Ne haklarımızı alabiliyoruz, ne de geçinebiliyoruz.

“DOĞU GİBİ

GÖÇE ZORLANIYORUZ”

-Siz kendinizi tanıtır mısınız?

-Muzaffer Küçük: Ben bu köyde yaşıyorum. Şu anda boşum. 27 yıllık şoförüm. Bugün nakliyecilik bitmiş durumda. Bu köyün nüfusu 10 bindir. Bunun 3 bini göçe zorlandı. Lüleburgaz'a, Edirne'ye göç ettiler. Tarımsal kalkınma bitmiş durumda. Çocuklarımız zor durumda. Patatesçilik bitti bizim burada. Hepimiz perişen durumdayız. Başbakan güvendik. Bizi kullandılar. Onlar, başbakan ailesiyle ülke ülke gezirken biz buralarda perişanız.

Ekmek yok, su yok. Domates 500 bin-1 milyon. Ucuzlasın da alıp yiyelim diye bekliyoruz. Patatesin kilosu 100 bin lira. 5 kilo-10 kilo patates satıp 1 kilo domates zor alıyoruz. Bu devlet nakliyeciliği de bitirdi. Ne yapacağız bilmiyoruz. Memleketi bitirdiler. Devlet artık bizim sesimizi duysun. Biz memnun değiliz bu devletten. En güzel tarla, toprak bizde ama biz işleyemiyoruz, çalıştıramıyoruz. Doğu'daki gibi göçe zorlanıyoruz. Biz geçinemiyoruz. Şimdi ne yapalım? Hırsızlık yapıp, hapis mi yatalım. Bilmiyoruz bu işin sonu nereye gidecek? Şu gençliğe bakın. Hepsini boş. Şu gençlerimizi evlendiremiyoruz bile. Tefeciler götürüyor paraları. Bize veriyorlar 10 milyar lira, alıyorlar 20 milyar lira. Halimiz işte bu.

YDG DE EDİKLİ'DEYDİ

Parkta köylülerle yaptığımız röportajların ardından sohbe devam ediyoruz. Ve köylülere neler yapabileceklerini anlatıyoruz. Hepsini sorunlarına olan duyarlılığımızdan dolayı teşekkür ediyorlar. Özellikle de tefecilerin kendilerine yaptıkları zulmü anlatıyorlar. Bizimle birlikte Edikli'ye gelen Yeni Demokrat Gençlik'ten arkadaşlar da köylülerle sohbet ediyorlar. Süreci tartışıyorlar. Daha sonra kasabanın kahvesindeki köylülerle de sohbet etmek ve röportaj yapmak için buraya davet ediliyoruz.

“TAYYİP'İN AMACI CEBİMİZDEKİNİ ALMAKMIŞ”

-Bize kendinizi ve yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

-Ahmet Özbek: Ben burada yaşıyorum. Patates ve buğday üretimiyle uğraşıyorum. Büyük baş hayvan var. Onlarla uğraşıyoruz. Bu köylünün ekonomik sıkıntısı çoğaldı. Patatesler artık para etmiyor. 90 bine, 100 bine patates satıldı. Köyde 700 hane patatesle uğraşıyorsa, 500 ailenin ekonomik durumu çöktü. Diğerleri ise kendini zar-zor kurtarmıştır. Ziraat Bankası bu yıl kredi verdi. Ama bizden birçok şey istiyorlar. Krediyi öyle veriyorlar. Ödemezsek varımızı-yoğumuzu alıyorlar. 4 taksite bölüyorlar. Gücümüz kaldıramaz da ödeyemezsek bolca faiz uyguluyorlar. Bu yüzden kredi işine de ceraset edemiyoruz. Bir arkadaş 5 milyar kredi almıştı. Bunun üzerine 4 milyar 670 milyon faiz de ekleyip öyle geri almışlardı.

-AB'nin tarıma kota koymasını, tarımı tasfiye etmesini nasıl değerlendir-

diriyorsunuz?

- O zaman bize iş versinler. Tarım bitsin diyorsa, kota koyuyorsa iş versinler. Ben 40 yaşındayım. Bu saatte sonra ben ne yapayım? O zaman ülke sanayileşsin. Ekonomik seviyeye gelsin belli düzeyde o zaman. Başka ülkelerde işsizlere de para veriyorlar. Duyuyoruz. Ama bu ülkede bu yok. Sen beni tarımdan uzaklaştır. O zaman bana iş imkanı sağla. O da yok. Yani biz aç kalacağız, öleceğiz yani. Bu ülkenin % 50'si tarımla uğraşiyor. Şimdi sen bu % 50'yi öldürünce geriye % 50 kalıyor. Bunun bir kısmı; yani hakimi, savcısı, bakanı yukarıdaki kabadayılar yani milletvekilleri diyeyim. Geriye kalan mı yaşasın sadece bu ülkede? Yani devletsen ya sanayileş ya da bize dokunma. Ya da ikisini birden yaptır. Amirine, memuruna para veriyorsan, destekliyorsan bizi de destekle o zaman.

-Peki bu son süreçte Tayyip Erdoğan'ın köylülerle ilgili yaptığı açıklamalara ne diyeceksiniz?

-Bu başbakan oraya çıkmadan önce çok güzel vaatleri vardı ama hiçbirini yerine getirmede. Diyordu ki; “vatandaşın iki yıl sonra cebi parayla dolacak.” Meğerse amaçları vatandaşın cebindeki paraları almaktır. Devlet bize bir çözüm sunamadı. Bizim ektiğimiz patates devde kulak kadar. Başka yerlerde daha çok etkiliyor. Onlar da perişan. Herkes perişan.

-Peki bu sorunlara karşı yapmayı düşündüğünüz şeyler var mı?

-Bunlar bizi çok ezdiler. Şimdi bir de elektrik saati çıktı başımıza. 370 milyon falan para istiyorlar bu saatler için. Devlet bize yardım etsin istiyoruz. Biz başka ne diyelim.

-Örneğin toprak ağaları, patronlar her gün kârlarına kâr eklerken, sizler açsınız, yoksulsunuz. Bu noktadan ne yapmak gerekiyor?

-Onlar birinci sınıf adamlar. Hortumlama, yolsuzluk olayına girmişler. Devletin milletvekili, bakanı arkadaşları mıdır, yakınları mıdır? Ne bilelim? Faiz dertleri yok vergileri yok. Çekiyorlar 100 milyar kredi. Sonra göstermelik bir iflas bayrağı çekiyorlar. Paralar nereye gitti belli değil. Hortumlamış, parasını başka yerlere aktarmış. Devlet de zaten bunları serbest bırakmış. Çeken de bizim tabi, alt tabaka. Köylü ne yap-sın?

“ARTIK HİÇBİRİNE OY YOK”

-Sizin söyleyecekleriniz var mı?

-Mehmet Yalım: Bizim sorunlarımız çok. Açız biz. Ekersek çalışacağız. Ama biz ekemiyoruz. Çoluk, çocuk evde aç duruyor. Biz bu devlete oy verdik. Oylarımız boşa gitti.

-Peki bir daha sandığa oy atmaya gidecek misiniz?

-Yok yok. Zaten pişmanız. Hepsini aynı. Hiçbirisine oy vermeyeceğiz. 5 sene de bir oy kullanıyoruz. Onda da kandırıyorlar. Başa gelince bir şey yok. Kırsal kesimi, köylüyü öldürdüler. Yani bizimle biraz ilgilensinler. Şu köylüye ilgi gösterebilirler.

“BİZ GENÇLER BUNALIMA GİRİYORUZ”

-Sizin de bir genç olarak söyleye-

cekleriniz var mı?

-Hasan Özgen: Biz patates ekiyoruz. Bizim durumumuz hiç iyi değil. Mazot olmuş 2 milyon. Yeri geliyor traktörü olan onu bile kullanamıyor. Milletten cebinde parası yok, pulu yok.

-Peki gençler bundan nasıl etkileniyor?

-Biz dışarıya bile çıkamıyoruz. Haliyle bunalıma giriyoruz. Bunalıma girince artık siz düşünün. Dışarıda ne yapalım? Ben genç olarak 24 yaşındayım, evlenmeyi bile düşünmüyorum. Geçinecek para yok ki. Devletin bu köylüye yardım etmesi gerekiyor. Keşke bunlara oy vermeseydik. Aldılar oyumuzu ama biz pişmanız. Bundan sonra bunlar bu köylüden mümkün değil oy alamazlar. Artık bizi kandıramazlar. Köylü mazotu, gübreyi alıp da patates ekemiyor. Yok, gübreye mazota verecek paramız yok. İşte bizim durumlar böyle.

Kahvede yaptığımız röportajlar eşliğinde köylülerin sıcak çaylarını da içiyoruz. Tüm ezilmişliklerine, yoksulluklarına rağmen konuksever, dayanışmacı köylüler. Edikli'ye geldiğimizde ve buradan ayrıldığımızda bizden yol parası bile almıyorlar tüm ısrarlarımıza rağmen. Kahveden sonra köylülere tarlalara da gitmek istediğimizi söylüyoruz.

Hemen bir araç ayarlıyorlar ve bizi tarlalara götürüyorlar. Bu dönemde tarlada çalışan köylü az. Çünkü patates kısa bir süre önce ekilmiş. Biz de tarlada bulduğumuz iki köylüyle söyleşi yapıyoruz. Bu köylüler ise ektikleri patatesin sula-masıyla uğraşıyorlar.

“ZOR DURUMDAYIZ”

-Bize kısaca sorunlarımızı, yaptıklarımızı anlatabilir misiniz?

-Adnan Çamur: Edikli'de yaşıyorum. Ben patates ekiyorum. Az bir şey de buğday. Bu sene birkaç sıra da mısır ek-tim. Artık patatesçiliği yavaş yavaş bırakacağız. Devletin verdiği teşvikmiş neymiş, hiçbir şeyden daha yararlanamadık. Sadece duyuyoruz basından o kadar. Biz patatesi ekmiyoruz ama devlet bize patatesi bıraktıyor. Sattığımız patates, harcamalarımızı, giderlerimizi karşılamıyor. Bir kazancımız yok. Şimdi bir de kanser işi çıkardılar. Bu çamurlar hep Avrupa'dan üstümüze atılıyor. Biz bunu biliyoruz. Şimdi bu Erman Toroğlu çıkıyor. “Patateste kanser var” diyor. Ortalığı karıştırıyor. Biz zor durumda kalıyoruz. Kadın hakları diyorlar. İşte bu kadınlar ne yap-sınlar? Pa-

tates ucuz olsun, sorun değil. Sonuçta bunu işçi-memur tüketiyor. Bizim giderlerimiz de azaltılsa kimse sıkıntı yaşamaz. Yani harcamalarımızda alt standartlara inse daha iyi olur. Bugüne kadar başa gelenler hep “şöyle yapacağız, böyle yapacağız” dediler. Hani ortada hiçbir şey yok. Hani şimdi kemer sıkma şeyi var ya. Bundan sıkamıyoruz. Nasıl yapalım ki, kapasitesine uymadımı da olmuyor.

“DEVLET BİZİ GÖRMEK İSTEMİYOR”

-Sizin söyleyecekleriniz nelerdir?

-Şenol Bozyer: Ben patates, buğday, pancar gibi şeyler ekiyorum. Şimdi buğday sürüyorum. Devlet bize patates yönünden bir yardım göstermiyor. Biz borçlarımızı ödeyemedik. Geçen seneki elektrik borçlarımız halen duruyor. Köylülüğü öldürdüler. Patatesin para etmesi gerekiyor. Biz bunlara oy verdik. Ama oylarımızın karşılığını alamadık. Devlet bize üvey evlat muamelesi yapıyor. Biz hayatımızdan memnun değiliz. Geçmişte 60 dekar ekerken şimdi 36 dekar ekiyoruz. Şimdi buğdayları suladığımızda, bunun parasını alamıyoruz. Atatürk “köylü milletin efendisidir” demiş. Efendi değiliz. Efendi öldü. Biz köle olduk. Kölelikten başka çaremiz yok. Başbakanın yaptığı bir şey yok. Bir şey yapmadığı için biz kalkamıyoruz. Buraya bir patates fabrikası kursalar, mükemmel olur. Patates o zaman para eder işte.

Köylülerden anlattığı gibi devletin tarımı tasfiyesi son hızıyla devam ediyor. Yıllardır süren zulüm bugün had safhaya ulaşmış durumda. ABD'nin, IMF'nin, DB'nin, AB'nin uşaklığını yapıp, zulümde, saldırılarda yavaşlamayan ancak köylüye destek vermeye gelince kılını dahi kıpırdatmayan sömürücü devlet halkın her geçen gün daha da çok güvenini kaybediyor. Edikli, sadece bizim aktardığımız kısım. Oysa bu ülkede milyonlarca işçi, köylü, emekçi artık devlete ve onun düzen partilerine güven duymuyor.

Tüm bunların elbetteki alternatifi var. Çözüm işinin ve ülkede tüm ezilenlerin birleşip bir araya gelerek harekete geçmesi ve mücadele etmesiyle gerçekleşecektir. Emekçilerin güzel bir ülke yaratmak için bugün kendinden başka dostu olmadığı da çok açık bir şekilde ortada durmaktadır. (Mersin)

İşçi-köylü'den

DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!

Geride bıraktığımız süreç, Türkiye devrimci hareketi açısından önemli gelişmelere sahne oldu, olmaya da devam ediyor. Bir yandan toplumsal harekette yaşanan kıpırdanmalar, diğer yandan devrimci hareketler içindeki toparlanma ve müdahale, süreç açısından oldukça önemlidir.

Şu bir gerçek ki Türk egemen sınıfları sıkıştıkça, ellerinde bulunan küllenmiş tüm eski yöntemleri yeniden gündeme getirmekte ve kullanmakta, aslında bu durum ile kendi güçsüzlüğünü ele vermektedir. Örneğin uzun bir dönemdir gündemde tutulan "Ermeni Soykırımı" tartışmalarına karşı geliştirilen; "asıl onlar bizi katletti" gibi komik açıklamalar, "bayrak provokasyonu" karşısında geliştirilen sözlü ve fiili saldırılar, hem faşizmin içinde bulunduğu durumu ve hem de faşist devletin üzerinde yükseldiği ideolojik temelleri oldukça net göstermektedir. Faşizm içinde bulunduğu çaresizliği nedeniyle ki; bir yandan sürekli zor sopasını elinde tutmakta, diğer yandan ise "AB çılgınlıkları" ile sözde "demokrasisi"ni hayata geçirdiğini iddia etmektedir. Devlet karşısında ezilen halkın çıkarları doğrultusunda mücadele eden her güç, "devlet düşmanı", "terörist", "vatan haini" vb. ilan edilmekte ve bunlara karşı her türlü baskı, saldırı, zor mübah görülmektedir.

Genel olarak denilebilir ki, bugün, ezilen emekçi kesimlerin emperyalizmin, iş birlikçilerinin ve uşaklarının çeşitli saldırı politikalarına karşı memnuniyetsizlikleri ve beraberindeki hareketlilikleri, istenilen seviyede olmasa da alanlara yansımaktadır. Özellikle

özelleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfının son süreçte daha da artan tepkisi, kamu emekçilerinin eylemleri, çeşitli nedenleriyle birlikte bu kadar sık yaşanmasa da köylü eylemleri, eğitimdeki saldırılara karşı gelişen öğrenci muhalefeti gözle görülür düzeydedir. Devletin, yaşadığı krizin faturasını kestiği emekçilerin, küçük de olsa bu hareketlenmesi egemen sınıflar açısından kaygı verici gelişmelerdir.

Aslında bu yaşananlara birçok örnek verilebilecekken, son örnek olarak Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası'nda yaşananlar ve Eğitim-Sen'in kapatılması davasının sendika aleyhine sonuçlanması verilebilir.

İlk olarak Seydişehir'den başlasak; İzmit SEKA Fabrikası ile direnişin başlaması, devam etmesi ve devletin yaklaşımı noktalarında oldukça fazla benzerlikler taşıyan Seydişehir, devletin niteliği açısından da çok önemli veriler sunmaktadır. AKP'ye olan yakınlıklarından tutalım da direnişin başlama biçimine kadar SEKA ile büyük benzerlikler taşıyan bu direniş, aslında en çok da devletin "demokrasi" maskesinin düşmesine ve gerçek yüzünün açığa çıkmasına yaramıştır. Fabrikalarını eşleri, çocukları, yakınları ile birlikte korumak için kendilerini fabrika önüne kenetleyen, kadın, çocuk, çocuk yüzlerce insan, jandarmanın gaz bombalı, joplu saldırısına uğramıştır. Kısacası AKP hükümetinin "babalar gibi satarım" mantığı, bu kez de Seydişehir'de işçilere çarpmış, ancak devlet yine gerçek yüzünü göstermiştir. Satışa çıkartılan fabrikada binlerce polis ve jandarma tarafından halka karşı kurulan barikata

rağmen, özelleştirmeci firma yetkililerinin fabrikayı görmeye geleceğini öğrenen Seydişehirli, barikatları aşarak fabrikalarına sahip çıkmış, gece-gündüz vardiyasındaki işçiler kapılara kaynak yapmış, çocuklar okula gitmemiş, esnaf kepenk kapatmış ve halk AKP'ye yürümüştür. İlk başta sakal bırakma, yürüyüş gibi eylemlerle tepkilerini gösteren Seydişehir işçileri, yaşanan gelişmeler karşısında tepkilerini bir üst boyuta taşımıştır. Elleri "Türk Bayrağı" olmasına ve "terörist" olmamalarına rağmen(!) işçilere yönelik bu azgın saldırı önümüzdeki süreçte yaşanacakların habercisidir.

Bu konuda diğer bir örnek de uzun zamandır gündemde olan Eğitim-Sen'ne yönelik kapatma davasıdır. Tüm toplumsal kesimlere yönelik saldırı dalgasından bağımsız ele alınabilecek olan bu sonuç, önümüzdeki gelişmeler açısından önemlidir. 25 Mayıs tarihinde davaya yönelik Yargıtay kararının bozulması, aslında önümüzdeki süreçte devletin saldırı planları, bu planlar karşısında duracak güçlerin durumu, bu güçlerin içinde KESK'in durumu ve daha özele inerek KESK içinde de Eğitim-Sen'in durumu ile yakından ilgilidir. Burada KESK ve Eğitim-Sen'in bu saldırılar karşısındaki duruşunu abartma gibi bir durum söz konusu değildir. Hatta son 1 Mayıs 2005 kutlamaları ve KESK kongresinde "bayrak" üzerinden yaratılan gerginliğin belli boyutları ile Eğitim-Sen'e de yansması elbette ki gözlerden kaçmamaktadır. Hatırlanacağı gibi KESK Genel Kurulu'nda "Türk bayrağı" bulunmaması üzerine yapılan eleştiriler karşısında yapılan açıklamada bunun teknik bir aksaklık olduğunun altı özellikle çizilmiş ve KESK'in bayrağa saygısının tam olduğu vurgulanmıştı. Ancak tüm bunlara rağmen şu bir gerçek ki Eğitim-Sen'e yönelik bu karar ve yaklaşım Genel Kurul, süreci daha hareketli kılacaktır. Tek başına "anadil düş-

manlığı" olarak ele alamayacağımız bu saldırı, devletin ileriye dönük planları açısından önemli bir adım olacaktır. Kamu Reformu Yasası gibi daha birçok yasa ile birlikte saldırılarını iyice boyutlandıran devlet, bu konularda karşısında en ufak bir hak arama talebi bile görmeye tahammül edememektedir.

Şu anki mevcut durumları ve duruşları ile sendikaların istenilen oranda bir karşı duruş örgütleyemeyeceği ortada iken devlet açısından Eğitim-Sen'in geçmişten gelen deneyimi vb. faktörlerin törpülenmesi gerekmektedir. Aslında 2005 1 Mayıs'ında ortaya çıkan tablo durumu açıkça ortaya koymaktadır. "Kahrolsun değil seviyorum" şiarının benimsendiği dövizler, "Sendikamı, laikliği, ülkemi, düşünmeyi, kitap okumayı, üretim araçlarını, fabrikamı seviyorum" vb. dövizleri, pankartları ve sloganlarıyla yasak savan anlayışların bahsini ettiğimiz saldırılar karşısında "patronumu seviyorum" vb. demesinin önünde bir engel yoktur. Emekçilere üstüne basa basa "kahrolsun", "yaşasın" kelimelerinden uzak durmaları öğütlenmektedir. Bu durumda "bu dövizler, yaşadığı krizin faturasını emekçilere çıkarmaya çalışılan devletin faturasının kabul edildiğinin göstergesi olabilir mi?" sorusu akıllara gelmektedir.

Bunların yanında bizim açımızdan önemli olan bir tarihi, 18 Mayıs'ı geride bıraktık. Bu yıl yukarıda da değindiğimiz belli gelişmeler açısından ve en son olarak geçirdiğimiz 1 Mayıs'ın hemen ardından oldukça önemli olan 18 Mayıs'ı değerlendirirken vurgulanması gereken önemli olan bir yan; diğer yıllardan farklı olarak bu yıl yapılan anımların alanlara taşınmasıdır. İstanbul, İzmir, Çukurova, Ankara vb. birçok yerde Partizan okurları, Kaypakaya'yı anmak için alanlarda eylemler düzenlemiştir. Eylemlerin sayılarından bağımsız olarak en önemli nokta, bunların alanlarda örgütlenmesi ve çeşitli kesimlerle ortaklaşılmasıdır.

FRUKO-PEPSİ MEŞRUBAT'TA GREV KARARI ASILDI

Tek Gıda-İş Sendikası ile Fruko-Pepsi Meşrubat Sanyai AŞ. arasında süren TİS görüşmeleri Çorlu Fabrikası'nda tıkanınca Çorlu, İzmir ve Adana fabrikalarına grev kararları asıldı.

2 Şubat 2005 tarihinden 20 Mayıs 2005 tarihine kadar süren TİS görüşmeleri tıkanınca Tek Gıda-İş Sendikası grev kararı aldı. 167 işçinin çalıştığı Adana Fabrikası önünde grev ilanını asan Tek Gıda-İş Güney Anadolu Bölge Başkanı Gürsel Diliçikik, Adana ve İzmir'de anlaşma sağlandığını söyledi. Çorlu Fabrika-

sı'nda sorun çıkınca sözleşme toplu yapıldığı için grev kararı alındığını söyleyen Diliçikik 60 günlük yasal sürenin başlatılması gerektiğini de söyledi. Bu sürede anlaşma olmazsa işçiler greve çıkacaklar.

Çorlu Fabrikası'nda anlaşma sağlanmayan maddeler ise şunlar; "Fazla çalışma, yıllık ücretli izin, hafta tatili ve ücreti, ulusal bayramlar ve ücreti, kıdem tazminatları, toplu işten çıkarmalar, ücret zammı, aile ve öğrenim yardımı, sosyal yardım ödeneği, kıdemli işçiliği teşvik primi, disiplin kurulu, yürürlük ve süre." (Mersin)

EBK İŞÇİSİ DOLANDIRILDI!

Öz Gıda-İş Kayseri Şube Başkanı Servet Yıldız yaptığı açıklamayla AKP'li Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Özhasseki'nin Kayseri Et Balık Kurumu'nun kapatılmasıyla ilgili kendilerini kandırdıklarını belirtti. Yıldız, Özhasseki'nin "tüm gücümü kullanarak EBK'yı Tarım Bakanlığı'na bağlatacağım" diye söz verdiğini, bunun üzerine işçilerin eylemlerine ara verdiğini söyledi. "Ancak Özhasseki sözünü tutmayıp bedelsiz olarak EBK'yı be-

lediyeye devretti. İşçiler asgari ücrete dahi fabrikada çalışmak isterlerken Özhasseki'nin dolandırıcılığıyla zor durumda kaldılar" diyen Yıldız "sorun sadece bizim işlerimizi kaybetmemiz değil. Halk artık sağlıklı et yemeyecek" diyerek son günlerde Kayseri'de tonlarca kaçak etin yakalandığını da hatırlattı.

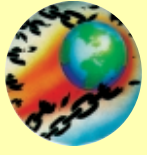
Yıldız, sorunun peşini bırakmayacaklarını da belirterek, direnmeye devam edeceklerini söyledi. (Mersin)

AMBAR İŞÇİSİ DİRENİYOR

Gaziantep'te TÜMTİS'e üye ambar işçileri patronun saldırılarına, ikramiyelerin ikiye düşürülmesine, sıfır zamma ve esnek çalışmaya karşı direniyorlar.

Yıllardır mücadele ederek çeşitli haklar kazanan ambar işçileri kazandıkları hakları

gasp ettirmeyeceklerini söylüyorlar. Patronların yıllardır kazanılan haklara göz diktiğini belirten işçiler geri adım atmayacaklarını belirtiyorlar. Şu an fazla mesaiye kalmayarak direnen işçiler daha fazlasını da yapacaklarını söylüyorlar. (Mersin)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT:6 NO: 9 , TEL: (0362)435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

İbrahim Kaypakkaya ardıllarının mücadelesinde yaşıyor!

Proletarya Partisi'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin 32. yılında O'nu anmak ve görüşlerini yaymak için bir dizi eylem ve etkinlik düzenlendi ülke çapında.

İSTANBUL

* İbrahim Kaypakkaya'nın Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 32. yıldönümünde 18 Mayıs'ta İstanbul Üniversitesi'nden devrimci ve demokrat öğrenciler bir anma etkinliği gerçekleştirdiler.

Hukuk Fakültesi kantininde kısa bir sinevizyon gösterimi sunan öğrenciler, fakülte içine karanfellerle Kaypakkaya'nın resimlerini astılar. Sinevizyon gösteriminin ardından fakülte bahçesinde devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunda öğrenciler, "18 Mayıs'ı unutmamak", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "İbrahim Kaypakkaya

kavgamızda yaşıyor", "İşkenceci devlet hesap verecek" vb. sloganlar attılar.

Anmada Yeni Demokrat Gençlik adına yapılan açıklamada İbrahim Kaypakkaya'nın değişimin ve değiştirmenin adı olduğu ve ölümsüzleşene kadar Türkiye Devrimci Hareketine pek çok geleneği miras bırakan ender önderlerden biri olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından TKM Müzik Grubu devrimci türküler ve marşlarla etkinliğe katıldı.

* Yine 18 Mayıs 2005 tarihinde Gazi Mahallesi'nde Partizan okurları tarafından

yapılan meşaleli yürüyüşle 18 Mayıs'ın egemen sınıfların korkularının büyüüleceği gün olmaya devam edeceği haykırıldı.

Eski Karakol önünde toplanan İbrahim Kaypakkaya'nın ardılları ve devrimci dostları "O'nu anmak savaşmaktır", "Komünist

Önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür-Partizan" yazılı pankartları açarak İsmetpaşa Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. "Gazi'den her yere Partizan'la ilerle", "Halkımız saflara hesap sormaya", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "18 Mayıs hesap sorma günüdür" vb. sloganlar atılarak yapılan yürüyüşü izleyen Gazi halkı ve esnafı alkışlar ve sloganlarla eyleme destek verdi.

Kaypakkaya'nın resimlerini ve Partizan bayraklarını dalgalandıran kitle yolu tek yönlü trafiğe kapatarak yaptığı yürüyüşte İsmetpaşa Caddesi'ne geldiğinde yolu ta-

mamen kapatarak açıklama yaptı. Açıklamada, Kaypakkaya'nın mücadelesi kısaca anlatılırken güncel sorunlara değinildi. Yürüyüş boyunca yakılan meşalelerin alevi etrafında toplanan kitle eylem sona ererken "İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Partiyeye", "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO", "Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" vb. sloganlar attı.

*21 Mayıs Cumartesi günü İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenen panelde ilk olarak sinevizyon gösterimi yapıldı. Panelistler 15-16 Haziran'ın devrim mücadelesindeki önemine ve İbrahim'in bu direniş üzerine yaptığı değerlendirmelere değindiler.

Panelde ayrıca İbrahim Kaypakkaya'nın Proletarya Partisi'ni kurduğu dönemin özelliklerine dikkat çekildi. Panel soru-cevap kısmından sonra sona erdi.

* 22 Mayıs Pazar günü Deri-İş Tuzla Şubesi'nde saat 13:30'da yapılan panelde de İbrahim Kaypakkaya anıldı.

Etkinlik bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Yapılan sinevizyon gösteriminin ardından kavga şiirleri okundu. Müzik Grubu'nun söylediği marş ve parçalara kitle de eşlik etti.

Müzik grubunun ardından başlayan pa-

nel iki bölüm olarak ele alındı. Birinci bölümde panelistler "İbrahim'i nasıl anlıyoruz, anlamlandırıyoruz, yaşamımızda nasıl karşılık buluyor?" sorularını açmaya çalışırken ikinci bölüm katılımcıların soruları ve kendi düşüncelerini paylaşmasıyla geçti.

(...)

Etkinlikte Gülsuyu ve 1 Mayıs Mahallesi Partizan okurlarının gönderdiği mesajlar okundu.

*Bizler Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nden YDG'liler olarak, 18 Mayıs'ta Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı anmak amacıyla bir yürüyüş örgütledik. Yürüyüşe DGH okurları da destek verdi. Mehmetçik Lisesi'nin 150-200 metre ilerisinden başlayan yürüyüşe yaklaşık 60 kişi katıldı. "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "İbo, Haydar, Zülfikar Namludadır İktidar", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar" vb. sloganları atan gurup Cemevi'ni geçtikten sonra bir süre daha devam ederek yürüyüşü sonlandırdı.

(Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nden YDG'liler) SAMSUN

21 Mayıs Cumartesi günü düzenlenen piknikte bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Etkinlik Türkiye'de işçi sınıfı ve mücadelesinin geçmişten bugüne gelen sürecinin değerlendirilmesi ile devam etti.

Ülkemizde ve yereldeki özelleştirmeler, işçi eylemleri, 1 Mayıs değerlendirmesi vb. son dönemde gelişen sürecin değerlendirilmesi tartışmalarla yapıldı. Ardından marşlar, türküler söylenerek piknik sona erdi.

İBRAHİM KAYPAKKAYA EYLEMLERLE ANILDI!

Elimize posta kanalı ile ulaşan ve "TKP/ML militanları" imzasını ve Mayıs 2005 tarihini taşıyan açıklamada militanlar çeşitli eylemler yaparak İbrahim Kaypakkaya'yı andıklarını açıkladılar.

"İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ardılları olarak biz TKP/ML militanları emekçi semtlerde bir dizi eylemlilikle önder yoldaşımızı andık" denilerek başlayan açıklamaya göre;

* İlk olarak Sarıgazi, 1 Mayıs ve Gülsuyu semtlerinde "18 Mayıs'ın hesabını soracağız", "İbo yaşıyor, TİKKO savaşıyor", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı", "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Yaşasın MLM" vb. yazılamalar yapıldı.

* 17 Mayıs gecesi 1 Mayıs Mahallesi'nde saat 22:00 civarında ana cadde trafiğe kesilip, molotoflarla bir korsan eylem yapıldı. Eylem sırasında günün anlam ve önemini anlatan bir konuşma da yapılmış ve ayrıca "18 Mayıs'ı unutmamak, unutturmayacağız" TKP/ML TİKKO imzalı pankart da caddeye asılmıştır. Ardından atılan "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO",

"Yaşasın partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" vb. sloganlar atıldı. Yine açıklamaya göre militanların yaptıkları bu eylemler halkın ilgisini çekmiş ve kayıp verilmeden eylem yerinden uzaklaşmışlardır.

* Gülsuyu Mahallesi Dinler Sokak'ta da aynı içerikli bir korsan eylem yapan TKP/ML militanları, yolu trafiğe kapatarak ellerinde meşalelerle alana "İbrahim Kaypakkaya yaşıyor-TKP/ML TİKKO" pankartını asmıştır. Eylem sırasında "18 Mayıs'ın hesabını soracağız", "İbo yaşıyor, TİKKO savaşıyor", "Yaşasın Halk Savaşı" vb. sloganlar atıldı.

Açıklamanın sonunda "tüm bu eylemlilikler halkımız tarafından ilgiyle karşılanmıştır. Çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halkımızın bağrında taht kuran önder İbrahim yoldaş, bir kez daha geniş halk yığınlarıyla buluşturularak, kavga yeminimiz, hesap sorma bilincimiz ve sınıf mücadelesindeki kararlılığımız bir kez daha yenilenmiştir" denildi.

* "18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 32. yıl-

dönümünde onun ülkemiz devrimi özeleğinde proleter dünya devrimine katkılarının daha iyi anlaşılmasından ötürüdür ki İbrahim Kaypakkaya yaşıyor" şeklinde başlayan açıklamaya göre Altınşehir Bayramtepe Mahallesi'nde, Sarıgazi Mahallesi'nde, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Kartal, Gebze Ulaştıtepe ve Mudurnutepe mahallelerinde "Marks, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO", "İbo yaşıyor, TİKKO savaşıyor", "18 Mayıs'ı unutmamak", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "İbrahim'den Mehmet'e yaşasın partimiz TKP/ML" yazılamala-

rı yapıldı.

Yine açıklamaya göre 1 Mayıs Mahallesi'nde 15 Mayıs günü bir korsan gösteri yapılmıştır. Sağlık Ocağı'nın yanından ana caddeye çıkan militanlar yolu trafiğe kapatarak eylem yapmışlardır. Açıklamaya göre bu sırada kitleye ajitasyon çekilerek "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB", "Savaş, öğren, ilerle gücümüz TMLGB" sloganları atıldı. Çevredeki insanların da ilgili gösterdiği eylem, havaya ateş edilerek sonlandırıldı.